Tribuna activel

Pionierii te-au învestit cu încrederea lor, te-au ales comandant de grupă, de detașament sau de unitate.

Te porți în așa fel încît să nu le dezminți așteptările?

Gîndește-te, ei ar ezita dacă ar fi să te aleagă din nou, sau ți-ar da votul lor din toată inima?

Au trecut cîteva luni de cînd la Breaza, în amfiteatrul natural al unei tabere de vară, s-au desfășurat lucrările celui dintîi Forum Național al Pionierilor.

Tot la Forum, au fost aleși și cei 12 pionieri-locțiitori ai președintelui Consiliului Național al Organizației Pionierilor. În zilele vacanței de iarnă, aceștia s-au întîlnit la prima lor consfătuire de lucru. Au participat, de asemenea, Virgiliu Radulian — președintele C.N.O.P., Elena Poparad și Patița Silvestru, vicepreședinți ai C.N.O.P., alți activiști ai Consiliului Național al Organizației pionierilor, precum și redactorul nostru Biti Caragiale care a consemnat pentru voi, dragi cititori, cuprinsul dezbaterilor pe care îl redăm în paginile de față.

CUNOAȘTE FIECARE PIONIER CHEMAREA FORUMULUI?

Cu această problemă au început discuțiile pionierii-locțiitori ai președintelui C.N.O.P.

Sanda Firez (Bihor): Cînd m-am întors de la Breaza, am povestit în unitate despre tot ce am făcut noi acolo, despre jocurile și cîntecele pe care le-am învățat, despre hotărîrile luate acolo pentru ca activitatea noastră să fie mai rodnică. Ca prim răspuns a fost o mai bună organizare a săptămînii muncii patriotice, unde au participat un număr foarte mare de pionieri. Cu toții, împreună, am înfrumusețat clasele, școala, curtea, am reparat material didactic. Întovărășită de glume și cîntece, munca a fost foarte plăcută. Apoi, la alcătuirea programului de activități, discuțiile au fost astfel legate de Chemare de parcă am fi discutat chiar punctele ei. În calitatea mea de locțiitor am mai vorbit despre lucrările Forumului la o adunare a pionierilor pe municipiu și în alte unități.

Cornelia Neghină (Brașov): La noi în unitate am discutat despre lucrările Forumului în fiecare grupă și detașament. Și tocmai pe baza acestor discuții s-a făcut propunerea să ne dedicăm anul acesta notelor bune. În urma acestor dezbateri, a sporit mult în unitatea noastră preocuparea pentru învățătură ca și simțul de răspundere al pionierilor.

Melitta Reichel (Timiș): Ca să poți aduce la îndeplinire sarcinile pionierești trebuie mai întîi să le înțelegi. Și noi am discutat despre Chemare și în detașamente și în grupe, și totuși, cînd am avut alegerile activelor, în loc să ne analizăm activitățile, să vedem ce a fost bun și ce a fost rău în detașament sau grupă, de ce unii copii au stat de-o parte, am înșirat pur și simplu ca pe o ață titluri de adunări. Înseamnă că de fapt pionierii n-au înțeles în adîncime rostul Chemării și deci mai avem încă multe de făcut în această direcție.

Cristiana Arhip (Bacău): Nu sînt un laudă-mă gură, de aceea am să vă declar că în multe școli din Bacău, lucrările Forumului și Chemarea sînt încă puțin cunoscute. Am propus atunci ca la adunările de detașament, cînd analizăm o activitate, de pildă învățătura, purtarea unui coleg sau activitatea de pregătire pentru viață, în vederea apărării patriei, să o facem în lumina celor cuprinse în Chemare sau a unor discuții purtate la Forum. Așa cred eu va ajunge mai direct la fiecare pionier conținutul Chemării, cerințele acesteia față de comportarea fiecăruia.

Mihai Marian (București): Noi avem la școală, un panou cu imagini de la lucrările Forumului, cu extrase din Chemare. Ar fi bine ca în fiecare unitate să existe un colț cu materiale despre Forum.

Cristian Achim (Arad): Un punct al Chemării se referă la stimularea colaborării între unitățile pionierești de la sate și orașe. Noi am organizat o foarte frumoasă întîlnire cu pionierii de la Șiria. Ne-am simțit grozav de bine împreună cu ei, ne-am împrietenit cu adevărat. Ne trimitem scrisori, ne sfătuim între noi cînd vrem să facem o activitate frumoasă. Ar fi bine să-i atragem și pe părinții noștri să ne sprijine ca atunci cînd pionierii de la sat vin în oraș, să poată vizita o fabrică, niște ateliere școlare bine utilate, iar cei de la oraș să poată vizita în sat o fermă, o livadă mare, o stațiune de mașini, tractoare etc.

Alexandru Pop (Mureș): Propun înființarea unei «Cărți de aur» a Forumului în care să se treacă lucrările fiecărui Forum, în așa fel, ca peste ani, să existe o cronică a pionieriei.

ȘTII SĂ ORGANIZEZI O ADUNARE PIONIEREASCĂ?

Discuția despre felul cum decurg adunările pionierești a pornit tot de la Sanda Firez. «La noi, pionierii din clasa a VII-a nu prea vin la adunări, a spus ea. Nu-i poți mobiliza. Spun că nu-i interesează, că și anul trecut a mai fost o adunare la fel. Și spun

Omagiu pionieresc eroilor Doftanei.

Exercițiile tehnico-aplicative se bucură de participarea entuziastă a copiilor.

or pionierești *

asta... de mă gîndesc uneori dacă n-ar trebui sancționați. Deși știu că nu-i bine.

Alexandru Pop: Aici se pun două probleme despre care am mai vorbit la Forum: să ținem seama de vîrstă atunci cînd punem în program o activitate și de lărgirea democrației pionierești. Ce înseamnă asta? Că în cazul pionierilor dintr-a VII-a ar fi trebuit să fie consultați ei, în primul rînd, asupra a ceea ce doresc să facă. Să fie atrași ei înșiși să-și organizeze adunările cum doresc, cum îi interesează. De altfel, lărgirea democrației pionierești înseamnă tocmai atragerea tuturor pionierilor la treburile pionieriei. De aceea,cred eu, trebuie acordată multă atenție activității din grupă, inițiativelor care pornesc de acolo. Fiecare pionier din grupă să aibă o sarcină precisă, concretă. Nu vorbe.

Ion Dumitru (Ilfov): Și la noi în unitate sînt copii care nu participă la activități, care nu vin la adunări. Acum am început să le dăm acestora sarcini, să-i consultăm în alegerea temelor de adunări. Am observat că multor pionieri le plac acțiunile denumite «Trec detașamentele» fiindcă se fac marșuri, se învață cîntece. Și atunci am început să le includem mai des în program.

Cristian Achim: La noi a pornit recent, dintr-o grupă, una dintre cele mai frumoase inițiative: «Alături de părinți, în muncă și în fapte». Cum s-a născut această frumoasă idee? Mulți dintre părinții noștri lucrează în uzine și întreprinderi și se străduiesc pentru realizarea cincinalului înainte de termen. Ei folosesc din plin resursele interne, fac economii, folosesc la maximum timpul de lucru. N-am putea face și noi la fel? și-au spus pionierii. Răspunsul a fost un **da** energic. Și am găsit atunci și noi mijloacele noastre. Cînd vine în clasă profesorul, totul este gata pregătit ca să putem folosi cît mai bine ora de predare. Sîntem atenți să nu stricăm bunurile școlii, materialul didactic, să nu risipim apa și lumina. Inițiativa este la început, dar, fără îndoială, se va extinde și vom găsi multe căi să fim și noi, după puterile noastre, alături de eforturile părinților și fraților noștri.

Maria Szabo (Harghita): Cred că uneori noi facem greșeala că vorbim prea mult în adunări, risipim prea multe cuvinte. Chiar mie mi s-a întîmplat. Mă trezeam că luam cuvîntul cîte o jumătate de oră. Mi-am dat seama că nimeni nu mă ascultă și că pionierii se plictisesc. Trebuie să punem mai mult preț pe acțiunile practice.

Angelica Petrovici (Mehedinți): Ar trebui ca fiecare pionier comandant de unitate să se întrebe dacă în detașamente pionierii își organizează singuri activitățile, dacă autoconducerea pionierească se realizează bine. La noi în unitate unii comandanți de detașament au înțeles că în autoconducere nu mai este deloc nevoie de sprijinul comandantului-instructor. Mi-a plăcut foarte mult ceea ce ne-a spus un coleg în discuția pe care am avut-o cu comandamentele de sector din Capitală. El ne dădea un exemplu de la Liceul nr. 6. Acolo, pionierii se sfătuiesc îndelung cu comandantul lor instructor, înainte de a începe o acțiune, dar apoi sînt lăsați s-o ducă singuri la îndeplinire. Astfel se învață să rezolve lucrurile pînă la capăt, își încearcă puterile și se deprind cu buna organizare a activității pionierești.

Dumitru Cernat (Vrancea): La noi adunarea de grupă se ocupă mult de învățătură. Cînd cineva capătă o notă rea, vedem cum s-a întîmplat. Dacă n-a înțeles o lecție, o explicăm. De asemenea, îi arătăm cum să-și împartă mai bine timpul. Dacă este vorba de lenevie îi găsim leac prin critica noastră prietenească, dar hotărîtă și aspră.

Cornelia Neghină: Pe noi ne-a ajutat foarte mult în lupta împotriva notelor proaste și a indisciplinei gazeta de perete satirică.

Ioan Isar: Iar pe noi «Semaforul», după sugestiile apărute în «Cutezătorii». Este un bun aliat al nostru împotriva tuturor neajunsurilor.

*

Problema organizării unor adunări pionierești educative a reținut mult timp atenția locțiitorilor. Schimbul de opinii a fost extrem de viu și concluziile merită să fie consemnate.

În afara unor adunări solemne, adunarea pionierească trebuie să fie scurtă și extrem de mobilă ca să rețină atenția tuturor copiilor. Adunarea — s-a spus în cadrul consfătuirii — trebuie să cuprindă o scurtă analiză asupra a ceea ce s-a făcut și a măsurilor pentru viitor în lumina celor cuprinse în Chemare. S-a mai făcut propunerea ca în fiecare adunare să se învețe un joc sau un cîntec, executarea unor comenzi, însușirea semnalizărilor, a unor reguli de orientare turistică, de acordare a primului ajutor ș.a. Temele adunărilor trebuie gîndite diferit pentru fiecare vîrstă, după consultarea pionierilor. Adunările frumoase de grupă și de detașament duc la strîngerea legăturilor între copii și îi fac să se simtă ca într-o mare familie, să gîndească și să acționeze după principiul «Toți pentru unul, și unul pentru toți!».

CUM SÎNTEM NOI?

Pionierul se ocupă cu dragoste, cu grijă, cu gingășie de cei mici. Iată de ce acestui capitol, pionierii-locțiitori ai președintelui C.N.O.P. i-au acordat un loc aparte în programul lor de lucru. Ei au hotărît ca, întorcîndu-se acasă, să acorde multă atenție activităților cu copiii mici. Astfel, unele grupe sau detașamente vor prelua în grija lor cămine și grădinițe de copii: vor confecționa și repara jucării, îi vor învăța pe cei mici jocuri și cîntece, vor organiza matinee de basme, ghicitori, povestiri despre pionieri. cravata roșie cu tricolor, drapelul unității. Locțiitorii și-au propus să acorde mai multă grijă școlarilor de 7 ani care se pregătesc să devină pionieri. Pentru aceasta vor alege, cu ajutorul comandanților-instructori, diferite fragmente din Statutul unităților și detașamentelor de pionieri din Republica Socialistă România și din Chemarea Forumului pe care le vor explica celor mici.

Totodată cei 12 locțiitori ai președintelui C.N.O.P. au discutat și despre pregătirea intrării pionierilor în U.T.C., pentru ca fiecare purtător al cravatei roșii cu tricolor intrînd în Uniunea Tineretului Comunist să ducă cu sine, mai departe, frumoasele tradiții ale Organizației pionierilor.

Întîlnirea pionierilor locțiitori a fost de asemenea un prilej ca fiecare să se privească pe sine, încercînd să se cunoască și să-și dea seama nu numai de calități,dar și de lipsuri. Oare faptul că au fost desemnați de pionieri în funcții importante nu i-a făcut pe locțiitori să ajungă lăudăroși? Sînt ei întotdeauna. omenosi. sinceri, drepți, modești — așa cum șade bine unui pionier adevărat?

Cristian Achim: Totul este să știi să lupți cu tine însuți. Cînd observi că ai greșit, să ai putere să te oprești și să recunoști. Din aceasta numai lipsurile au de pierdut și de cîștigat noi, cei care luptăm cu ele. Cînd m-am întors de la Forum aveam prieteni care mă ajutau. Mi-am dat seama că trebuie însă să-i cîștig pe toți pionierii pentru cauza Organizației noastre, să mă apropii mai mult de colegi, să mă străduiesc să fiu exemplu în toate și mai ales la învățătură.

Cristiana Arhip: Eu aș minți dacă n-aș recunoaște că eram puțin amețită de mîndrie cînd m-am întors de la Forum. Îmi plăcea să mi se acorde atenție, să conduc toate acțiunile. O dată;la municipiu, la o adunare, a fost ales alt pionier care să reprezinte școala. M-am simțit jignită și am început să plîng. Mama m-a ajutat să înțeleg că sînt lipsită de modestie, că și alți copii au merite și că, oricînd, în locul meu, poate fi ales altul mai bun. Nu știu dacă m-am lecuit cu totul, dar acum mă preocupă mai întîi organizația și apoi persoana mea. Și simt că așa este bine.

Melitta Reichel: Eu sînt o fire mai tăcută și mă împrietenesc greu, dar pionierii mă înțeleg și fără multe cuvinte. Apoi, nu știu dacă este un cusur sau o calitate, dar numai rareori sînt mulțumită de ceva. Mereu caut, vreau altceva mai bun.

Cornelia Neghină: La noi în școală există un obicei: cînd un pionier greșește, este chemat în fața colectivului și judecat cu asprime. Opinia colectivă acționează atît de bine încît indisciplinații cei mai nărăvași sînt siliți să țină seama de ea. Poate că de aceea și eu am învățat să țin seama de părerile colegilor mei.

Angelica Petrovici: La început am avut tendința să le fac eu pe toate. M-am dezvățat în parte, dar nu de tot. Mă ajută însă foarte mult faptul că sînt cu tot sufletul alături de colegii mei și ei mă iubesc.

*

A fost poate partea cea mai frumoasă a programului, pentru că, așa cum spuneau ei, discuția i-a ajutat să devină mai buni și mai sinceri prieteni, mai legați prin aspirațiile comune spre generozitate, spre tot ce e bun și frumos. De aici a izvorît și propunerea lor făcută președintelui C.N.O.P. de a se constitui într-un echipaj al Expedițiilor «Cutezătorii», care în vacanța de vară să exploreze Delta Dunării.

Oprindu-ne aici, sîntem siguri că problema unei ținute frumoase, sinceritatea, modestia, cinstea și curajul, dragostea pentru colegi, simțul de echitate și dorința de a se perfecționa neîntrerupt vor constitui în continuare, pentru pionierii-locțiitori ai președintelui C.N.O.P., pentru toți membrii activelor pionierești un puternic imbold la acțiune, la o comportare exemplară, un izvor de inițiativă, însuflețire și voință, expresie a devotamentului lor nemărginit față de patrie și popor, față de P.C.R. ai cărui fii inimoși și credincioși sînt și se străduiesc să fie mereu, zi de zi, toți pionierii patriei.

«PĂMÎNT RODITOR» desen de COSTICĂ VIDRAȘCU, clasa a VI-a B, județul Suceava.

PRELUDII LA ARHIVA DE AUR

În anii noștri, copiii dau glas fanteziei și inteligenței lor și, harnici, cu mîini îndemînatice, întruchipează felurite obiecte, mașini, aparate, jucării. Uneori talentul, iscusința prind zbor înalt și atunci, pe coordonatele vîrstei, se naște proiectul unei invenții, al unei cărți, al unui oraș—făgăduință a izbînzilor vîrstei mature.

Visul tineresc îmbracă strălucit veșmînt de culori în pictură sau delicată metaforă în vers. Creativitatea celor mai tineri fii ai patriei își deschide larg aripile, înconjurată și îndrumată cu grijă și pasiune în cadrul Organizației pionierilor.

În dorința de a strînge legăturile sale cu copiii, revista «Cutezătorii» a lansat un mare concurs-anchetă, «Arhiva de aur», la care au și început să sosească sute și sute de lucrări—emoționante întruchipări ale bogăției de simțire și ideal, ce caracterizează copilăria voastră frumoasă și cutezătoare.

Patrie

Sorb din apa izvoarelor;
Și apa susură balada frumuseților tale.
Ascult trilul voios de paseri
Și ele slăvesc în cînt cerul tău.
Alerg prin lanurile cîmpiei,
Iar pămîntul șopteşte povestea străbunilor tăi.
Și pretutindeni între aceste hotare
Se înalță fabrici, sonde și orașe noi
Și toate, vorbesc despre tine, patrie!

MARINELA FLORESCU,
clasa a VII-a B, Școala generală nr. 4, Băilești, județul Dolj.

Sînt pionier

Ce dimineață caldă! În juru-mi se aprind
Jucîndu-se frenetic, razele de soare.
Mă prind în jocul lor, ele mă fac să simt
C-aș fi un flutur roșu ce-a înflorit pe-o floare.

Aseară, șoapta lină a visului mi-a spus
Că voi purta și eu cravata purpurie,
M-am îngînat cu visul și m-am dus
Și-am stins lumina caldă, sidefie.

Cravata purpurie! Mai tare decît piatra
Va fi cuvîntul meu de astăzi înainte!
Sînt pionier! Voi ști să-mi apăr țara, vatra
Ce m-a-mvățat mereu cu dragostea-i fierbinte

Să apăr tricolorul ce a vestit triumful
În August'44 și ni-i solie azi.
Să facem dar să creștem mai repede, ca mîine
Din tinerii vlăstari să fim puternici brazi!

Să știe lumea toată că sîntem pionieri
Purtînd cît mai departe tradițiile sfinte,
Căci cinstea și-adevărul ne sînt azi mesageri
Să mergem dar mai sprinteni, mereu, tot înainte!

MARIANA STROIA,
clasa a VII-a, Școala generală de 10 ani nr. 1, comuna Pîngărați, județul Neamț.

Partidului fiu vrednic

Eu m-am născut sub soare nou,
Și soarele ești tu, partid iubit;
M-am încălzit sub raza ta
Și zi de zi cu cît eu cresc
Mai mult te înțeleg și te-ndrăgesc.

Sînt mîndru că tu ești conducător
Și îmi iubesc al țării tricolor;
Eu toată viața am să lupt neobosit,
Cutezător, de steagul tău călăuzit,
Fiu vrednic să îți fiu, partid iubit!

NICU ANGHEL,
clasa a IV-a, județul Bacău

«LA CULES DE PORUMB» desen de CRISTINA ȚIGĂ

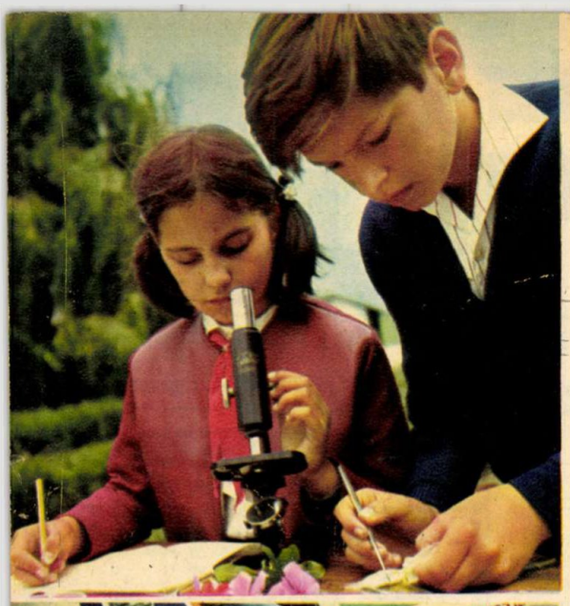

ani.

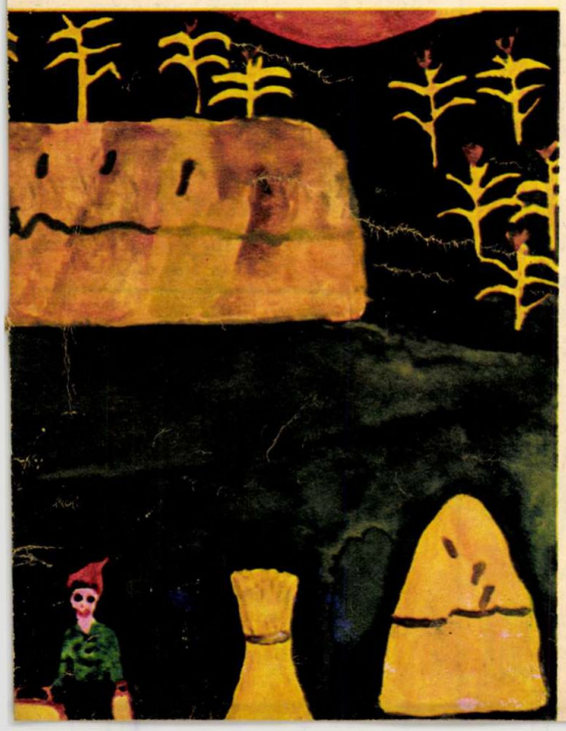

Tînărul utecist

Tinere cu fruntea
înaltă şi pură,
cu ochi ce luminează
cutezanţa visării,
cu mîini ce învaţă
să stăpînească,
să modeleze,
pămîntul,
betonul,
şi armonia;
eşti fluidul
prin care partidul
transmite credinţa
în ziua de mîine!

Învaţă să auzi glasul
metalului care fierbe,
freamătul grîului care creşte,
zbaterea valurilor care mîngîie
ţărmul patriei tale!

Adu-ţi aminte de tineri
de aceeaşi vîrstă cu tine,
de sirenele adunînd
durerea mulţimii
peste trupuri scăldate în sînge!

Înalţă astăzi privirea
spre cerul ce ocroteşte
spiritul liber şi plin
de seva dreptăţii
pe care partidul te-nvaţă s-o ştii!

Tinere cu fruntea înaltă şi pură,
eşti simbolul
intenselor arderi
la care înfăţişarea
de mîine a patriei tale
va îmbrăca mantia
de aur.
Şi toate forţele tale
nasc şi înfloresc
din inima partidului.

ROXANA LASCU,
Liceul nr. 2 «M. Eminescu», Iaşi

Şi noi vom fi comunişti

Şi noi vom fi comunişti.
Şi noi vom apăra ţara.
Şi noi vom purta flacăra dreptăţii.
Şi noi vom înălţa steagul păcii.

Ne vom sui şi noi spre glorii,
Vom lăsa porumbeii să zboare,
Soarele să strălucească.

Veţi fi mîndri de noi,
Vom fi muncitori,
Fii de nădejde.

Vom păstra pămîntul străbun,
Aşa cum ni l-aţi dat voi —
Liber.

Vom fi şi noi ca voi,
Comunişti,
Comuniştii de mîine.

PATRICIA COMAN,
clasa a VII-a, cenaclul literar al Casei pionierilor, Ploieşti

«CONSTRUCTORII» *desen de* **KATALIN TANKÓ**
clasa a VII-a, judeţul Harghita

Gîndurile unui utecist

Am depăşit — nu cu mult — vîrsta purtătorilor cravatelor roşii, dar firele ce ne leagă pe toţi m-au făcut să remarc şi anul acesta entuziasmul cu care cei mai tineri cetăţeni ai ţării întîmpină pretutindeni marile evenimente ce se petrec în viaţa patriei şi răspund Chemării Forumului Naţional al Organizaţiei pionierilor.

Privesc în jur — şi amintirile n-au întîrziat să-şi facă loc în sufletul meu — lăsîndu-mă să întrevăd şi noul bilanţ rodnic al activităţii desfăşurate în detaşamentele şi unităţile generaţiilor de cutezători reunite în marea familie a Organizaţiei de pionieri.

Privesc în jur şi văd chipuri îmbujorate, pline de mîndrie; am înţeles că vă descurcaţi admirabil atunci cînd în bănci, la locurile voastre de muncă, luptaţi cu formule şi date, cu texte şi imagini, în dorinţa de a şti cît mai mult, pentru a putea fi folositori patriei. Văd pe piepturile voastre distincţii pionereşti şi am înţeles că sînteţi la înălţime în toate domeniile de activitate potrivite vîrstei şi preocupărilor voastre. Glasurile voastre, glasurile celor care vă îndrumă în viaţă, părinţi şi profesori, vorbesc despre fapte demne de laudă care cinstesc cravata roşie de pionier.

Citesc pe chipurile voastre hotărîrea de a nu vă opri aici, de a fi mereu mai buni şi mai harnici, de a fi demni de cinstea ce i se acordă pretutindeni unui adevărat pionier. Sînt gîndurile generaţiei voastre, ale celor aliniaţi la start, gata pentru a porni oricînd într-o tinerească întrecere, cu dorinţa de a fi învingători. Sînt, mai ales, cifre, fapte şi gînduri care îndreptăţesc afirmaţia că primăvara nu există numai calendaristic, că ea poate fi făurită oricînd, atunci cînd pionierii ţării sînt hotărîţi să o facă.

Iată de ce am scris şi voi scrie despre voi cu mîndrie, ca şi cum faptele despre care vorbesc mi-ar aparţine, pentru că mă recunosc în fiecare dintre voi, pentru că în pasiunile şi preocupările voastre mi le descopăr la rîndul meu pe cele pe care le-am avut la vîrsta voastră, pentru că în munca perseverentă şi în permanenta dorinţă de autodepăşire se află de fapt cheia succesului pe care o caută fiecare dintre noi.

Sădiţi flori în inimile voastre! Faceţi ca zîmbetul să vă fie tot timpul pe buze şi puneţi în tot ceea ce realizaţi suflet. Dovedim astfel că sîntem, de fapt, viitorul de mîine al ţării!

ŞTEFAN TIŢĂ
elev anul III A, Liceul «Dragoş Vodă», Cîmpulung Moldovenesc

ACȚIUNEA SEMAFOR

O ȘCOALĂ A OPINIEI PIONIEREȘTI, A SPIRITULUI CRITIC ȘI AUTOCRITIC (ediție specială a revistei «Cutezătorii» realizată de pionieri în unități și detașamente)

SUCCESE ALE „SEMAFORULUI"

Numeroase colective de redacție ale gazetelor satirice pionierești «Semafor» ne comunică vești îmbucurătoare: cei vizați în epigrame și foiletoane se străduiesc să se corecteze, își exprimă hotărîrea de îndreptare, chiar în ediția următoare a «Semaforului» respectiv.

«O rozetă ai cîștigat
Gabi, pentru epigramă!
Eu răspund azi răspicat;
O să mă îndrept degrabă!»

Acesta este răspunsul pionierei M. Melniciuc dat colegei sale G. Cantemir, care în patru versuri o criticase pentru note slabe. (Școala generală nr. 1, Botoșani).

● «Nu sînt meșteră la versuri să răspund prin epigramă, sînt însă hotărîtă ca de acum înainte să nu se mai spună despre mine că:

De săpun nici că îmi pasă,
Bretonașu-mi intră-n ochi...

Mă voi îmbrăca și pieptăna așa cum îi stă bine unei pioniere.» (Mariana Matei, clasa a IV-a, Școala generală Govora, comuna Uda, județul Argeș).

*

● «...Și clasa a VIII-a a început să obțină rezultate frumoase la istorie în urma apariției unei note în «Semafor» nr. 2.

Pînă acum orele de istorie erau «plictisitoare» pentru unii și plăcute pentru alții. Și ce ne-am gîndit? Fiind «16 oșteni» în clasă, ne-am împărțit în două grupe, fiecare avînd cîte un comandant: pe Ion Modoran și pe Valeria Papuc. În prima oră de istorie «lupta» a fost cîștigată de grupa lui Ionel, care a obținut media 8,66. Acesta a fost primul «atac» la învățătură dat de detașamentul nostru. Dar nici grupa Valeriei nu s-a descurajat, ci dimpotrivă, comandantul i-a chemat la ordine pe «luptători». Au urmat discuții aprinse, s-au luat hotărîri pentru aducerea pe «linia de atac» a întregii grupe. Despre toate voi scrie în curînd, ne informează Valeria Papuc, Grabcina de jos, județul Buzău.

Roșu, galben, verde! «Semaforul» unității de pionieri de la Liceul Vinga, județul Arad, a început să... semnalizeze.
Mult succes!

...hărnicia pionierilor Rozalia Roșculeț, Florentina Văsi, Nicoleta Poponete, Constantin Roșculeț, Ioan Roșculeț, Achim Carabelea, Maria Carabelea și Ioan Meteleci.

Prin entuziasmul cu care îl ajută la treburile gospodăriei, au reușit să aducă o rază de lumină și bucurie bătrînului Nicolae Roșculeț, expeditorul unei scrisori sosite pe adresa Școlii generale din Secaria, județul Prahova. În ea sînt adresate copiilor frumoase cuvinte de laudă și mulțumire.

...Silvia Dămean. Ea a fost printre primele fete care au solicitat să facă parte din cercul uzinal (care își desfășoară activitatea la Uzinele Textile Moldova), deoarece iubește această muncă și după terminarea școlii generale vrea să devină textilistă.

LUCICA MITRIC, cl. a VIII-a B, Școala generală nr. 1, Botoșani (Semafor nr. 2)

NE MÎNDRIM CU...

● Echipa de mini-baschet fete care, concurînd la Bacău, în cadrul cupei «A 25-a aniversare a Republicii», a ocupat locul II.

MAI PUȚIN CU:

● Pionierii Nicolae Anghel și Maricela Lecan care, au primit în ultimul timp numai note slabe.

● Pionierul Andi Andrei care restituie, murdare și pline de mîzgăituri, cărțile împrumutate de la bibliotecă.

Școala generală nr. 6, Galați (Semafor nr. 1)

Cererea

FOILETON

Fănică a avut un vis ciudat. Se făcea că stătea cu prietenul său Gigel în fața ușii biroului tovarășului director, iar în mînă ținea o coală mare, albă, pe care era scris ceva de mîna lui Gigel. În sfîrșit, după ce și-au șters picioarele au bătut în ușă.

— Intră, se auzi vocea directorului. Au tras adînc aer în piept și cu curaj au intrat.

— Ia să vedem ce v-a adus aici, a întrebat zîmbind tovarășul director. Fănică și Gigel își dădeau ghionturi, dar pînă la urmă tot el, Fănică, trebuia să vorbească, întrucît ținea hîrtia în mîini.

— Avem o cerere, tovarășe director;

— Da? Ia să vedem, a zis tovarășul director și a-nceput să citească cererea.

— Va să zică vreți să faceți tot posibilul, ca elevii Tudorică, Mircea, Marcel, colegii voștri de clasă, să nu rămînă repetenți. Dar voi știți că acești elevi nu învață, se miră directorul.

— Știm, tovarășe director, răspund în cor Fănică și Gigel și-și coboară privirea.

— Dar știți că nici disciplinați nu sînt? se miră directorul și mai mult.

— Știm, tovarășe director! ziceau cei doi și-și coborau privirea și mai mult.

— Dar, știți că nici la școală nu prea vin?

— Știu, își auzea glasul Fănică.

— Apoi, atunci de ce țineți neapărat ca cei trei elevi să treacă clasa și să rămînă mai departe colegi de clasă cu voi?

— Ca să nu fim noi cei mai leneși și mai nedisciplinați din clasă, tovarășe director, își auzi tare glasul Fănică, trezindu-se.

INGRID BECKER, cl. a VI-a E, Școala generală Jimbolia, județul Timiș (Semafor nr. 3)

Aproape zilnic, în clasa a VII-a B, copiatul temelor în clasă e în plină desfășurare.

IULIAN ȘICULAN, cl. a VII-a, redactor-șef al revistei Semafor a Școlii generale nr. 6, Arad

CONVERSAȚIE ÎNTRE GUEF ȘI TOMA RADU:

Guef: **Auzi mă? Bă, auzi?**
Toma: **Ă!**
Guef: **Cică... ne dă la «Semafor».**

VIORICA ȘERBAN, Liceul nr. 2, Ploiești (Semafor nr. 1)

VOCABULAR ... la GUEF

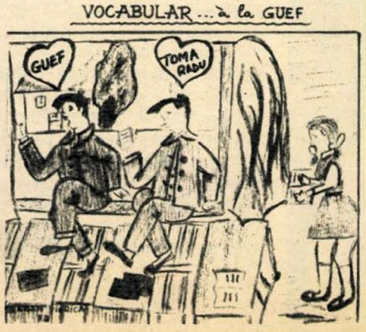

În fiecare pauză coridorul școlii noastre devine pistă de concurs. PARTICIPANȚII: elevii claselor a VI-a A și a VII-a A. CÎȘTIGĂTORII: cei din a VI-a. PE PRIMELE LOCURI: Gheorghe Stan, Vasile și Nicolae Blază.

VASILE ZAMFIR, Școala generală Măgura, jud. Buzău (Semafor nr. 2)

MINA APENCIULESEI, cl. a V-a A, Școala generală nr. 1, Botoșani (Semafor nr. 3)

AFLĂM CĂ...

Într-una din zilele trecute detașamentele claselor a V-a C și a VII-a C au organizat o vizită la Uzina «11 Iunie» din municipiul nostru. De buna desfășurare a acțiunii au răspuns Mihai Mușec și Luminița Catan, comandanții detașamentelor.

Pioniera Carmen Balecov, din detașamentul clasei a VII-a C, a rămas cu o sumedenie de impresii, dintre care spicuim:

«Tovarășul director al uzinei «11 Iunie» ne-a primit cu multă prietenie. Ne-a condus în uzină și, oprindu-ne în fiecare secție, ne-a explicat amănunțit funcționarea utilajelor ultramoderne cu care este înzestrată unitatea. Vorbind despre calculatoare, «creierele electronice» ale producției, am aflat în ce constă aportul lor la rezolvarea unor probleme dintre cele mai complicate».

CARMEN VINTILĂ,
cl. a VII-a C, Școala generală nr. 6, Galați
(Semafor nr. 1)

În marele concurs al Semafoarelor, conduc SEMAFORUL din comuna Vernești, — Buzău, cu 18... puncte și Semaforul de la Școala generală nr. 1, Botoșani, cu 15 puncte.

INTERVIUL NOSTRU

Eram în clasă după o ședință cu părinții cînd mama lui Antipa Mihai din clasa a VI-a a cerut catalogul tovarășei diriginte. Am auzit cum s-a necăjit văzînd notele fiului său. De mai multă vreme, Antipa nu mai prezenta carnetul de note părinților.

*

— De ce ai mințit?

— Aveam note slabe, și nu voiam să afle!

— Socoți că e frumos? Tu nu-ți dai seama în ce situație o pui pe mama ta care muncește ca să ai tot ce-ți trebuie, ca să înveți?

— Tu nu știi! Erau prea multe! Mințisem cu carnetul, aveam note proaste... Apoi caietele de teme...

— De ce nu vrei să înveți!? De ce nu iei exemplul de la colegii tăi Talpalaru, Șleghel, frații Andrei! Știi că fapta ta a dus la discuții în detașament? Comportarea ta ne-a pus mult pe gînduri... Am vrea să căpătăm din nou încredere în tine! Doar ești pionier, Mihai!

— Uite la ce m-am gîndit! Vreau ca azi, în adunarea de grupă, să vă spun ce am de gînd să fac, cum vreau să învăț mai bine și să mă comport respectuos față de părinți.

IULIANA HLAGHIUC,
comandanta detașamentului, cl. a VI-a A,
Școala generală nr. 1, Botoșani
(Semafor nr. 4)

N.R. În săptămînile care au urmat notele și atitudinea lui Mihai s-au schimbat. Succesul lui este și un succes al «Semaforului».

EPIGRAME

ELEVULUI MUNTEANU S., DIN CLASA a VII-a A

De rușine simt că mor
C-am ajuns la SEMAFOR
Spuneți-mi cu ce sînt vinovat
Dacă... Munteanu cu mine-n oră s-a jucat?!

ELEVULUI P.M. CL. a VI-a B

La prima lucrare de control
Ai schimbat numărul și nu te-ai dat de gol.
Iar la lucrarea care a urmat,
Să schimbi iar numărul ai încercat.
Însă, ulciorul tot mergînd la apă,
De nu se sparge, se mai crapă!
Și-acum epilogul: «Pentru fapta ta mojică»
Ai fost notat cu nota «Cea mai mică!»

EMIL BODEA și SANDA LUTCS,
Școala generală nr. 2, Sebeș, Alba (Semafor nr. 3)

FOILETON

Opriți timpul!

Îmi pusesem căștile ca de obicei și învîrteam în joacă butoanele aparatului meu de radio emisie-recepție. Mi se perindau prin auz cuvinte și frînturi de cîntece din cele mai neașteptate colțuri ale pămîntului. Deodată atenția îmi fu atrasă de un apel care se repeta la intervale regulate. Mîna care învîrtea butoanele s-a oprit imediat. Acum, în cască, îmi răsuna clar: «Către toate stațiile meteorologice din lume... Către toate stațiile meteorologice din lume... Opriți timpul! Opriți timpul!»

Hm! mi-am zis eu. Cine poate să ceară asemenea lucru? Am apăsat pe alt buton. Apoi, cu glas neutru, de crainic, am anunțat: recepționat apelul... Recepționat apelul... Comunicați cine sînteți și motivați cererea... Comunicați cine sînteți și motivați cererea...

A urmat o pauză în care mă temeam că poate legătura s-a întrerupt. La puțin timp însă am auzit pe aceeași lungime de undă: «Sîntem elevii clasei a VII-a A din Piscu Vechi... Sîntem elevii clasei a VII-a A din Piscu Vechi... Avem prea multe note slabe... Avem prea multe note slabe... N-avem timp să le îndreptăm... Opriți timpul... Măcar cîteva săptămîni... Opriți timpul...»

Ce era să fac? Am luat legătura cu stația centrală SEMAFOR și am expus situația. Dar ce credeți că mi s-a răspuns?

— «Pionierii din unitatea noastră nu sînt de acord... Timpul nu se poate opri... Cei mai mulți dintre ei au terminat trimestrul I cu rezultate bune și foarte bune și, după o vacanță bine meritată, au început trimestrul II cu forțe sporite... Timpul nu se poate opri».

DAN GROSAN, cl. a VII-a,
Școala generală de 10 ani Piscu Vechi, județul Dolj
(Semafor nr. 2)

SEMAFOR...MINITEHNICUS

Desene de RADU MARIAN
Laureat al primului concurs de benzi desenate organizat de «Cutezătorii»

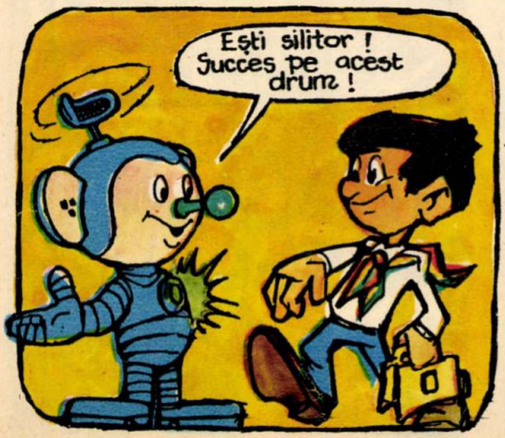

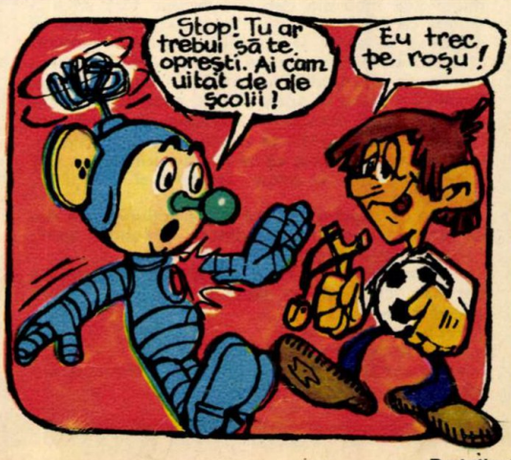

Prototipul personajului Minitehnicus a fost realizat de C. ARNAL

Forumul s-a angajat,

PIONIERIA RAPORTEAZĂ

PUTEREA PRIETENIEI

Într-o zi, Tiberiu, un băiat din clasa noastră, n-a mai venit la școală. S-a aflat a doua zi că fusese internat în spital și că trebuia să stea acolo mai multă vreme. Colegii lui n-au stat liniștiți, zilnic dădeau telefoane, încercau să-l vadă, dar un timp nu li s-a permis.

Era dimineață cînd, simțindu-se mai bine, lui Tiberiu i s-a anunțat o vizită. Era Vasile, colegul lui. Venise să-l vadă, să-i aducă o cutie de bomboane din partea clasei. Nu vă puteți închipui cît de bucuros a fost Tiberiu, cît de repede au zburat minutele cu Vasile alături, care îi povestea tot ce se întîmplase între timp în clasă, la școală. În ziua următoare, cînd tocmai se simțea foarte singur, a sosit un alt coleg. «Vrem să fim în fiecare zi cu tine, i-a spus el. Așa ne-am sfătuit cu Vasile». De atunci, cu permisiunea medicului, în salonul lui Tiberiu zilnic își făcea apariția cîte un pionier. Cu prietenii alături, zilele de suferință au trecut mai repede. Cînd s-a întors acasă colegii l-au întîmpinat cu bucurie. Primul a fost tot Vasile care, apoi l-a ajutat, în fiecare zi să-și recupereze lecțiile, să ajungă în pas cu clasa. De unde o fi găsit Vasile atita putere? Trebuie să știți că între timp el a participat la un campionat de fotbal, a ajutat pionierii din clasa a III-a să-și organizeze o adunare și în calitatea sa de pionier comandant de unitate, s-a mai îngrijit și de întreaga activitate a unității de la școala noastră, Școala generală nr. 8, Satu Mare. Iar la școală a fost întotdeauna bine pregătit. Puterea prieteniei a fost desigur! Și pentru aceasta îi mulțumesc din inimă lui Vasile Cuc. Eu, colegul său,...

TIBERIU POLGAR

ÎN ZIUA ACEEA DE IARNĂ A FOST... PRIMĂVARĂ

Ningea mărunt și des. Vîntul șfichiuitor ne bătea chiar din față viscolind zăpada. Cu căciulițele trase pe ochi și gulerele ridicate, aplecați puțin înainte împotriva vîntului, înaintam toți — tot detașamentul. Nimeni nu lipsea. În ziua aceea eram așteptați să ducem într-un loc PRIMĂVARA.

...Ideea apăruse într-o adunare de detașament. Unul dintre noi adusese vorba despre prezența pionierului acolo unde este nevoie de el. Și, sfătuindu-ne, am «găsit» acel loc, am hotărît ce aveam de făcut fiecare dintre noi.

N-au trecut multe zile și iată-ne pe toți, pe o mică scenă improvizată, recitînd, intonînd cîntece pionierești, dansînd și spunînd fel de fel de întîmplări hazlii din viața noastră, de școlari. Mulți dintre spectatori ne aplaudau, zîmbind, alții lăcrimînd, gîndind poate la copilăria lor sau poate la nepoți. Un lucru însă a fost sigur pentru noi, spectatorii noștri erau fericiți. În ziua aceea, cu zăpadă și viscol, adusesem o rază senină de bucurie la Căminul de bătrîni din localitate.

După programul artistic, am stat îndelung de vorbă cu gazdele noastre. Unora le-am citit din ziare, din cărți. Altora le-am scris scrisori, le-am completat adresele pe plicuri. Începeam în ziua aceea să dăm viață unei inițiative a detașamentului nostru.

MARCEL STAN și IOAN POPA,
cl. a V-a B,
Școala generală Abrud, jud. Alba

SANITARII PRICEPUȚI

120 de minute, membrii grupelor sanitare s-au întrecut într-un pasionant concurs: «Sanitarii pricepuți».

Probele practice executate de concurenți au demonstrat că micii «pacienți» pot să se lase fără teamă în seama îngrijirii pricepuților sanitari. De altfel, nu puține au fost orele pe care membrii grupelor sanitare din școala noastră și le-au petrecut în policlinica din comună, vizionînd filme de educație sanitară, studiind broșuri educativ-sanitare, audiind conferințe prezentate de cadre didactice și de personalul medico-sanitar.

Executarea unui pansament, în cazul unei fracturi de gambă, demonstrații de respirație artificială, aplicarea unui plasture ori scoaterea unui bolnav dintr-un mediu toxic au fost probele la care detașamentul clasei a VI-a s-a dovedit a fi imbatabil.

ZOLTAN KISS
și
ȘTEFAN SMOCOR
Școala generală Vinga, jud. Arad

HĂRNICIA PIONIEREASCĂ RĂSPUNDE: PREZENT!

Chemarea Forumului Național al Pionierilor i-a reunit și pe pionierii din orașul Alba-Iulia în marea acțiune devenită tradițională — ultima săptămînă de vacanță să fie dedicată pregătirii pentru noul an școlar. Imaginea grupurilor de copii, trecînd pe străzile orașului, spre locurile de muncă cu sape, greble și lopeți a devenit familiară tuturor. Nici școala din noul cvartal de blocuri nu a fost uitată. Astfel, pionierii de la Școala generală nr. 2 și mulți alți pionieri din școlile vecine au spălat ferestrele, au vopsit lemnăria, au ornat clasele, culoarele.

Grija harnicilor noștri prieteni pentru școală, pentru parcuri și grădini nu se oprește aici. Alte și alte acțiuni pionierești vin să înfrumusețeze orașul în care trăiesc.

COMOARA LOCOTENENTULUI BALICA 15

ROMAN FOILETON DE LEONIDA NEAMȚU

ILUSTRAȚIE: VINTILĂ MIHAESCU

SĂ NU VĂ ÎNCHIPUIȚI că în vreme ce noi investigăm de zor enigmatica dispariție a plăcii «de susținere», fachirul Okohoro își pierdea timpul! Probabil vreun acolit îi raportase că toate forțele noastre se află grupate împrejurul d-lui Arapalea și voia să profite de ocazia cea bună! Îl însoțea un ins ciolănos, cu bărbie dură, numitul Petre, cel cu care purtasem eu conversație contradictorie în miez de noapte, la intrarea menajeriei...

Okohoro se opri la poartă și mormăi către Petre: «Du-te tu, mutra mea e prea cunoscută... Ai la tine instrumentele și speraclul»?

Paznicul menajeriei mișcă vertical bărbia și pătrunse fără să mai stea pe gînduri, spre bucuria lui Azor. M. Azor care se trezi din amorțeală trăgînd o rafală de împușcături lătrate — dar cine să-l audă, doamna Genescu? Aceasta trebăluia în fața ușii, iar Petre, fără să-i treacă prin minte că oamenii se mai și salută, vorbi direct:

— Îi caut pe puștii ăia, Ionică Balica și Alexandru! Care-i ușa lor?

Iar doamna Genescu, mai surdă ca oricînd, puse vechea și epocala ei întrebare:

— VREI BERE?

Lui Petre îi filfîiau urechile, rămase năuc, prin cap îi trecură două sau trei gînduri (mai multe nu încăpeau) și nu se dezmetici pînă ce auzul său nu prinse glasul sonor al cuiva ce umplea întreaga stradă. Iar glasul acesta se exprima cam astfel:

— Ahaaa!!! Tu, pirat al Mediteranei și Caraibelor, care mi-ai făcut un mare scandal la restaurantul gării, aici te ascundeai! Glasul era, firește, al onestului domn Pablo Martinescu, care nu întîmplător trecuse pe-acolo, ci-l urmărise pe inamicul său încă din centru... Acum, fără să țină seama că Okohoro e mult mai tînăr, mai voinic, îl prinsese de guler și-l zgîlțîia... Fachirul, neavînd interese ca în jurul său să se iște zarvă, se liberă cum putu, vîrî capul pe portiță și-i făcu semn lui Petre că e cazul să spele putina, ceea ce și făcură amîndoi, fără întîrziere. Siluetele lor încă mai filfîiau în capul străzii, în vreme ce domnul Pablo, care în zadar cercase să se țină pe urmele lor, mai profera cuvinte de mînie. Energic și neiertător, bătrînul domn!

După ce ieșiră din «raza sa de acțiune», cei doi se opriră să-și tragă suflarea. Okohoro mîrîi:

— Al dracului ghinion!

— Domnule, zise Petre, care avea idei puține, dar fixe, cred că am făcut o descoperire care merită parale...

Fachirul holbă ochii:

— Ce ai descoperit, și cînd?

— Acum! Baba din curte, doamna Genescu, s-a trădat...

— S-a... ce?!

— Sînt sigur că ea e în temă... Cînd i-am vorbit despre afurisiții de puști, mi-a spus: «Vrei bere?»

— E senilă...

— Ași! Face numai pe surda. Eu cred că «Vrei bere» e parola, sau... cifrul!

— Da de unde! mormăi mohorît Okohoro. Dar, după ce mai cumpăni o clipă, adăugă încet, ca

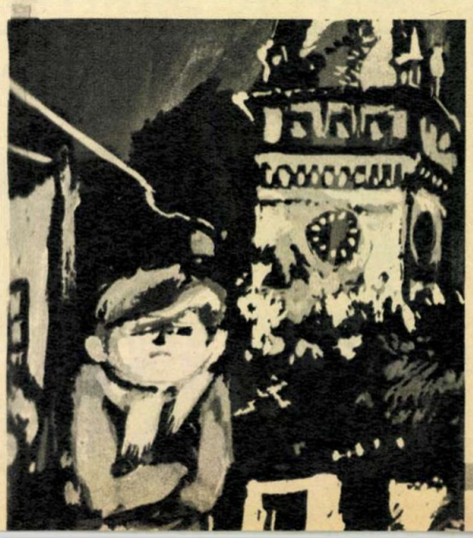

În acest an, am început cel mai frumos lucru ce mi l-aș fi dorit cîndva: am învățat să lucrăm în metal. Cu ajutorul unui aparat electric am confecționat cutii de uscat semințe, pe baza unei comenzi primite de la I.C.A. — Suceava. A fost prima noastră lucrare. Apoi am trecut la confecționarea unui acvariu, primul obiect la care am folosit sudura propriu-zisă.

Ne-am străduit să construim în continuare cîte ceva folositor și frumos pentru fiecare sală de clasă. N-am să uit niciodată ziua în care tovarășul profesor ne-a pus unealta în mînă, trezindu-ne gustul pentru meserie, ca și pentru frumos, pentru artă.

Atelierul nostru este bine utilat. Camera principală mobilată cu mese mari de lucru, dispune de menghine, scule și de un aparataj foarte bun. Dacă înainte cu un an, pentru a face un orificiu în lemn, munceam mult, acum avem la îndemînă burghiul electric și totul merge mai ușor.

În anii trecuți, adesea elevii sudau afară, indiferent dacă era frig sau cald, ploaie sau zăpadă. Astăzi avem o încăpere special amenajată, unde se află și transformatorul necesar sudurii electrice.

De asemenea, sînt foarte bucuros cînd mă gîndesc la următorul lucru; industria noastră produce lucruri foarte frumoase, bune și complexe. Ea nu se poate ocupa însă de niște lucruri mărunte, cerute în număr mic. Aceasta ar produce o risipă de forță de muncă. De aceea noi, școala, primim comenzi de la anumite întreprinderi pentru lucruri mai simple, dar foarte utile. Din veniturile realizate, atelierul își creează fonduri cu care își cumpără mereu alte și alte utilaje. Deci, noi sîntem folositori în dublu sens: realizăm autoutilarea atelierului și alăturăm brațele noastre de muncă, în măsura în care putem, celor ale oamenilor mari. Firește că din această cauză sîntem mîndri și bucuroși.

Munca în atelier ne dă satisfacții deosebite, ne pregătește pentru viitor, ne face utili societății, ne dăruiește primele noțiuni despre meserie — brățara de aur.

ZAMFIR RIEMER, cl. a VII-a E,
Școala generală nr. 1, Suceava

ZILE PE CÎMP

Zilele arzătoare se strîngeau una după alta, dar șirul lor nu se terminase încă.

E sfîrșitul celei de-a doua luni a verii. O adiere ușoară se face simțită în lan și marea de aur a spicelor își unduie ușor valurile. Pe combina care își taie cărări în grînele aurii, omul adus de șale încarcă mereu în remorci povara boabelor. M-am uitat la el. Avea fața înnegrită de praf, iar picăturile de sudoare i se scurgeau de-a lungul trupului presărat cu fulgi de pleavă.

Seara, cînd soarele coboară obișnuit după culmea dealului, un strigăt îl face să se îndrepte de mijloc;

— Ioane, nu-i gata,?

Privește în jurul său fără să răspundă. Un zîmbet de mulțumire îi luminează fața.

...A venit toamna. In lanurile de porumb, unde adierile vîntului fac să foșnească într-un fel ciudat frunzele uscate ale cîmpului, am întîlnit același om.

L-am văzut odihnindu-se. Nu la umbră, nu ferit de fierbințeala tîrzie a razelor de soare, ci din contră, tocmai acolo unde acesta arde mai tare.

Dar zilele toamnei sînt schimbătoare. Azi e frumos, mîine plouă. Vor veni apoi nopțile cu brumă și îngheț. În grădina de legume recolta trebuie strînsă și ea cît mai repede.

E o dimineață rece. Bruma nu s-a ridicat încă. Printre tufele de roșii și vrejii de castraveți, omul pășește cu multă luare-aminte. In urma lui, lădițele pline sînt încărcate în autocamioanele care iau drumul piețelor de desfacere.

Hambarele cooperativei agricole de producție, ca și cel al propriei sale gospodării, sînt încărcate cu roade. În aceste zile el trăiește satisfacția hărniciei și a muncii sale frumos împlinite.

MINODORA TIMOFTE, cl. a VIII-a A,
Școala generală Cozmești, jud. Iași

pentru sine: Mai știi?! Posibil... Ce nu este posibil?...

TOATE ACESTEA ÎNSĂ aveam să le aflăm mai tîrziu. Deocamdată aveam alte griji: să dăm crezare informației furnizate de domnișoara Hipnozia? Și dacă da, ce măsuri să luăm? Cum să-i surprindem pe indivizi «asupra faptului», iar dacă-i surprindem, ce facem? După ce meditarăm pe butoiul bătrîn din curte, hotărîrile fură luate (și consemnate în MARELE REGISTRU) în livada lui moș Geamandură. Întîi, am decis ca în noaptea ce va urma să nu folosim semnalul de bază, care poate ajunsese să fie cunoscut de către... inamic.

Înființarăm, deci: 1) Semnalul de recunoaștere (Miorlaaau!). 2) Semnalul de alarmă (țipătul prelung, funebru, al buhăi — cît se poate de nimerit în această ocaziune!). Repetarăm cu sîrg, pînă ce fiecare din noi știu să imite bine mieunatul unei pisici, ca și țipătul sumbru al păsării de noapte amintite.

Pe urmă, Laurențiu-Biberon, Balaurul Flămînd și Dinu Chițcan merseră acasă și-și convinseră părinții să-i lase să plece într-o excursie ce va dura «pînă a doua zi către amiază»... Din motive lesne de înțeles Secretara-coordonatoare nu putea să participe la acțiunea nocturnă, și, cu mare regret lasă temporar MARELE R. (REGISTRU...) în grija lui Ionică. Ne reunirăm iar toate echipele și comisiile și urmă un «program de odihnă și calmare» (șah, țurcă, «roată» și chiar somn), pînă la zece seara, cînd prima echipă, formată din Ionică Balica și Balaur plecă să ocupe postul de veghe numărul unu — de o parte a turnului ȘTEFAN — și postul de veghe numărul doi — de cealaltă parte. Mie-mi reveni misiunea de a efectua cel dintîi «rond mobil» adică de a face permanent legătura între cei ce se odihneau și cei aflați în misiune. Întrucît eram cinci — număr fără soț — cei din posturile fixe trebuiau să se schimbe din ceas în ceas, iar «rondul mobil» din două în două ore, conform unui grafic complicat pe care l-am pritocit mult... N-am motive să prea insist asupra acestei nopți. Știți cum e la început de toamnă: ne-am îmbrăcat bine, dar cald nu ne-a fost.

Nu s-a întîmplat nimic.

Conform consemnului «posturile de veghe» mieunau din cinci în cinci minute, unul către celălalt, ca să-și dea de știre că totul e în regulă, și că «n-am dispărut»... Semnalul de alarmă nu fu auzit în timpul nopții, iar pe dimineață, nedormiți, confuzi, făcurăm roată împrejurul mesuței pe care Balaurul Flămînd — expert în cele culinare — orînduia ceșcuțele cu ceai (din păcate nu din cozi de vișine...) și sandviciurile frugale cu urdă și ceapă.

— Prin urmare, nimic!...

— Prin urmare, ne-a mințit! făcu Ionică aluzie fină în direcția domnișoarei Hipnozia.

— Prin urmare...

— Aș dori, încercă Laurențiu-B. să ia cuvîntul, să raportez comisiilor și echipelor un mic incident... atît de mic încît mă întreb dacă trebuie trecut în MARELE REGISTRU...

— Vorbește, totuși... îl îndemnarăm, cu dostulă lehamite.

— În timpul schimbului patru, un bețivan s-a apropiat de mine și m-a întrebat: vrei bere?

— Și ce găsești neobișnuit în asta?

— Păi... Deh!... Incidentul mi-a amintit de doamna Genescu...

— Și cam ce răspuns ai dat, voiai sau nu voiai bere?

— I-am zis că aș prefera un ceai... Iar individu: Ce fel de ceai? Iar eu: Ceai cald, din cozi de vișine, așa cum face soră-mea...

— Și betivanul?

— Poate greșesc, poate nici nu era beat. A stat o clipă, meditînd parcă la cuvintele mele și mi-a întors spatele, fără să mai zică nimic...

Nici noi n-am mai avut cînd să comentăm «incidentul», fiindcă răsunară discrete, dar insistente bătăi în ușă. O clipă mai tîrziu, în odaie pășea nimeni altul decît domnul Arapalea. Fața lui radia de mulțumire. Plăcut lucru să ai prilejuri de bucurii atît de dimineață! În ce ne privește pe noi...

— Băieți, am venit să vă mulțumesc! Ați lucrat strașnic!

Să fi văzut chipurile noastre! Ele vorbeau de la sine, fiindcă gurile tăceau. Oare la ce se referea stimatul domn custode?

— Nu numai că ați reușit să descoperiți, într-un timp record piesa furată — continuă domnul Arapalea — dar ați și instalat-o exact cum treubie: orologiul merge iar la fix... pe timp de ziuă, firește. Cum ați putut lucra atît de bine pe întuneric? Vă dați seama ce surpriză plăcută, pe capul meu, azi dimineață cînd, urcîndu-mă în turn am văzut că totu-i în regulă!

Urmă o tăcere lungă... Nici măcar Ionică Balica nu-și trădă uimirea; ultimele evenimente îl făcuseră precaut.

— Așa lucrăm noi totdeauna, sparse tăcerea, cu țîfnoșenie, Balaurul Flămînd. Dar, dacă-mi permiteți, domnule Arapalea, cum se face că ați priceput că e vorba de «opera noastră»?

— Datorită unei mici neglijențe a unuia din voi, care a scăpat această scrisoare sus în turn și custodele îmi întinse unul din plicurile primite de la mama... Cît p-aici să explodez! Dar m-am stăpînit...

Eu nu fusesem în timpul nopții în turn, dar plicul meu ajunsese — nu se știe cum — acolo! Nici Ionică, probabil, nu era cu nimic vinovat că domnul Arapalea găsise cîteva zile mai înainte acolo sus legitimația lui. Inamici cu mînă abilă lucrau împotriva noastră... dar și pentru noi. Fiindcă, în încheiere, domnul Arapalea zise: — Și acum, isteților, vă invit pe toți la cofetărie!

Vă puteți închipui ce puțină poftă de prăjituri, sau de înghețată aveam în dimineața aceea... Dinu Chitcan însă zise:

— Mergem, cum să nu! Iar pe drum o luăm și pe Secretara-coordonatoare, să se bucure și ea de «izbînda» noastră! Și s-o treacă în MARELE REGISTRU, la capitolul «am fost fentați»...

(VA URMA)

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: ÎN DRUM SPRE BARAJUL VULTURUL, UN BOLOVAN ENORM E CÎT PE-ACI SĂ-L ZDROBEASCĂ PE INGINERUL ALEXANDRU ÎN MAŞINA SA. SIMPLĂ ÎNTÎMPLARE? ATENTAT? NU SE ŞTIE. DUPĂ CÎTEVA CEASURI AL. AJUNGE LA BARAJ.

DESCOPERIREA INGINERULUI AL 3

Scenariu: PETRE GHELMEZ
Desene: POMPILIU DUMITRESCU

1973 ©3

POMPILIU

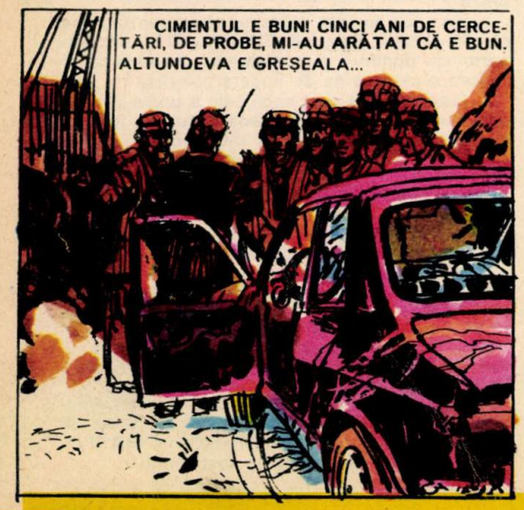

(VA URMA)

Vă facem cunoștință cu cîțiva dintre miile de prieteni ai lui Emil și ai Olguței.

FELICIA MELINTE, satul Sîrbi, comuna Vlăsinești, județul Botoșani; **EMIL KLOMASCEK**, Nădrag, str. Cornet nr. 105, județul Timiș; **AURORA CRĂCIUN**, Rm. Sărat, str. C. Brîncoveanu nr. 43 A, județul Buzău, **TIBERIU BĂRBULESCU**, Iași, str. Eternitate nr. 84 B, bl. Z—2—1, sc. B, et. 4, ap. 3; **VIRGINIA TUDOR**, clasa a VI-a, Școala generală Tătulești, județul Olt; **EUGEN BĂJAN**, clasa a VII-a A, Școala generală Dudești, județul Brăila; **CAMELIA CREȚU**, satul Sîrbi, comuna Vlasinești, județul Botoșani; **COSTEL DUMITRESCU**, comuna Tătulești, județul Olt.

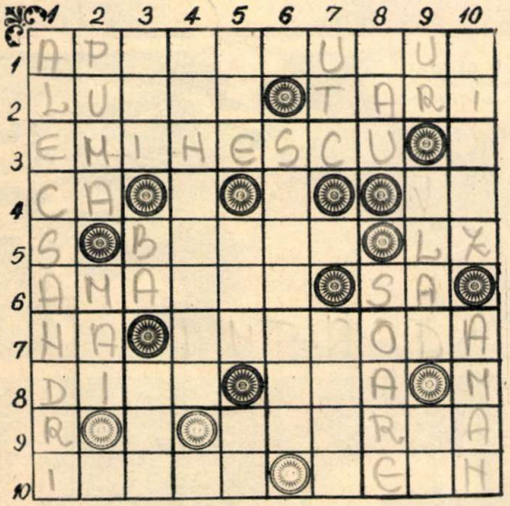

CÎNTAREA PATRIEI

ORIZONTAL:

1. Scriitor român, autorul poemului în proză «CÎNTAREA ROMÂNIEI» (2 cuv.) 2. Regretat poet, autorul poeziilor: «Drapelul» și «Dacă toate acestea, fi-vor învățate» — Patrie (pl). 3. Luceafărul poeziei noastre, autorul poeziei «Ce-ți doresc eu ție, dulce România». 4. La intrare în Călărași! — Pronume! 5. Mare savant și patriot român, care și-a consacrat întreaga viață pentru binele poporului — Lică Zamfirescu. 6. Trist (fig.) — Început de sărbătoare! 7. Poftim! — A repartiza. 8. A compus cantata «Mama lui Mihai Viteazul» — Interjecție. 9. Cîntec tematic de H. Jerea. 10. Istoric și cărturar român, care a spus: «Fără patrie nu se poate închipui existența de națiune și fără națiune patria e un cuvînt deșert» — Nume pe care fenicienii îl dădeau potrivit legendelor, primei femei.

VERTICAL:

1. Bardul de la Mircești, autorul, volumului de poezii «Ostașii noștri». 2. Animal exotic — Lună a primăverii. 3. Localitate în Asia. Nu (reg.) — Poem 4. «României» compoziție corală de M. Socor. 5. Intrare — Merge la repetiție — La revedere! 6. Compozitor ceh (1824—1884) autorul unui ciclu de poeme simfonice intitulat «Patria mea». 7. Inițialele organizației în care a activat Filimon Sîrbu — Conductor electric. 8. Ori! — «Apus de...» dramă de Barbu Ștefănescu Delavrancea, în care este evocată figura măreață a lui Ștefan cel Mare. 9. Sur! Entuziasm — ...Mircea Voievod piesă de teatru de Dan Tărchilă. 10. Trecătoare de numele căreia se leagă lupte crîncene, duse de ostașii noștri în primul război mondial împotriva armatei germane, care ne ocupase țara — A pictat tablourile: «Izgonirea turcilor la Călugăreni» și «Tudor Vladimirescu».

AMENAJAȚI-VĂ UN PATINOAR

Vă puteți amenaja singuri un patinoar în curtea școlii sau în parcul din localitate. Pe locul ales pentru patinoar, se curăță zăpada și se strînge pe marginea terenului sub formă de dig.

Cînd începe gerul și înghețul, se inundă acest teren cu furtunul, sub formă de ploaie, din afara terenului. Furtunul poate fi înlocuit cu stropitoarea, începînd această operație din interiorul terenului către margini. Inundarea terenului se va face 3—4 zile la rînd în felul următor: după ce primul strat de apă a înghețat, turnăm un nou strat pe care-l lăsăm să înghețe și astfel repetăm operația timp de 3—4 zile, pînă se obține un strat de gheață gros de 5—6 cm,

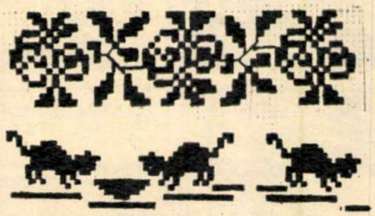

Cusături simple trimise de MARIOARA POMOHACI, clasa a VIII-a, Rădăuți

Cutezătorii 4

ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII NR. 1
— BUCUREȘTI 33
TELEFON 17 60 10

Redactor șef: MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct: OVIDIU ZOTTA
Secretar general de redacție: IOAN DONCA
Redactor de număr: LIDIA NOVAC, BITI CARAGIALE
Secretar de redacție: ROZALIA BARANY
Redactor artistic: VINTILĂ MIHĂESCU
Administrația: Editura Scînteia. Tiparul C.P.C.S.
ABONAMENTELE PRIN ORIFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ
CITITORII DIN STRĂINĂTATE POT FACE ABONAMENTE ADRESÎNDU-SE ÎNTREPRINDERII «ROMPRESFILATELIA», SERVICIUL IMPORT-EXPORT, PRESA BUCUREȘTI, CALEA GRIVIȚEI NR. 64—66 P.O.B.-2001

JURIUL MARELUI CONCURS ENIGMA

A DESEMNAT PE CEI MAI BUNI COPII-DETECTIVI DIN ȚARĂ

În ziua de 18 ianuarie 1973, juriul concursului ENIGMA s-a întrunit spre a delibera asupra cîștigătorilor acestui popular concurs, organizat de revista «Cutezătorii» în colaborare cu Ministerul de Interne.

Juriul a ascultat raportul căpitanului Dumitrescu care a subliniat entuziasmul cu care copiii au participat la rezolvarea enigmelor, evidențiind marele număr de concurenți din județele Ilfov și Ialomița și municipiul București, precum și masiva afirmare a fetelor în concurs.

Juriul de specialiști a desemnat următorii cîștigători:

PREMIUL I (un aparat de filmat marca «Kuartz»)

Emil Burloi, clasa a VI-a, Școala generală nr. 2, Focșani.

PREMIUL II (cîte un aparat de fotografiat marca «Pentakon»)

Florica Șandrac, clasa a VII-a, Școala generală satul Lipia, comuna Gruiu, județul Ilfov.

Florilența Comiza, clasa a V-a, Bd. Gh. Gheorghiu-Dej nr. 81, București.

PREMIUL III (cîte un aparat de radio cu tranzistoare, marca «Zefir»):

Rodica Buruiană, clasa a V-a, str. Pajurii nr. 11, București.

Maria Bodea, clasa a VII-a, Școala generală, satul Lipia, comuna Gruiu, județul Ilfov.

Cornel Manu, clasa a VII-a, str. 13 Decembrie nr. 26, București. Toți cei de mai sus vor primi și cîte o machetă de turism «Controlul circulației».

MENȚIUNI (cîte o pereche de rachete de minitenis, tip «Badmington»: **Adrian Teacă**, clasa a VII-a, Slobozia, jud. Ialomița; **Ioana Stoian**, clasa a III-a, comuna Nicolești, jud. Buzău; **Elena Angheliu**, clasa a III-a, Slobozia, jud. Ialomița; **Gelu Bortea**, clasa a IV-a, Arad; **Florin Popescu**, clasa a VII-a, Slobozia, județul Ialomița; **Agneta Iftemi**, clasa a VIII-a, Arad; **Marica Valentin-Mario**, clasa a IV-a, Brăila; **Viorel Haiducu**, clasa a V-a, Școala generală, comuna Ciorăști, județul Vrancea; **Adrian Sitaru**, clasa a VII-a, Călărași, județul Ialomița; **Silviu Savul**, clasa a III-a, orașul Nădlac, județul Arad; **Dorin Cordoș**, clasa a VII-a, Cimpulung Moldovenesc, județul Suceava; **Tudorița Ciobotea**, clasa a VIII-a, Școala generală Tîntăreni, județul Gorj; **Mihai Platon**, clasa a VII-a, Slobozia, județul Ialomița; **Ionel Levonovici**, Liceul economic nr. 1, București; **Cornel Sitaru**, clasa a IV-a, Călărași, județul Ialomița; **Dumitru Monahu**, satul Socoale, județul Ialomița; **Liviu Iovănescu**, clasa a V-a, Timișoara; **Claudiu Puchianu**, clasa a VII-a, Slobozia, județul Ialomița; **Daniela Makoldy**, clasa a VII-a, Piatra Neamț; **Angelica Bursuc**, clasa a VII-a, Bacău.

Toți cei de mai sus vor primi și cîte un frumos breloc cu semne de circulație.

MENȚIUNE SPECIALĂ (un batic avînd imprimate semnele de circulație).

Sabina Popescu, clasa a VIII-a, București.

RĂSPUNSURILE CORECTE LA CELE ZECE ENIGME

1. *Microemițător.*
2. *Metodologul șef.*
3. *Varianta a III-a.*
4. *Radu a observat urme pe covor.*
5. *Înlocuirea geamurilor.*
6. *A stins beculețul galben.*
7. *Amprenta degetului pe clanța ușii.*
8. *Rolfilmul pe care se afla imaginea hoțului.*
9. *Radu trebuia să strige «CULCAȚI!»; să anunțe miliția.*
10. *Un rînd de urme erau mai afînate.*

Cpt. DUMITRESCU

P.S. În curînd «Enigma» într-o nouă formulă!

NOILE ISPRAVI ALE LUI

Dan Buzdugan

3

Scenariu: DUMITRU ALMAŞ

Desene: VINTILĂ MIHĂESCU

DUPĂ CE A ELIBERAT TÎRGOVIŞTEA, OASTEA LUI MIHAI VODĂ L-A URMĂRIT PE SINAN PAŞA PÎNĂ LA DUNĂRE.

*

ERA ÎN TOAMNA ANULUI... 1595

STROE BUZESCU, DAN BUZDUGAN ŞI FANE TEŢIU SÎNT PE URMELE TURCILOR

— FACEŢI TOT CE PUTEŢI ŞI OPRIŢI-I PE TURCI! NU TREBUIE SĂ-I LĂSAM SĂ TREACĂ PRADA PESTE DUNĂRE...

DAN ŞI FANE GALOPEAZĂ SPRE DUNĂRE.

— RĂMÎNE AŞA CUM NE-AM VORBIT, FANE. TU-I HĂRŢUIEŞTI CU CĂLĂREŢII TĂI, IAR EU MĂ OCUP DE POD.

— CU BINE, DANE!

— LĂBUŞ, CE CAUŢI AICI? TE-AM RUGAT SĂ STAI DE PAZĂ...

— CE-O FI ACOLO, PE APĂ?

— UN CÎINE MORT PE UN BUŞTEAN...

— AI VĂZUT LĂBUŞ? AM AJUNS CU BINE. ACUM SĂ NE PUNEM PE TREBA.

— NU-L LĂSAŢI SĂ SCAPE...

— DEGEABA, V-AŢI TREZIT CAM TÎRZIU.

AJUNGÎND PE MAL, LĂBUŞ ÎL ZAREŞTE PE FANE TEŢU.

— LĂBUŞ CE CAUŢI TU AICI? UNDE E STĂPÎNUL TĂU?

OASTEA, ÎN FRUNTE CU MIHAI VODĂ, ATACĂ DEZLĂNŢUIT.

— A NOASTRĂ-I BIRUINŢA!

(VA URMA)

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 1 FEBRUARIE
1973, ANUL VII (280)

16 pagini, 1 leu

5

ÎNTREAGA ȚARĂ A URAT „LA MULȚI ANI!" CELUI MAI IUBIT FIU AL POPORULUI ROMÂN

Împreună cu toate vîrstele țării, cei două milioane de pionieri ai României socialiste și-au îndreptat gîndurile cu fierbinte dragoste și recunoștință către cel mai iubit fiu al poporului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu, care a împlinit 55 de ani de viață și 40 de ani de activitate în rîndurile mișcării comuniste. Pionierii simt în viața de zi cu zi că tot ceea ce se realizează în România socialistă, sub conducerea partidului, poartă însemnul nesfîrșitei iubiri pentru copii, al preocupării pentru viitorul lor. Ei știu că, dacă în clipa de față, se desfășoară perioada cea mai fertilă și mai bogată în realizări din întreaga dezvoltare a României de la 23 August 1944 încoace, acest lucru se datorează în mare măsură muncii eroice, neobosite pe care tovarășul Nicolae Ceaușescu o desfășoară în fruntea partidului și a statului, contribuției sale de prim ordin la elaborarea mărețului program de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate, la stabilirea direcțiilor de dezvoltare în perspectivă a societății socialiste. De la tovarășul Nicolae Ceaușescu, ei învață cum să devină fii de nădejde ai poporului, cum să se pregătească pentru a-și face datoria față de patrie, față de partid. Din îndemnul tovarășului Nicolae Ceaușescu, pionierii își manifestă din ce în ce mai rodnic energia tinerească, străduindu-se să organizeze și să conducă cu pricepere activitatea grupelor, a detașamentelor și a unităților, a întregii organizații.

În întreaga țară, aniversarea tovarășului Ceaușescu a fost o sărbătoare a tuturor inimilor, și pretutindeni, alături de părinții lor, copiii i-au urat, prin rostire sau gînd, prin graiul culorilor sau al versurilor, un cald și emoționant «La multi ani».

La Conferința organizației municipale București a P.C.R., care s-a desfășurat în prezența tovarășului Nicolae Ceausescu, pionierii Capitalei au ținut să fie prezenți pentru a aduce, alături de delegații aleși de părinții lor, un mesaj de dragoste și recunoștință către clasa muncitoare, către Partidul Comunist Român, urarea caldă de viață lungă, putere și sănătate secretarului general al partidului.

Mulți pionieri s-au aflat printre zecile de mii de locuitori ai Capitalei, care joi seară, în Piața Palatului, l-au întîmpinat pe conducătorul iubit dornici să-i ureze «La mulți ani». Erau oameni de toate vîrstele, vechi militanți comuniști, tineri uteciști, copii, scandînd cu însuflețire cuvintele înscrise pe marile panouri: **Partidul, Ceaușescu, România.** Cuvintele țării, gîndurile profunde ale poporului erau exprimate de zeci de mii de glasuri: **Ceaușescu și poporul! Ceaușescu, la mulți ani! Să ne trăiți, tovarășe secretar general!**

Mulțimea alcătuise un coridor viu, luminat de făclii și înflorit de garoafe. Răsunau cîntecul tinerilor, muzica instrumentelor populare, iar bucuria de pe fețele tuturor mărturisea coeziunea de nezdruncinat a întregului popor în jurul conducerii partidului, al tovarășului Ceaușescu. Un grup de tineri invită pe tovarășul Nicolae Ceaușescu, pe tovarășa Elena Ceaușescu și pe ceilalți conducători într-o horă, dansul obștei românești, prin care românii și-au exprimat întotdeauna fericirea.

În aceeași seară, tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, a fost sărbătorit, într-un cadru solemn, în ședința comună a Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., Consiliului de Stat și Consiliului de Miniștri. Tovarășul Ion Gheorghe Maurer a dat citire mesajului adresat tovarășului Nicolae Ceaușescu de către Comitetul Central al P.C.R., Consiliul de Stat și Consiliul de Miniștri ale R.S.R. În încheierea mesajului se spune:

«Munca și lupta ta de patru decenii în mișcarea revoluționară, activitatea desfășurată în fruntea partidului și statului sînt o demonstrație strălucită a faptului că ți-ai consacrat întreaga viață slujirii intereselor și aspirațiilor fundamentale de progres și bunăstare ale poporului, cauzei nobile a socialismului, păcii și colaborării între națiuni. Acesta este temeiul încrederii depline și al atașamentului profund cu care te înconjoară poporul român, noi toți, al dorinței și hotărîrii noastre de a fi alături de tine, pentru ca împreună cu întregul popor să asigurăm înfăptuirea generoaselor idealuri ale socialismului și comunismului în patria noastră.

În această zi de sărbătoare, îți urăm cu toții, iubite tovarășe Ceaușescu, viață îndelungată, multă sănătate și putere de muncă spre a încununa cu noi și strălucite realizări activitatea prodigioasă, neobosită pe care o desfășori. Te îmbrățișăm cu nețărmurită și tovărășească dragoste și îți adresăm din inimă tradiționala urare românească «La multi ani!».

După ședința comună a Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., Consiliului de Stat și Consiliului de Miniștri ale R.S.R., la sediul Comitetului Central are loc un nou moment emoționant.

Sînt prezenți mesageri ai întregii țări, reprezentanți ai națiunii noastre socialiste, acreditați cu acest prilej aniversar să înmîneze tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, mesaje vibrante, urarea de viață lungă și rodnică, dăruită patriei și poporului, socialismului și păcii. Sînt prezenți împuterniciți ai eroicei noastre clase muncitoare, membri de partid din ilegalitate, oameni ai muncii din mari întreprinderi, reprezentanți ai harnicei noastre țărănimi, ai intelectualității, ai organizațiilor obștești, ai uteciștilor și ai pionierilor, ai forțelor armate, ai gărzilor patriotice și detașamentelor de pregătire a tineretului pentru apărarea patriei, oameni de toate vîrstele, români, maghiari, germani și de alte naționalități ce alcătuiesc familia unită, puternică a națiunii noastre socialiste. Această solemnitate de cuprinzătoare semnificație constituie încă o expresie vie, memorabilă, a unității de granit a poporului în jurul partidului, al Comitetului său Central, al secretarului general al partidului.

Vineri, 26 ianuarie, învățămîntul românesc a trăit un moment de mare prestigiu, prin decernarea titlului de Doctor Honoris Causa al Universității din București tovarășului Nicolae Ceaușescu, pentru merite excepționale în lupta de eliberare socială și națională a poporului român, în opera de edificare a societății socialiste multilateral dezvoltate în România, pentru contribuția deosebită la întărirea Partidului Comunist Român și creșterea rolului său de forță politică conducătoare a societății, la dezvoltarea și îmbogățirea gîndirii marxist-leniniste și practicii revoluționare, pentru rodnica activitate consacrată afirmării României în viața internațională, dezvoltării relațiilor sale cu țările socialiste, cu celelalte țări ale lumii, întăririi unității țărilor socialiste, a mișcării comuniste și muncitorești internaționale, a tuturor forțelor progresiste, antiimperialiste, triumfului cauzei păcii și colaborării în lume.

Evenimentul înmînării acestui titlu a prilejuit un sentiment de profundă mîndrie tuturor slujitorilor școlii românești.

Tot vineri, tovarășul Nicolae Ceaușescu i-a primit pe șefii misiunilor diplomatice acreditați la București, care i-au prezentat felicitări cu prilejul celei de a 55-a aniversări.

Au fost zile de înaltă emoție, de

FIERBINTE OMAGIU PIONIERESC TOVARĂȘULUI

NICOLAE CEAUȘESCU

adevărată sărbătoare pentru noi toți. Așa cum a reieșit din mesajele prezentate tovarășului Ceaușescu de primii-secretari ai comitetelor județene de partid și Comitetului municipal București al P.C.R., întreaga țară i-a urat conducătorului partidului și statului sănătate și fericire, viață îndelungată și deplină putere de muncă, spre binele întregii noastre națiuni, pentru înflorirea patriei socialiste.

Într-o emoționantă armonie cu vibrantele întîlniri din aceste zile, sute și sute de pionieri — solii celor mai tineri cetățeni ai patriei — au venit cu inimile pline de bucurie, să aducă prinos de dragoste și recunoștință celui mai iubit și apropiat îndrumător, tovarășul Nicolae Ceaușescu. În cuvinte simple, în versuri înaripate, ei au exprimat vibrant căldura sentimentelor lor, recunoștința față de condițiile create în patria noastră pentru formarea unui tineret sănătos, bine pregătit, devotat cauzei socialismului și comunismului.

Alături de tovarășul Nicolae Ceaușescu, se aflau tovarășa Elena Ceaușescu, tovarășii Ion Gheorghe Maurer, Manea Mănescu, Paul Niculescu-Mizil, Gheorghe Pană, Virgil Trofin, Ilie Verdeț, membri și membri supleanți ai Comitetului Executiv, secretarii C.C. al P C.R.

Delegația Consiliului Național al Organizației pionierilor înmînează un mesaj, în care se spune: **Gîndurile pline de dragoste și recunoștință ale tuturor celor două milioane de pionieri ai României socialiste se îndreaptă spre Dumneavoastră, conducătorul încercat și iscusit al partidului și al țării, prietenul, părintele și îndrumătorul nostru cel mai iubit și apropiat.**

Spre a răspunde cu cinste înaltei misiuni ce ne-ați încredințat, de a contribui la educarea și pregătirea pentru muncă și viață a celei mai tinere generații, ne angajăm, iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu, să depunem tot entuziasmul nostru revoluționar, întreaga noastră pricepere și capacitate de muncă pentru a sădi în sufletele pionierilor înaltele virtuți și idealuri ale comuniștilor, pilduitorul Dumneavoastră exemplu de muncă și luptă pusă în slujba propășirii națiunii noastre.

În numele pionierilor și școlarilor, al tuturor copiilor țării, pionierul Alexandru Pop, locțiitor al președintelui Consiliului Național al Organizației pionierilor, a adresat tovarășului Nicolae Ceaușescu un cald salut pionieresc, urări de sănătate și fericire, de multe, multe bucurii în munca de înaltă răspundere ce o îndeplinește.

Mulțumind pentru tot ceea ce a făcut și face pentru copiii patriei, pentru viitorul lor fericit, el a înmînat tovarășului Nicolae Ceaușescu un album cu mesajul copiilor țării, simbol al năzuinței lor cinstite și înflăcărate de a fi mereu așa cum i-a îndemnat și învățat secretarul general al partidului.

Cu emoție, pioniera Monica Toader, elevă la Școala generală nr. 56 recită poezia intitulată sugestiv «Darul meu», scrisă pentru această aniversare de pioniera Liliana Dimașcu de la Școala generală nr. 74 din București:

De ziua ta mi-e inima văpaie
Iubit părinte, Ceaușescu Nicolae,
Aș vrea în dar să-ți dau
Un cîmp de flori,
Sau iia mea de sărbători,
Să-ți fac din stele o cunună,
Să-ți dărui dintre note cea mai bună
Mireasma zorilor îți dărui
Din partea mea și-a fiecărui;
Și-ți dărui azi dintre comori
Cravata roșie de cutezători
E ziua ta și visurile mele
Ard pentru tine, sus,
Ca niște stele.

Pioniera Cornelia Livia Bejan, elevă la Liceul nr. 8, Iași, și pionierul Mihai Tănăsescu, elev la Școala generală nr. 186 din București, recită versurile pe care le-au scris cu prilejul aniversării.

Din piepturile copiilor se înalță cîntece de slavă pentru partid, pentru patria socialistă, tradiționalul «Mulți ani trăiască» adresat conducătorului iubit al partidului și statului nostru.

Adresîndu-se pionierilor, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU a spus:

Dragii mei prieteni,

Vă mulțumesc vouă pentru urările ce mi le-ați adresat, tuturor copiilor patriei. În tot ceea ce ați spus văd o expresie a dragostei voastre față de partid, față de patria care face totul ca viața voastră, a tuturor copiilor să fie tot mai fericită, tot mai îmbelșugată.

Trăiți vremuri minunate! Poporul nostru merge cu pași fermi și mari spre comunism. Voi veți avea fericirea de a munci și trăi în cea mai înaintată societate.

Vă doresc să obțineți rezultate tot mai bune la învățătură. Să vă străduiți a vă însuși cele mai înalte cunoștințe în toate domeniile de activitate. Să nu uitați niciodată că pentru a putea să vă faceți datoria față de patrie, față de partid, trebuie să deveniți stăpîni pe tot ceea ce omenirea, gîndirea umană, au mai bun.

Sînteți copii, sînteți tineri! Aveți în fața voastră o perspectivă minunată! Fiți întotdeauna gata de a urma partidul, de a vă servi patria! Aceasta este urarea mea fierbinte pe care v-o adresez în această zi, vouă, tuturor copiilor din România.

La sfîrșitul acestei emoționante întîlniri, tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarășa Elena Ceaușescu îi îmbrățișează cu căldură pe pionieri, se fotografiază în mijlocul lor.

Pionieria raportează

Ni-s visele mai sus ca Everestul
Și toate-s flori de-aicea, din Carpați;
Iubite Nicolae Ceaușescu,
Priviți-ne cum creștem ne-nfricați;

Să fim în muncă și-n învățătură
Ai țării cei mai tineri comuniști,
S-ajungem cu întreaga-ne făptură
Soldați și meșteri, dascăli, tractoriști

Partidului și țării de baladă
Fii vrednici, uteciști nebiruiți,
Ca în partid să merităm, odată,
Cît mai curînd, și noi să fim primiți!

Puternic e partidul, încercatul
Cîrmuitor al ăstui brav popor;
V-asigurăm că steagul său, înaltul,
Eroic l-om purta spre viitor.

Vă mulțumim că în pionierie
Ne-alegem singuri comandanți, și vrem
Să raportăm deschis, cu bucurie,
Iubite Comandant Suprem:

Cutezători, cum ne visați, vom crește,
În muncă — vis și dragoste sădind,
Crescînd și învățînd, muncitorește,
Cum ne îndeamnă marele partid!

Pionieria treaptă-n vremuri taie;
Noi patriei, partidului jurăm
Că-n inimi Ceaușescu Nicolae
E cel dintîi căruia vrem să-i semănăm.

Ni-i comunismul marele tezaur
Ce-n cuget și în faptă ne-a-nflorit;
Noi patriei un viitor de aur
Vom făuri, precum ne-ați investit.

MIHAI NEGULESCU

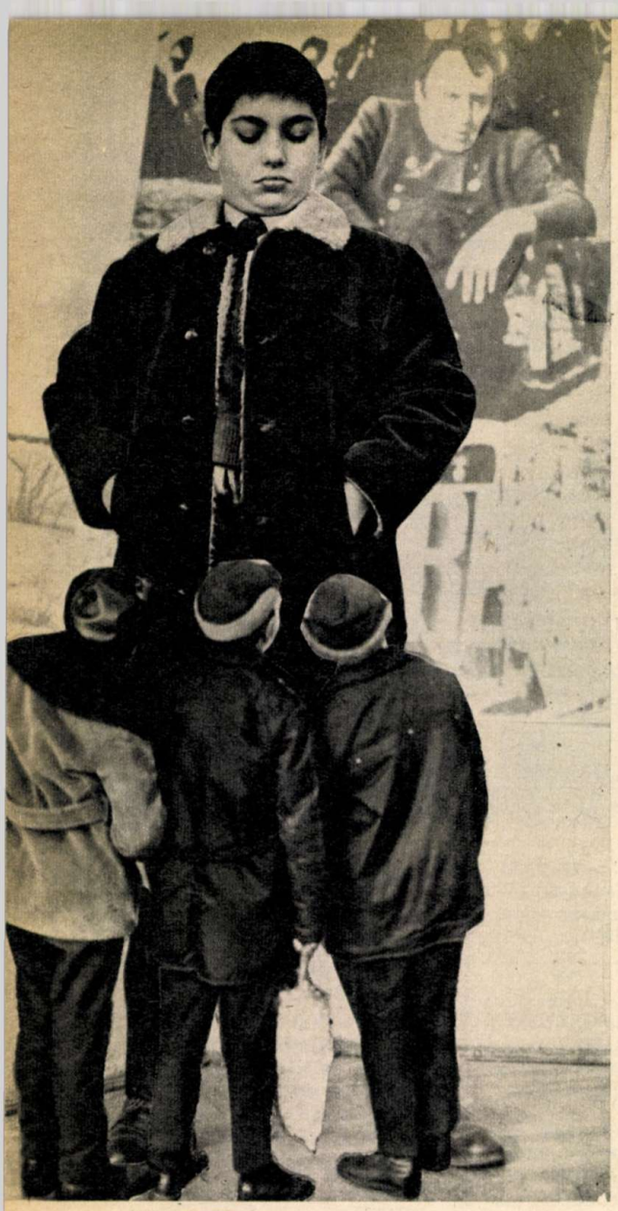

Misterul lui Costi

Controloarea de bilete, casierița și responsabilul pregăteau cu sîrguință vitrina, așezînd pozele și afișele noului film. Cîțiva băieți — unul tocmai ieșise de la biblioteca de cartier, cu trei cărți sub braț, altul avea o sacoșă plină de tîrguieli — își oferiseră ajutorul, înfigînd pioneze, ținînd la îndemînă pachetele cu fotografii. Sperau ca în felul acesta să afle cîte ceva despre noul film și chiar să capete vreo poză. Deodată, cineva începu să povestească scene din film. O făcea cu atîta talent încît pînă și responsabilul simțea că abia așteaptă să-l revadă. Flăcăul, pe nume Costi, mai știa și numele actorilor, și biografia fiecăruia, și în ce filme mai jucaseră. Vorbea tare, ca să se poată face auzit, întrucît se afla la oarecare distanță, lipit de ușa cinematografului. Aștepta să fie puse în vînzare biletele. De ce avea nevoie de bilet el, care văzuse filmul la un alt cinematograf?!

La amiază, pe aleea dintre blocuri se desfășura următorul joc: Costi se instalase cu cîte un picior pe o sanie — întocmai ca pe schiuri — și doi băieți alergau trăgînd săniile. Copiii care se jucau ceva mai pașnic cu săniuțele se risipeau înspăimîntați din calea acestui echipaj periculos. Aici, la el acasă, Costi mai era dezmierdat și cu porecla de Piratul, la auzul căreia înflorea de plăcere. În curînd, am aflat și de ce avusese nevoie de bilete. La ora aceea, toate locurile la spectacolele din ziua respectivă erau deja vîndute. Costi însă își putea «dărui» un bilet dacă mai puneai lîngă prețul obișnuit încă un leu sau altceva, un pix, o cheie de patine...

Cu toate acestea, nimeni nu părea supărat pe el! Dovada popularității sale am întîlnit-o și în curtea școlii, înainte de intrarea la ore. Prin învălmășeala exuberantă de serviete, bulgări de zăpadă, mingi de fotbal și căciuli se auzeau mereu chemări: «Costi, vino nițel încoace! Piratule, tu ce spui despre?...» Toți îl chemau, toți voiau să-l întrebe ceva iar el, Constantin M., era deodată în zece locuri și la zece jocuri, cu obrajii înroșiți de ger. Era limpede că dispune de autoritate, că în diferite controverse el are ultimul cuvînt.

M-am interesat în ce clasă e Constantin M., ca să-l pot observa în continuare. Am intrat într-a VII-a B. Începuse ora de matematică. Am luat loc în ultima bancă și l-am căutat din priviri pe Costi Piratul. Uimire. Nu-l zăream nicăieri, și doar flăcăul se număra printre acei oameni parcă făcuți anume pentru a fi imediat văzuți. Nu intrase el la oră sau pătrunsesem eu în altă clasă?! Cu mari eforturi i-am descoperit în a patra bancă de lîngă cuier. Cu pieptul lipit de pupitru și cu capul tras între umeri, ascunzîndu-se privirilor la adăpostul colegului de bancă și al băieților din banca din față — reușea, în ciuda staturii sale atletice, să nu se mai vadă aproape deloc. Voinicul devenise un omuleț pe care-l treceai lesne cu privirea. Din impetuozitatea lui nu mai rămăsese nimic. Cînd profesorul s-a uitat prin clasă, am văzut pe chipul Piratului și frica. «Constantin, continuă dumneata...» Costi s-a ridicat fără măreție, bîiguind ceva care ar fi trebuit să fie o definiție. «Stai jos, iar n-ai citit. Altcineva». Puțin mai tîrziu, în timpul rezolvării unor probleme, l-am văzut umilindu-se să copieze de la vecini.

Cînd a sunat clopoțelul, mă gîndeam la aerul cu care avea să apară Costi în recreație. Eram sigur că din teama și admirația cu care-l priveau băieții nu mai rămăsese mare lucru. După jalnica figură din clasă, autoritatea lui trebuia să fie, pe drept cuvînt, foarte suferindă.

...Nici gînd! În curtea școlii, toți strigau din răsputeri: «Costi, vino să spui tu dacă...» iar el împărțea din nou pretutindeni, bucuros de neștirbita-i celebritate. Unde erau matematicienii de vază ai școlii, unde erau băieții care din proprie inițiativă amenajaseră terenul de tenis, unde erau cei care aduseseră în școală un mare premiu la concursul Minitehnicus, unde erau acei elevi care, fără zgomot, fără vîlvă, reușesc de ani de zile să învețe întotdeauna bine și să fie oricînd exact acolo unde e nevoie de ajutorul lor? Se aflau cu toții în curtea școlii, dar nici unul dintre ei nu era atît de căutat și de cunoscut ca personajul nostru, Costi.

Încurcate și paradoxale sînt căile spre celebritate! Am fi curioși, stimați cititori, să ne scrieți ce credeți despre faptele de mai sus, cum le interpretați? Voi, care dezlegați atîtea probleme de matematică și, în timpul liber, cuvinte încrucișate și enigme polițiste, ce-ar fi să dezlegați și misterul «celebrității» lui Costi? Acest titlu vă rog să-l notați și pe plic, pentru a fi mai lesne detectat între corespondențele pe care le primim în redacție.

OVIDIU ZOTTA

FOTOMONTAJE REALIZATE DE GR. PREPELIȚA, CU CONCURSUL UNOR ELEVI AI ȘCOLII GENERALE NR. 164 DIN BUCUREȘTI

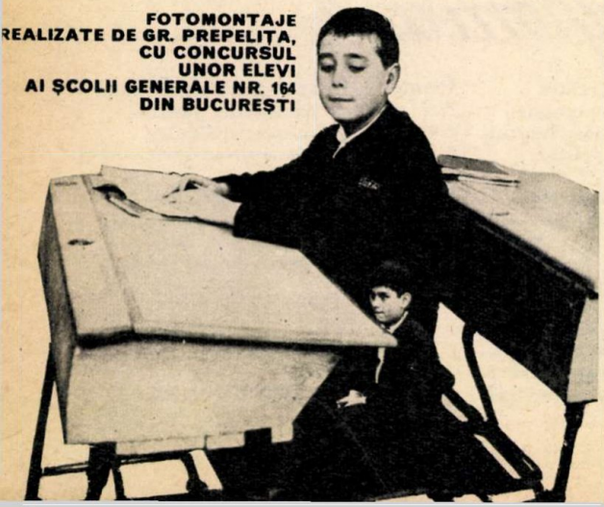

Acești meșteri mari din ROȘIUȚA

Discuția se leagă firesc, de la sine, întărindu-ți convingerea că te afli în fața unor oameni care știu ce vor. Interlocutorii noștri — membrii comandamentului unității de pionieri de la *Școala generală nr. 3 Roșiuța*, județul Gorj, — vorbind despre realizările anului trecut și, mai ales, despre tot ce și-au propus pentru anul acesta, au toate motivele s-o facă cu plăcere.

S-ar putea porni de la cele patru pagini acoperite de un scris mărunt, ordonat, consultate în permanență ca un punct de referință, care înregistrează pînă în cele mai mici detalii succesele unui an de rodnică muncă. Și aflăm acum despre recoltele de cartofi, porumb, viță de vie, pomi fructiferi și plante medicinale care au «spulberat» orice record școlar de producție; despre recoltele strînse de pe lotul experimental al școlii; despre rezultatele obținute în atelierele școlare sau în acțiunile de muncă patriotică (dacă ar fi să facem totalul valoric al acestor isprăvi am ajunge la o sumă de aproape 50 000 de lei).

Dar preferăm să pornim de la planul anual de muncă care pe lîngă acțiunile din școală cuprinde și sarcinile ce le revin în cadrul înfrumusețării comunei pe care Dumitru Forlafu, cel care răspunde de munca patriotică în cadrul comandamentului unității, îl discută încă o dată cu ceilalți membri ai comandamentului. Amenajarea bazei sportive, a grădinii și a atelierului de lăcătușărie-tîmplărie în noul local al școlii (la construcția căreia pionierii

și-au adus un substanțial aport, însumînd un număr de peste 58 000 de ore de muncă patriotică); extinderea producției la porumb și cartofi introducerea unor culturi noi pe lotul experimental (tătarul, azi cultivat și pe terenurile CAP-ului, a fost întîi urmărit de încercații naturaliști cu cravată de pionier); pregătirea în cadrul CAP-ului a pomilor fructiferi pentru iernat; efectuarea muncii patriotice la construirea magazinului universal și amenajarea terenului de fotbal al comunei; plantarea pomilor ornamentali (de o parte și alta a șoselei naționale, pe o distanță de 3 km) pentru înfrumusețarea comunei — sînt cîteva dintre obiectivele asupra cărora insistă în discuție pionierii Ștefan Aldulescu, Daniela Rîmescu, Dana Stănescu, Polina Mazilu, Elena Bibanu, Mihail Lungulescu, Anca Stănilă, Aurelia Luță, membri ai comandamentului unității.

Despre ei și despre colegii lor, tovarășul profesor Petre Tutilă, vicepreședinte al Consiliului popular al orașului Motru, (de care aparține comuna Roșiuța) directorul școlii, ne-a spus: *«Dacă ar trebui să numesc ceva care să egaleze realizările acestor «meșteri mari», m-aș gîndi cu siguranță la entuziasmul, la seriozitatea, la stăruința cu care, de fiecare dată s-au apucat de lucrul ce și l-au propus. Poate asta să fie și explicația atîtor succese».* Opinie pe care, după ce i-am cunoscut, am împărtășit-o întrutotul.

RADU F. ALEXANDRU

Semaforul ÎȘI EXTINDE CÎMPUL DE OBSERVAȚIE

Printre «recordmenii» de pînă acum ai acțiunii Semafor, **se numără și membrii cercului literar de la Casa pionierilor din sectorul 4, București. Care este performanța lor? Aceea de a fi redactat** cel dintîi «Semafor» al unei case de pionieri. **Încurajați de tovarășa profesoară Elena Ghelmez, ei au pornit la drum a doua zi după lansarea, de către revista noastră, a acestei mari acțiuni De atunci,** Semaforul **Casei pionierilor din sectorul 4 a ajuns la** a cincea apariție. **E o cifră rotundă, să-l felicităm! În vreme ce realizatorii** Semafoarelor **școlare se inspiră din viața școlii, cei de la Casa pionierilor au și ei un domeniu specific de observație: activitatea extrașcolară, participarea copiilor la acțiunile Casei pionierilor, comportarea lor pe stradă etc.**

Vi-i prezentăm, în fotografia de sus, pe cîțiva dintre redactorii și colaboratorii acestui Semafor și publicăm un interviu și un foileton apărute în numărul 5.

SANDU ALEXANDRU

INTERVIU CU FOTBALISTUL DE LA ORA 15

Era într-o joi. Avusesem lucrul de dimineață, iar după-amiază eram liberă. Curios, era ora 15 și totuși un grup de patru elevi jucau fotbal pe o stradă mai dosnică.

M-am oprit din drum și l-am întrebat pe unul din ei:

— Nu te supăra, spune-mi și mie, cum de jucați voi fotbal cînd ar trebui să fiți la școală?

— Pleacă de-aici și lasă-ne-n pace, auzi?

— Nu vă alarmați, nu vă întrerup prea mult, aștept doar un răspuns! Poate că ați avut ore dimineață?

— Noi avem ore numai atunci cînd *vrem, ha-ha-ha! Dar tu cine ești, curioaso?*

— Sînt unul din reporterii «Semaforului» de la Casa pionierilor.

— Păi da, acolo se înscriu toți ăia care vor să facă pe interesanții!

Îmi întoarce spatele și cere, autorilor, să i se paseze o minge.

Părerea mea? Ei bine, poate că unii copii vor într-adevăr să facă pe interesanții dar el, fotbalistul de la ora 15, nu mi s-a părut deloc un om interesant!

MARIANA RĂDULESCU, cl. a VII-a

Ideea lui Rică

Într-o dimineață, în fața Casei pionierilor, doi copii se consultau:

— Tu ce zici, Rică, unde e mai interesant, la Casa pionierilor, sau la fotbal, la clubul Dinamo?

— Mie îmi este indiferent: eu nu mă înscriu nicăieri!

— Atunci de ce m-ai adus aici?

— Să vedem și noi cum arată Casa pionierilor, să știu ce să-i spun mamei, cînd m-o întreba unde am fost — că doar n-o să-i spun că iar am fost la cinematograf!!

ATENA GOLDAN, cl. a VII-a

ELEVULUI MOLNAR IOSIF, CL.aVII-a A

Te visezi ajuns departe
La-nălțimi uluitoare;
Mare-i visul, ai dreptate!
Dar și indisciplina ta e mare.

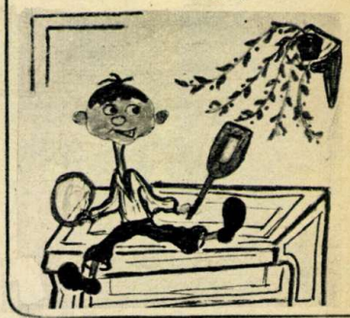

LIDIA ILE,
Lucrare apărută la «Semaforul» Liceului din Vinga, jud. Arad

În clasa a VI-a A, nu-i altul mai grozav ca Nuțu Cineparu, campion ce «trage mîța de coadă»: majoritatea notelor, slabe — halal performanță!

GABRIELA CANTEMIR,
Lucrare apărută la «Semaforul» Școlii generale nr. 1 Botoșani

— Să merg la școală?

— Nu pot. Ar trebui să-mi fac și temele... și...

Elevul Valerică Groschi, din clasa a V-a, fuge de la ore și nu își face temele.

MIHAI FLORIN,
Lucrare apărută la «Semaforul» Școlii generale Verneşti, Buzău

În clasa a VI-a mai sînt elevi care nu poartă matricola școlii, deși este obligatorie: I. Călărași, M. Ghihor, A. Anghelina, L. Pleșca, E. Dane, N. Steigberger, I. Lupașcu, P. Sinitean, D. Gruia.

Acești copii sînt și elevi?
Nu se vede!

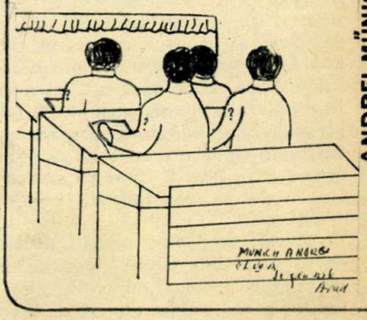

ANDREI MUNICH,
Lucrare apărută la «Semaforul» Școlii generale nr. 6, Arad

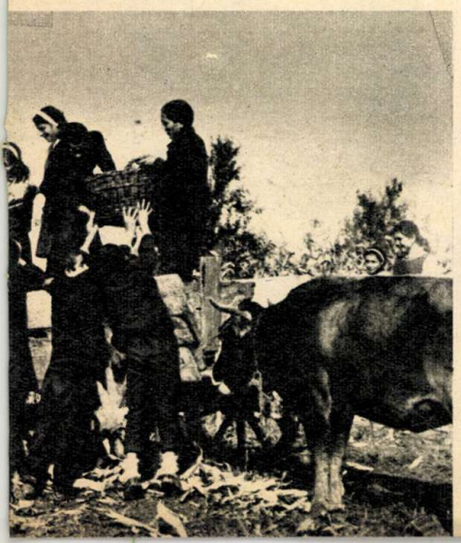

MICROFOILETON

În clasa a V-a A există doi roboți: Mihalache și Dincolau. Ei n-au pornit în spațiu, nu execută cine știe ce lucrări sau calcule. Ei știu doar să... strice. Lovesc în dreapta, lovesc în stînga, se mai «lovesc» și între ei. De curînd, detașamentul nostru de pionieri a hotărît ferm să le modifice «programarea». Sperăm să ne dovedim pricepuți... «electronești».

MIHAELA URSACHE,
Lucrare apărută la «Semaforul» Școlii generale nr. 1. Botoșani

Epigramă

ADRESATĂ ELEVILOR:
MEGLEA, CL. a V-a A
ONICIUC, CL. a V-a B
VĂCĂREANU, CL. a VI-a A

«Joacă fotbal, nu le pasă!
Temelor ei dau ocoluri!
Nu-i mirare că în clasă
Au acum atîtea «goluri».

GABRIELA CANTEMIR,
Lucrare apărută la «Semaforul» Școlii generale nr. 1, Botoșani

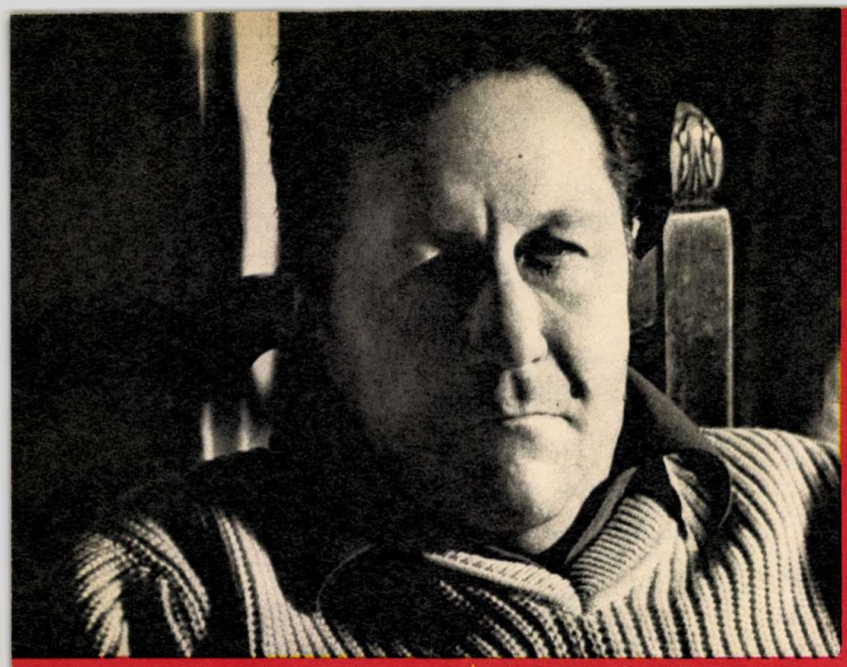

SCRIITORI DE AZI

EUGEN BARBU

Pentru cititorii revistei
Cutezătorii un gînd tinăr
Eugen Barbu

EUGEN BARBU

Franzeluță

— fragmente —

L-am pierdut pe Franzeluță!

Acum, vara, cînd soarele dogorește puternic și așteptă ca umbra viței-de-vie să se întindă peste toată curtea, să-și aștearnă covorul ei verzui, răcoros, n-am să-l mai văd pe Franzeluță cățărat în vîrful gardului vecinului, umplîndu-și cu caise crude sînul cămășii murdărite. Cînd am să trec spre seară, ostenit puțin de munca zilei trecute, n-o să-i mai aud glasul subțire de copil șoltic dedat la patimile celor mari.

— Ce faci, Franzeluță? îl întrebam de fiecare dată, și el îmi răspundea invariabil, clipind dintr-un ochi:

— Potolim...

Cred că pe copilul acesta nu l-am văzut niciodată altfel decît cu gura plină. Dar mai întîi să vi-l descriu, că merită. Copil din flori, lepădat de cine știe ce femeie fără inimă într-o piață, Franzeluță s-a trezit plîngînd, înconjurat de o ceată de neveste curioase, care găsiseră bucata aceea de carne, înfășurată în cîteva scutece sărace, pe treptele unei prăvălii. Suflete miloase, femeile au făcut ce-au făcut, l-au împăcat cîteva luni. Nu știu cine l-a alăptat, ce sîn de lucrătoare l-o fi hrănit, destul că despre existența lui am aflat mult mai tîrziu, cînd avea, să zicem, șase sau cel mult șapte ani. Să te fi uitat la el, îi plîngeai de milă. Un sfrijit de băiat, negru, slab și cu păr mult pe frunte. O pedeapsă de copil, nu altceva! Scuipa înrăit și se uita la tine cu o curiozitate obraznică. Era îmbrăcat din pomană, ca mulți nevoiași, dormea pe unde apuca, și dimineața se certa cu negustorii din piață cărora le fura roșiile. Se zicea că nu pusese carne pe limba lui, și lucrul acesta îl spun unii și-acum. Cică nu-i plăcea, că era obișnuit de mic cu buruieni și că avea stomacul subțiat. Iarna nu-l mai vedea nimeni pe Franzeluță. Unii spuneau că a intrat băiat de trupă, alții — că l-au strîns la «vagabonzi», și cei «generoși» inventau povești frumoase cu o «cucoană care l-ar fi luat de suflet și l-ar fi dat la învățătură».

Povești!

...Cînd începeau ploile lui noiembrie, niște alea țîrîite de ți se ura cu lumea, Franzeluță trebuia să-și mute cuibul. Iarna nu era de nasul lui să doarmă prin gherete, și-apoi avea și un loc cald, unde trăgea. Pînă una-alta se strîngea la cîte un foc cu căruțașii și făcea cu ei politica auzită de la domnul Eugen.

Acum, dimineața era întuneric aproape. Cerul jos, frig, bîhliță, lume puțină. Care nu-și cumpărase lemne pînă atunci, ți-era mai mare mila de ei cum așteptau zile întregi pe la porți, că se răise și jupînul, de, vreme de război, trebuie să fie ordine. Căruțașii și slugile, pîlc lîngă căldurică, tremurînd subțire cu spatele. Franzeluță la mijloc numai într-un sac, ca o paparudă.

— Cum devine cu politica aia, Franzeluță? întreba Costică, bătrînul care îngropase o lume, și pe el nu-l mai luase cucoana Moarte...

— Păi politica-i așa, o șmecherie, că dacă îți dă unu una cu ceva în cap, zici că te mîngîie.

— Hă-hă! făceau căruțașii, pocnind din bice.

— Rideți voi, da' așa-i! întărea băiatul. O să vă vedem noi cînd or să vină ordinile de chemare, și-n loc de trai o să zăceți cu floarea în gură prin Rusia, p-acolo.

Nu mai rîdeau căruțașii. Franzeluță odată se sclifosea, că-l întreba cîte unul:

— Da' tu de-unde le știi, mă, pe toate, ca un om mare...

— Din naștere, zicea băiatul, scuturîndu-și sacul din spinare.

Și cum vă spuneam, cum dădea spicul zăpezii, de se albeau ulițele, să nu se mai vadă urîtul toamnei, Franzeluță își punea coada pe spinare și se oprea tocmai în Griviță, în prăvălia domnului Dumitru Domnișor, unul de strîngea banii cu roaba, că așa de bine-i mergeau afacerile.

— Bună! saluta băiatul pe chelneri, în felul bărbaților cu nevastă acasă.

— Ia uitați-vă fraților, a sosit Franzeluță, spunea și stăpînul localului, că ăsta cîrciumă avea, prăvălie mare în gura Gării de Nord.

— Săru'mîna, jupîne! adăuga spăsit Franzeluță, c-un respect mai mare decît cel pentru domnul Eugen, că aici era mai groasă: dacă nu-l primea cîrciumarul, el unde să doarmă, iarna cu frigul pe el?

— Treci la treaba ta, spunea domnul Dumitru Domnișor, nu te mai astîmperi o dată cu golăneala? Ți-am spus că anul ăsta nu te mai

În urmă cu aproape două decenii (1956) se anunța, prin Balonul e rotund *și romanul* Unsprezece, *un scriitor cu verbul sigur, cu retina sensibilă la pitorescul vieții sportive. Foarte scurtă vreme după aceea, fapt neobișnuit și, mai cu seamă, greu de prevăzut, chiar de criticul perspicace, romanul* Groapa *(1957) îi aduce consacrarea și Eugen Barbu se situează definitiv în rîndul celor mai înzestrați prozatori contemporani. Timpul a urzit, fără întrerupere, în sensul definirii acestui excepțional creator al periferiei citadine de altădată reconstituită în culori dense, cu specificitatea ei cromatică, cu tipurile creionate apăsat în Groapa. Talent complex, Eugen Barbu cultivă paralel mai multe genuri, romanului asociindu-i-se schița, nuvela, reportajul, dramaturgia, eseul și poezia, cea din urmă plutind deasupra tuturor cu diverse nuanțe. În romanul* Șoseaua Nordului *(1959) simțul tensiunii dramatice, sporit la reeditarea acestuia (împreună cu al doilea volum) și implicațiile social-politice majore fac una dintre cele mai valoroase contribuții epice inspirate de lupta eroică a partidului pentru eliberarea țării și instaurarea puterii populare. Dumitrana, Mareș, Tomulete, Niculescu, Ina sînt personajele angajate într-o acțiune plină de meandre al cărei ideal umanist cunoaște împlinirea în izbînda istorică de la 23 August 1944.* Facerea lumii *(1964), roman prin excelență al dezbaterii în planul conștiinței aduce în prim plan figura muncitorului tipograf Filipache. a cărui fermitate și noblețe sufletească fac din el un memorabil exemplu al eticii comuniste. Ca și Mareș din* Șoseaua Nordului, *structuri temperamentale înrudite, Filipache prin dîrzenie e capabil să declanșeze în jurul său rezerve de energie.*

Culegerile Oaie și ai săi, Prînzul de duminică, Martiriul Sfîntului Sebastian *înseamnă evantaiul nuvelistic al lui Eugen Barbu, totdeauna atras de faptul banal, în esență însă plin de sensuri profunde, iar volumele* Pe-un picior de plai *și...* Cît în șapte zile, *reunesc reportajele inspirate prozatorului-poet de peisajul patriei cu frumusețe de mitologie. În* Princepele *(1969) adoptă o altă tehnică, alternînd descrierea cadrului din epoca fanariotă în care se mișcă protipendada vremii, sleită de practici respingătoare, refăcînd cu voluptatea cuvîntului arhaic întîmplări dintre cele mai stranii, și totuși verosimile; poltroneria și vicleșugurile.*

Eugen Barbu ne tulbură prin originalitate și intensitatea culorii în această enormă desfășurare de pînze goyaești. Recent au apărut «Caietele Princepelui», prin care Eugen Barbu, poate fără să vrea, oferă posibilitatea pătrunderii respectuoase în «cancelaria» modernă a lui Eugen Barbu, acest scriitor cu o înaltă constiință artistică.

LIVIU CĂLIN

Eugen Barbu s-a născut la 24 februarie 1924, în București, Tatăl său era muncitor la «Atelierele Griviță». Studii elementare și liceale în orașul natal. În 1943 se înscrie la Facultatea de drept, audiind în același timp și cursurile Facultății de litere și filozofie.

Începuturile literare se leagă de ultimii ani de liceu, cîteva dintre încercările sale sînt citite și încurajate în cadrul cenaclului «Zburătorul». Debutează în 1955 cu nuvela «Munca de jos». La scurt timp, va tipări cunoscutul roman «Groapa»

Între 1962—1968, redactor-șef al revistei «Luceafărul». Activitate febrilă de reporter, cronicar dramatic, polemist, pamfletar. Susține succesiv rubrica de sport la mai multe publicații. Din 1970 este redactor șef al revistei «Săptămîna».

*

Romane: «Balonul rotund», «Unsprezece» (1956); «Groapa» (1957); «Șoseaua Nordului» (1959); «Facerea lumii» (1964); «Princepele» (1969); *Culegeri de schițe și nuvele:* «Tripleta de aur» (1956); «Oaie și ai săi» (1958); «Patru condamnați la moarte» (1959); «Tereza» (1961); «Prînzul de duminică» (1962); «Vînzarea de frate» (1968), «Martiriul Sfîntului Sebastian» (1969). *Reportaje:* «Pe-un picior de plai» (1957); «Cît în șapte zile» (1960). *Însemnări de călătorie:* «Foamea de spațiu» (1967) «Jurnal în China» (1970). *Versuri:* «Osînda soarelui» (1968). *Eseuri:* «Măștile lui Goethe» (1964). *Teatru:* În 1968 reunește în volumul «Teatru» piesele: «Sfîntul», «Să nu-ți faci prăvălie cu scară» (jucată în premieră la Cluj, în 1964) și «Labyrintul».

primesc dacă nu-mi rămîi aici, în permanență.

Ce-o fi fost aia «permanență», mai-mai că ghicea băiatul; dar ce să-i mai ia vorba din gură stăpînului? Tăcea și s-apuca de treabă. Stăpînului îi plăcea. Franzeluță era iute de mînă, cinstit cît poate să fie o slugă de care ai nevoie pe bani puțini, așa că mai închidea și el ochii. Loc de dormit era: unde se înghesuiau atîți, mai încăpea unul. Cît privește mîncarea, se găsea o zeamă lungă acolo, nu se cunoștea. Acum, cu el se știa: cu 1 kilogram de mere pișcate scăpa, pentru că nu degeaba îi zicea lumea Vegetarianul: nu s-ar fi atins de hoit.

Bucătăresele îl primeau cu strigăte de bucurie, pentru că le era drag copilul ăsta oropsit, și de erau sau nu erau mame, în sufletul lor tot păstrau cîte ceva din dragostea femeilor pentru urmași. Ca împăratul o ducea Franzeluță, pînă dădea soarele primăverii și-l apucau iar pandaliile să plece. Numai că avea și-o neplăcere. Cînd trebuia să se întoarcă la jupîn, Franzeluță trecea mai întîi pe la frizer. Nu ți l-ar fi primit domnul Domnișor netuns în prăvălia lui, să-l fi rugat o săptămînă.

— Igiena e mama comerțului! spunea cu vocea lui de mare stăpîn.

Un halat pentru el se găsea la repezeală, și băiatul era trimis, pînă să răsufle, iute la baie să-și spele jegul de-o vară și-o toamnă. Îl freca o muiere, de scotea și untul din el. Dacă mai avea urme de rîie pe la încheieturi, i le ungea cu gaz pînă-i dădeau lacrimile, și de-abia după aia devenea apt pentru serviciu.

Acum mare lucru nu făcea Franzeluță, nu se prăpădea cu firea. Curăța cartofi cu bucătăresele, le asculta poveștile.

Barem, iarna aia a lui '41 avea s-o pomenească băiatul! Cîte văzuseră ochii lui uimiți de neștiutor, înțelept ajunsese! Începuseră să se întoarcă trenurile cu marfa lui Antonescu, cum spuneau mîrîind hamalii, care mai întîrziau la o țuică, la bodega din față. Oamenii ciuntiți, fără mîini, fără picioare, înveliți în bandaje: nu era nenorocire mai mare decît războiul! Încă, Franzeluță îl mai întreba și pe Doctoru, prietenul lui, că aici îl găsea, vara-iarna, la o masă, cu un cinzec de rom în față.

— Cum e? Ce-i facem cu războiul?

Deștept ăsta, Doctoru, cunoștea lumea pe degete, se știa că scrie poezii, și cunoștea stelele cum își cunoștea domnul Dumitru Domnișor pivnița. Ehei, ce om! Cine-l asculta cînd se îmbăta, mai învăța cîte ceva. Fusese doctor de-a devăratelea, cîștiga bani cu lopata. Numai că-i plăcea băutura, și o meteahnă ca asta te duce la sapă de lemn, cum se și întîmplase. Într-o zi greșise, o lăsase pe una moartă pe masa de operație, numai în sînge. A fugit, a aruncat totul baltă, casă, masă, nevastă, pînă au pus mîna pe el și mi ți l-au băgat la întuneric, să ispășească. După cinci sau șase ani, a ieșit prostit puțin la minte. Nu i-au mai dat voie să aibă firmă la poartă. De atunci bea ce-i mai rămăsese. Își vînduse casele, instrumentele, hainele, să-l fi văzut, paragină de om, nu alta! Dar era frumos cîteodată chiar și nebărbierit, cu fața lui trasă de bețivan. Cînd s-apuca să vorbească, de ținea predica cea mare, cum spuneau chelnerii, ochii i se aprindeau de parcă le-ar fi dat cineva foc pe dinăuntru. Ridica mîna sa tremurătoare, în vinele căreia se zbătea alcoolul, și tuna împotriva celor care îl aruncaseră în fundul ocnei. Sta Franzeluță lipit de perete, nu s-ar fi mișcat. Cum mai sunau cuvintele în gura lui, parcă ar fi fost proroc!

Peste vreo doi ani, prin '43, cînd se înmulțiseră nemții în București, ca păduchii la căldură, Doctoru a început să tune și să fulgere împotriva lor, că nu-i mai tăcea gura. Spunea că nu le mai ajunge cu ce cară din țara asta a noastră, care-i o vacă cu lapte de care trag toți. Și iar, dă-i și dă-i, pînă făcea spume la gură. Se apropiau chelnerii, îl trăgeau de mînecă: ce, era nebun, nu-i mai plăcea libertatea? El nimic! Numai cheferiștii din jur îi dădeau dreptate.

Asta era viața lui Franzeluță, cu toate bunele și relele, și i-ar fi plăcut, numai să nu i-o fi înveninat o întîmplare, pe care copilul avea să o țină minte multă vreme...

Să fi fost prin februarie 1944, cînd veneau nemții buluc din Rusia și împînziseră Bucureștii. Într-o seară, în prăvălia domnului Dumitru Domnișor a intrat un ofițer tinerel, spilcuit, cu o mustață afumată de tutun și cu ochelari. Se ținea bine și zornăia din pinteni. Și-a scos mantaua, de culoarea sodei, și s-a așezat la o masă. Franzeluță de lîngă el, se uita. Mai văzuse de-ald-ăștia, le mai furase cîte un bacșiș. Neamțul a cerut o listă, s-a uitat la ea, și unde au început chelnerii să care. Mînca cu o lăcomie pe care n-o cunoștea nici el, cît trăise între flămînzi. Ai fi zis că vrea să pună în burtă pentru o săptămînă. Asudase ducînd furculița la gură. Bea și mînca, și iar bea, și iar mînca. «Ia te uită!» își spunea băiatul, să știi că n-or să-l mai încapă hainele cînd s-o ridica de la masă. Și ce i-a venit, și-a aruncat ochii pe cizmele ofițerului. Erau cam murdare, că afară se ținea o zloată! «Ei, aici e rost de un bacșiș!» Și-a fugit în odaia slugilor, să caute niște cremă și două perii. Cît ai clipi, s-a întors, și s-a înțeles, mai din privire, mai prin semne, cu neamțul, care nu știa boaba românește. Destul că pînă a mai mîncat el vreo trei prăjituri și-a mai băut niște bere, cizmele îi erau lună. A dus periile și crema la loc și a întins mîna după ce i se cuvenea. Neamțul — odată s-a încruntat. Nu știu ce-a bolborosit pe limba lui și i-a șters o palmă de i-au țiuit urechile. Franzeluță a mai apucat să audă și o vorbă de ocară: «țigan!», spusă mai strîmb printre dinți. Acum, că pierdea bacșișul, treacă-meargă; că luase și o palmă, mai închidea ochii; dar să-l facă țigan, asta nu mai răbda băiatul!

Și-a pus brațele în șold și, fără să se mai uite în dreapta și-n stînga, l-a scuipat pe ofițer drept în față, dar nu așa, i-a așezat pe obraz un scuipat împărătesc, de haimana. Ce-a urmat nu mai știe. Neamțul a întors cîrciuma cu susul în jos. Franzeluță abia a scăpat cu fuga, de întors la domnul Dumitru Domnișor nu mai putea să se întoarcă. Acum, noroc că venea primăvara, dar ce te faci pînă atunci, unde dormi, unde mănînci? Iar l-a nimerit pe domnul Eugen, căruia i-a spus tărășenia. Acesta era neschimbat, tot cu robii lui, striga la ei și-i mustruluia. L-a ascultat și, pentru că i s-a făcut milă de sufletul lui, i-a zis să meargă acasă la el, pe Șoseaua Nordului, să-i ajute nevestei la treabă pînă în primăvară, cînd o să se descurce. Numai că prin martie Franzeluță s-a îmbolnăvit. Îl pocnise netraiul. Domnul Eugen, zgîrcit, n-a adus doctorul, l-a vindecat cu leacuri băbești. S-a ținut răul de el vreo cîteva luni. Nu l-am mai văzut prin piață. Întrebau măcelarii de el și negustoresele de borș:

— Dar unde o fi maică, băiatul ăla, de nu mai vine?

— S-o fi însurat, mai glumea cîte unul.

— Să știți că l-a strîns la bagabonți! spuneau golanii întinzîndu-se la soare.

Parcă nici n-am avut primăvară în 1944. Ședeam toți la capătul pieței și ne uitam care-ncotro, doar-doar s-o ivi Franzeluță. El, nicăieri! Abia mai pe urmă, după 23 august, am aflat ce i s-a întîmplat, de la un căruțaș de la depozitul de lemne al domnului Eugen. Să vedeți...

A zăcut el ce-a zăcut, venise deacum vara. Slăbise, vedeai prin el, doamne ferește! I se strînsese obrazul pungă. Cînd s-a mai ridicat din morți a început să iasă pe afară. Era frumos pe Șoseaua Nordului, iarba — pînă la burta calului. În curte, la depozitul de stuf, se ridicaseră colibe albe. Munceau oamenii de ți-era mai mare dragul. Și el, pedepsit să stea pe spate, abia răsuflînd.

Cam a treia zi, pe cînd se boierea, așa, prin soarele de august, cu mîinile la spate, a văzut cîteva camioane militare care treceau spre Băneasa. Erau pline ochi cu militari înarmați pînă-n dinți. Mai încolo au trecut și alte mașini, cu civili. Și ăștia aveau puști la ei, erau nebărbieriți și nedormiți. A întrebat, a mai auzit, a aflat. În pădurea din apropiere se băteau nemții cu românii.

Ei, asta era, Franzeluță! Ia să meargă și el, poate-o da de ofițerul care i-a stricat binele. Că și boala de-o avea pe el, și-l mai ținea încă, tot din întîmplarea aia i se trăgea...

S-a agățat de un camion și s-a rugat de un «tovarăș», că așa își ziceau ei între ei românii ăia. Au vrut să-l dea jos, cum l-au văzut gălbejit, dar nu s-a lăsat:

— Luați-mă nene, și pe mine, am o

(CONTINUARE ÎN PAG. 15)

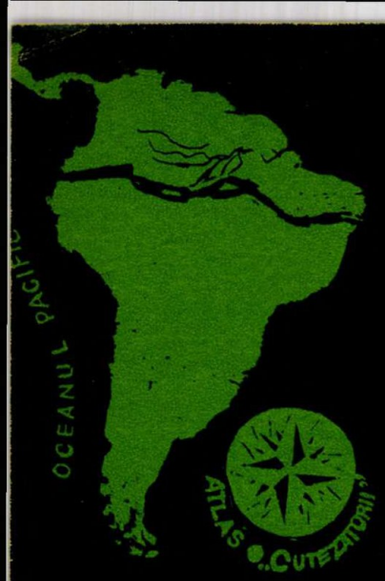

TRANSAMAZONICA

Magistrala din „ÎNFERNUL VERDE"

1 Pentru acest copil indian Xingu, ca și pentru ceilalti membri ai tribului din care face parte, civilizatia modernă încă nu a făcut nimic.

2 Jungla este trezită din tăcerea ei milenară: panglica gigantică a șosele transamazonice isi croiește drum prin desișul pădurii.

3 Cu toate că vînătoarea de jaguari a fost interzisă, pieile a numeroase exemplare sacrificate fac încă obiectul unui comert rentabil.

4 Singurele căi de comunicatie cu asezările din inima Amazoniei era fluviul și unii dintre afluentii săi navigabili. Doar pe această cale pătrundeau pînă acolo vapoarele cu mărfuri.

5 După ce echipele de muncitori forestieri doboară copacii, intră în actiune tractoarele și buldozerele.

6 Zgomotele produse de amploarea lucrărilor alungă pe acesti fii ai naturii sălbatice la mari depărtări, în inima junglei.

7 Cauciucul natural recoltat din pădurea ecuatorială este dus spre prelucrare sub forma acestor mingi neobișnuite.

8 Sat de indieni Kraho, de pe malurile riului Tocantin.

9 Cu prilejul unor sărbători tradiționale, membrii diferitelor triburi care trăiesc în Amazonia isi «fardează» chipul cu vopsele vegetale pe care și le prepară singuri.

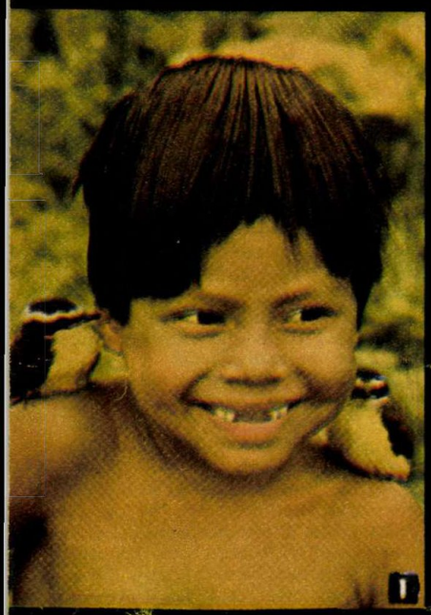

Multă vreme, Amazonia, cea mai mare rezervatie naturală a planetei, care produce în prezent 50% din oxigenul pe care-l respiră Pămîntul, imensa pădure ce se întinde pe o suprafață de 5 milioane de kilometri pătrati (cam 60% din suprafata Braziliei), străbătută de fluviul care i-a dat numele și despre care s-au tesut, de-a lungul secolelor, numeroase legende, era considerată, din cauza naturii sale sălbatice, un domeniu inaccesibil.

Singura cale de pătrundere în această împărătie atît de puțin cunoscută erau Amazonul și afluentii săi pe portiunile navigabile. Doar pe acolo puteau ajunge unele nave în inima continentului, pînă în asezările-porturi ca Santarem, Belem, Manaus sau Iquitos.

Astăzi acest «infern verde», cum a fost numit de-a lungul vremii de diferiti exploratori care au căutat să-i pătrundă tainele, s-a transformat într-un vast santier. Este santierul uneia dintre cele mai mari construcții — Transamazonica — o șosea lungă de peste 5 000 de kilometri, care va traversa Brazilia de la Oceanul Atlantic pînă la frontiera cu Peru, străbătînd regiunea sălbatică, brăzdată de mii de riuri, a junglei și mlaștinilor Amazoniei, șosea care mai tîrziu urmează să ajungă pînă la Oceanul Pacific. Omul a hotărît, așadar, să pătrundă pînă în adîncul pădurilor calde și umede ale acestui «infern verde» pe care l-a privit secole de-a rîndul cu teamă, să se avînte în desișurile lui, pentru a-l cunoaște și a-i putea valorifica mai apoi bogătiile aflate fie la suprafață, fie ascunse în subsolul acoperit de covorul gros de verdeață. Astfel, locul liniștii ce părea că s-a instalat aici pentru totdeauna a fost luat de zgomotul excavatoarelor, buldozerelor și al uneltelor de tot felul, mînuite de un adevărat furnicar de oameni.

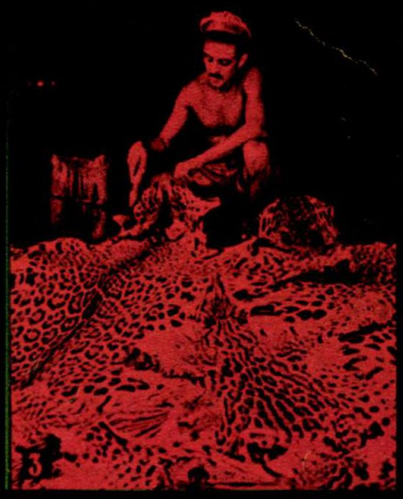

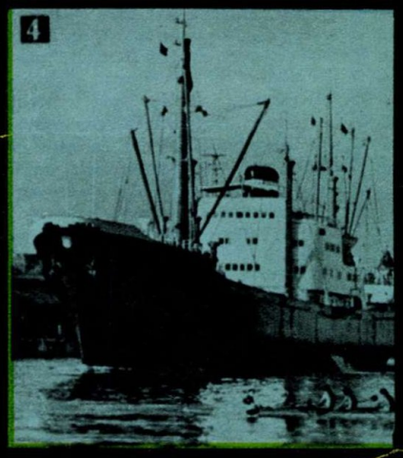

De la 1 septembrie 1970, de cînd au început lucrările pe marele santier al magistralei «Transamazonica», peste 10 000 de muncitori lucrează permanent, luptînd în același timp cu o natură necunoscută și ostilă. Căci, în afara ploilor torentiale care cad din abundență în această regiune din luna februarie pînă în septembrie (20 de litri pe metru patrat), îngreunînd lucrările, oamenii trebuie să lupte continuu împotriva a nenumărati dușmani adăpostiți în desișurile pădurii: serpi și șopîrle, roiuri de țînțari, muște veninoase, scorpioni și păianjeni otrăvitori, care nu rareori pot pune în pericol viata omului.

Totuși, în ciuda acestor conditii grele — care produc atîtea dificultăți (uneori chiar și pierderi de vieți omenești), lucrările de pe santierul formidabilei soselе ce va urma îndeaproape linia Ecuatorului avansează, învingînd încet-încet împotrivirea pădurii milenare.

Primii 1254 de kilometri din cei peste 5000 cîți va avea pînă la sfîrșit Transamazonica au și fost inaugurati. Automobilele au pă-

truns deja pe această porțiune, alergînd cu viteze de peste 100 de kilometri pe oră.

Bătălia continuă. Nenumărate echipe de muncitori forestieri transportați aici cu ajutorul elicopterelor asaltează mai departe pădurea tropicală pentru a face loc buldozerelor. Arborii uriași sînt tăiați cu ferăstraie speciale, montate pe tractoare-tancuri cu șenile late de aproape un metru, cu turele înalte de trei metri și blindate pentru a-i feri pe muncitori de prăbușirea arborilor seculari. Rădăcinile înfipte adînc în pămîntul umed sînt scoase de artificieri cu ajutorul dinamitei. Trunchiurile copacilor învinși sînt transportate în luminișuri cu ajutorul tractoarelor, pentru a fi apoi supuse prelucrării.

Întreaga supraveghere și dirijare a acestor operații se face din avioane. Tot avioane echipate special fac munca de cercetași, fotografiind pădurea în infraroșu, procurînd datele necesare pentru cartografi în vederea întocmirii hărților, transportînd mașini, echipamentul necesar punctelor de lucru și alimentele.

În ciuda numelui său, șoseaua «Transamazonica» nu întîlnește deloc fluviul Amazon. Ea merge doar paralel cu el, la o distanță de 300 de kilometri, trecînd peste 8 dintre afluenții săi. Construcția acestei șosele, prin care omul și-a propus să aducă civilizația modernă în junglă, este preludiul unui vast proiect de construcție a unor căi moderne de comunicație pentru întreaga Brazilie. Alte asemenea proiecte de șosele urmează să fie întocmite în continuare. Dintre ele șoseaua din «perimetrul nord» se anunță a fi un «supertransamazonic».

Pentru introducerea civilizației în junglă în care mai pot fi întîlnite și astăzi diferite triburi de indieni care trăiesc în preistorie, hrănindu-se din roadele vînătorii și pescuitului, se prevede defrișarea unei zone de 20 de kilometri de o parte și de alta a șoselei. Pe laturile autoșoselei transamazoniene, lată de 40 de metri, a fost prevăzută ridicarea a nenumărate așezări rurale și urbane care vor fi populate de oameni sosiți din diferite colțuri ale Braziliei. Astfel, autoritățile braziliene au programat statornicirea pe aceste melaguri, aflate de-a lungul Transamazonicului, a 500 000 de coloniști.

Se spune că unii dintre ei vor munci la transformarea pămînturilor nelucrate în grădini roditoare, iar alții vor aduce la suprafață bogățiile subsolului — zăcăminte de minereuri de fier, bauxită, cupru, aur, diamante, a căror prezență a fost de curînd dovedită.

...La numai 10 ani de la inaugurarea noii capitale a țării — Brasilia, pe care constructorii au ridicat-o pe un sol aproape nelocuit — brazilienii, ale căror eforturi sînt îndreptate spre realizarea programului de dezvoltare a țării, au luat cu asalt jungla.

Marele ax transversal «Transamazonica», ce va uni Atlanticul, de la porturile Recife și Joao Pessoa, cu Pacificul, trecînd peste Anzii Cordilieri, străbate imperiul de verdeață pînă mai ieri necunoscut al Amazoniei, cu puterea de neînvins a speranțelor pe care le oferă oamenilor fiecare creație a civilizației tehnice.

E.R

FOTOGRAFII REPRODUSE DIN „PARIS MATCH" ȘI „NATIONAL GEOGRAPHIC"

6

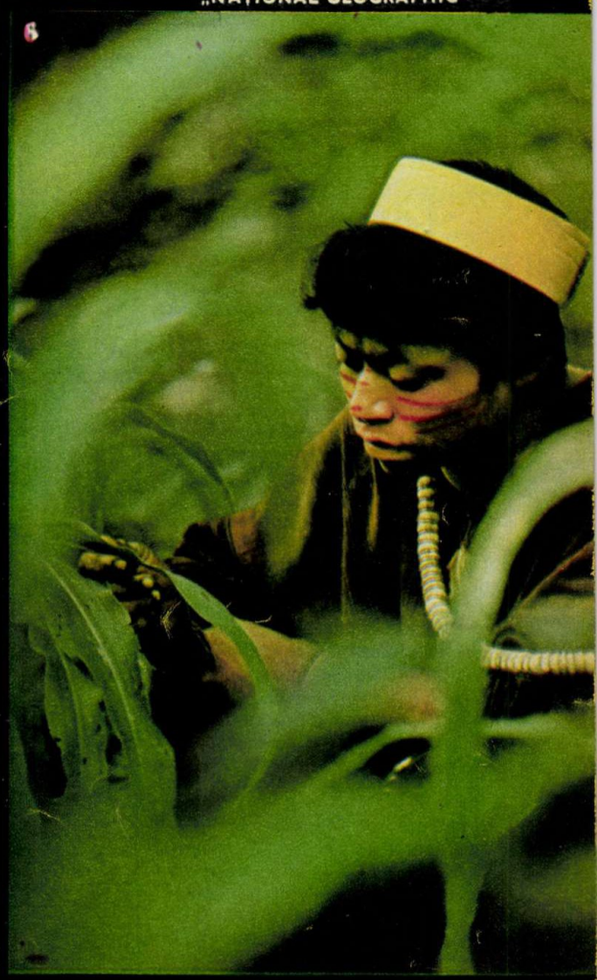

7

8

9

Privită din afară în intenția de a o cunoaște, columbofilia (care nu-i altceva decît preocuparea unor îndrăgostiți de porumbei — aceste păsări gingașe și de-o inteligență enigmatică — de a-i dresa și antrena), se dovedește de-a dreptul fascinantă. Iată de ce ne-am propus să v-o prezentăm, fie și pe scurt, într-un spațiu atît de restrîns. Dacă vă va interesa, dacă doriți să aflați amănunte în plus, vă rugăm să ne scrieți.

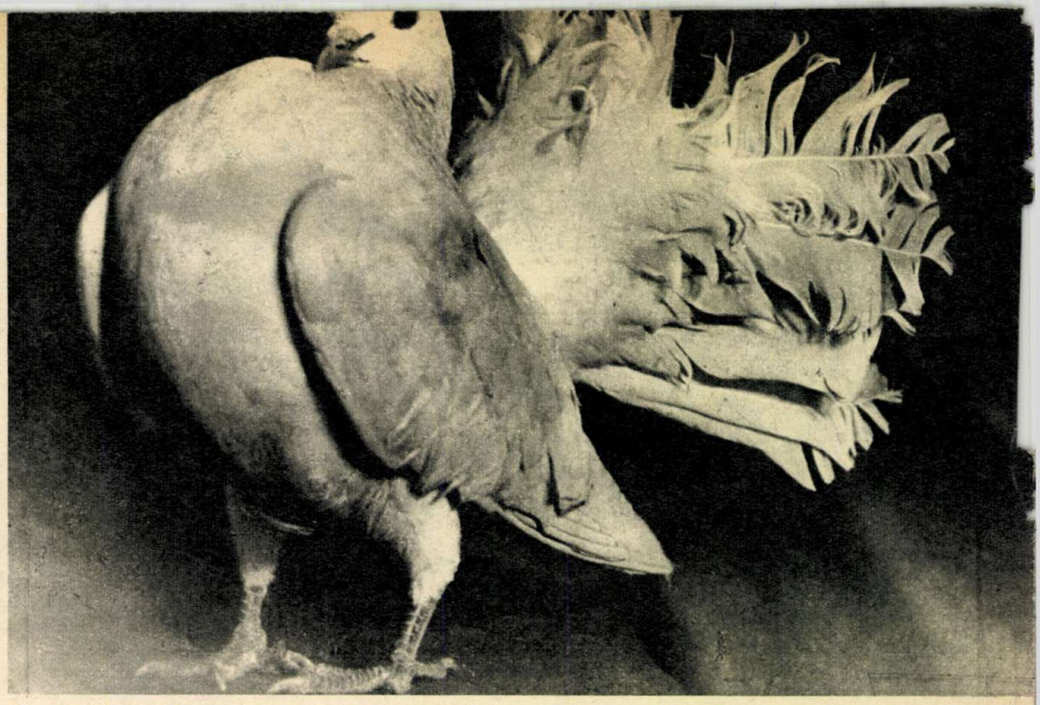

«Fudulul» acesta, fotografiat de pioniera Paraschiva Moraru din Tulcea, nu este un călător, ci un jucăuș, un porumbel decorativ menit să încinte ochii și... inimile celor care-l privesc.

COLUMBOFILIA

SCURTĂ ISTORIE

Columbofilia este la fel de veche ca și istoria civilizației, primele încercări de domesticire și folosire a porumbeilor fiind făcute în Fenicia, pe la sfîrșitul epocii pietrei cioplite. Ulterior porumbeii sînt din ce în ce mai mult utilizați ca transmițători de știri. În Egiptul faraonilor, marinarii luau la bordul corăbiilor și cîțiva porumbei dresați cărora le dădeau drumul de pe parcursul călătoriilor cu diverse vești pentru familiile lor. Grecii antici se serveau și ei de porumbeii dresați, cu ajutorul cărora transmiteau urgent, în diverse orașe, rezultatele Jocurilor Olimpice. După cucerirea Greciei, romanii au preluat de la învinși această metodă, pe-atunci modernă, a poștașilor înaripați, folosindu-i cam în același scop (pentru a transmite rezultatele luptelor de gladiatori și ale pasionantelor curse de care).

Cu timpul, calitățile și posibilitățile deosebite ale acestor păsări au atras și atenția militarilor care au început să apeleze la serviciile lor. În timpul asediului Modenei (anul 43 î.e.n.), Decimus Brutus, învins de trupele lui Marc-Antoniu, a luat legătura cu consulii Hirtus și Pansa prin intermediul cîtorva porumbei călători. Mai tîrziu, armatele romane care luptau la distanțe uriașe de *cetatea eternă* și-au organizat servicii speciale de porumbei dresați, pentru a transmite la Roma diverse vești și rapoarte. Mai bine de un mileniu și jumătate se află păsările acestea în slujba sîngerosului și temutului Marte (zeul războiului la romani), uneori ajutîndu-i pe cuceritori, alteori fiind de partea celor care se apărau de aceștia. Astfel, în timpul asedierii orașelor Harlem (1572) și Leyda (1574), locuitorii au cerut sprijin dinafară cu ajutorul porumbeilor dresați și, primindu-l la timp, au reușit să se salveze de focul și sabia care-i amenințau. Merită să fie amintit și faptul, intrat în istorie, că în timpul asediului Parisului (1871), locuitorii capitalei Franței au ținut legătura cu tovarășii lor dinafară prin intermediul unor porumbei dresați care au făcut să circule dintr-o parte în cealaltă aproximativ 2,5 milioane de știri oficiale.

Asemenea ceasuri speciale, prevăzute cu bandă de înregistrare și... sigiliu, sînt folosite pentru a cronometra cu precizie zborurile porumbeilor călători în cadrul concursurilor.

O dată cu apariția aparatelor de transmisie modernă, rolul de poștași jucat de porumbei de-a lungul mai multor veacuri scade brusc. Dar preocuparea oamenilor pentru creșterea, dresarea și folosirea lor continuă cu și mai multă intensitate, desigur, în cu totul alt scop: cel sportiv.

Columbofilia ia în epoca modernă o mare dezvoltare, cuprinzînd în sfera ei majoritatea țărilor de pe Terra. Dintre toate însă, Belgia se impune în mod categoric, fiind considerată — datorită numărului mare de columbofili și a raselor de porumbei deosebit de valoroase obținute aici —, ca patrie a acestui sport.

Și în țara noastră se presupune că porumbeii dresați au fost utilizați din cele mai vechi timpuri. Dar primii porumbei călători pur-sînge, cum se zice, în marea lor majoritate de provenință franceză și belgiană, ne-au rămas după primul război mondial în care fuseseră utilizați de regimentele de transmisiuni și infanterie. Ulterior au început să fie importați și înmulțiți în mod constant pînă în zilele noastre, cînd numărul lor se ridică la cîteva zeci de mii.

Crescătorii de porumbei călători sînt organizați în asociații și uniuni la nivel de țări, iar o bună parte dintre aceste uniuni sînt membre ale Federației columbofile internaționale. La noi, prima asociație columbofilă a fost constituită în 1935, în orașul Brașov, iar la 21 martie 1939 a luat ființă, la București, *Uniunea română pentru creșterea porumbelului călător*. În prezent avem peste 3 000 de columbofili, mulți dintre aceștia afirmîndu-se și impunîndu-se ca adevărați «ași» în numeroasele concursuri interne sau internaționale...

Cum va evolua columbofilia, care va fi soarta ei în viitor? Dacă luăm în considerare frumusețea acestui sport, faptul că în zilele noastre grija pentru apărarea și chiar proliferarea viețuitoarelor care înfrumusețează nu numai pămîntul, ci și viața noastră, este în continuă creștere, avem toate motivele să fim optimiști. Preocuparea aceasta pasionantă, instructivă și educativă totodată pentru cei care o practică, va atrage din ce ce în ce mai mulți adepți, printre care sperăm că se vor număra mulți și dintre voi.

Prof. MIHAI VASILIU
arbitru național columbofil

UN SPORT PASIONANT

Cultivînd la porumbeii călători dragostea față de porumbarul lor, voința de neclintit de-a învinge orice fel de piedici întîlnite în cale, columbofilii de pretutindeni au reușit să dezvolte la aceștia extraordinar de mult rezistența fizică și simțul de orientare în spațiu. Dar ei nu s-au mulțumit numai cu atît, ci și-au propus încă ceva: să-i facă pe acești înaripați să se întoarcă la porumbar într-un timp cît mai scurt cu putință. Și așa, din dorința și din nevoia de comparație și verificare a rezultatelor străduinței lor, s-au născut concursurile naționale și internaționale de porumbei călători. Așa a apărut columbofilia, sport pe cît de greu, pe atît de frumos, de pasionant și instructiv, practicat azi în numeroase țări ale lumii de mii și mii de iubitori ai lui, de la cei mai

COLUMBOFILII

Dacă cineva i-ar întreba pe elevii din Cătămărești-Vale (județul Botoșani) ce distanță e, în linie aeriană, între satul lor și Budapesta, Bratislava, Varșovia și alte mari orașe europene, mulți dintre ei ar răspunde prompt și cu precizie matematică: 605, 750, 620 kilometri...

Cum de știu ei asemenea lucruri, de unde dețin asemenea informații? Au zburat cumva cu avionul pe astfel de rute internaționale? Au zburat, într-adevăr, dar nu... personal (cum se zice), ci prin intermediul... porumbeilor călători ai unora dintre ei. Pentru că la Cătămărești-Vale columbofilia nu mai e de mult o «necunoscută».

pot fi descifrate de la cea mai fragedă vîrstă.

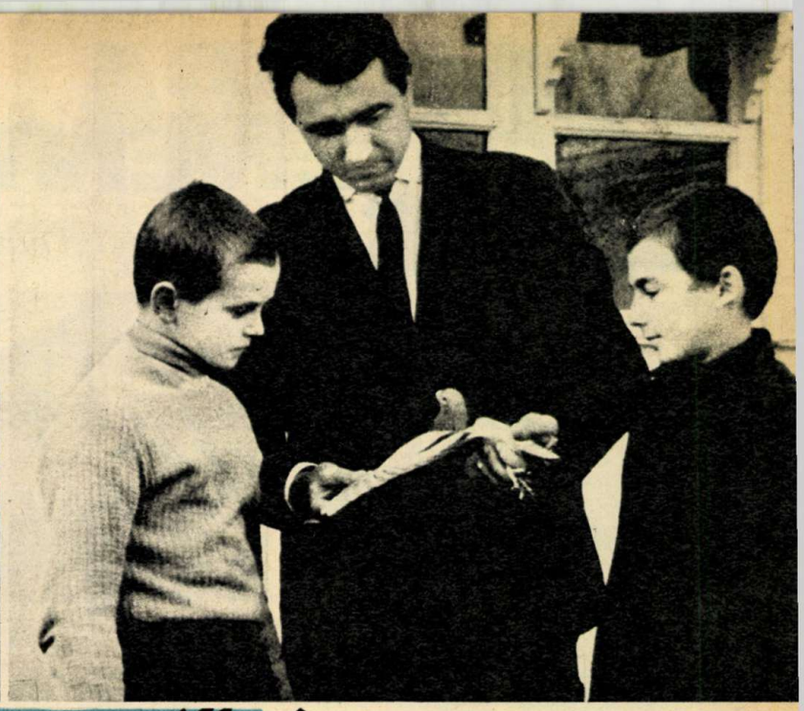

Profesorul Mihai Vasiliu, împreună cu doi dintre cei mai pasionați discipoli ai săi: pionierii Virgil Popescu și Dumitru Poenaru.

În lungile lor voiajuri, porumbeii călători au de înfruntat nu numai oboseala drumului și capriciile vremii ci, uneori, și asemenea răpitori, de care nu se pot apăra decît cu... fuga.

mici, care încă n-au învățat alfabetul și tabla înmulțirii, pînă la cei mai în vîrstă, unii dintre ei devenind celebri prin performanțele excepționale obținute cu porumbeii lor.

Desigur, sînteți curioși să aflați care sînt procedeele, care sînt metodele folosite de columbofili pentru selecționarea, dresarea și antrenarea porumbeilor lor, cum se organizează concursurile și în ce constau performanțele acestor zburători.

După ce și-a construit porumbarul, respectînd cîteva reguli precise, columbofilul începător, mic sau mare, își procură, primăvara sau toamna, un minimum de 6—10 pui în vîrstă de 26—28 de zile, descendenți ai unor porumbei călători dintr-o rasă bună, care au la activul lor performanțe sportive și mulți kilometri de zbor în cadrul competițiilor oficiale. Cîteva zile (5 sau 6), columbofilul stă cît mai mult în mijlocul lor, străduindu-se să le cîștige prietenia, hrănindu-i și urmărindu-le zborurile scurte pe porumbar, pe casă și prin preajma ei, cu multă atenție și grijă de-a nu-i brusca sau speria. Urmează apoi o perioadă de 3 luni, mult mai grea, timp în care îi eliberează zilnic din porumbar pentru zbor și-i cheamă la masă la ore fixe, de două ori pe zi, dimineața și seara, printr-un semnal convențional pe care, oricît de greu ar răspunde ei la-nceput, este absolut necesar să-l învețe, fiind esențial pentru evoluția lor.

O dată încheiat acest antrenament, se trece la o etapă superioară. Introduși în coșuri sau cutii de carton special amenajate, sînt duși la 5—10 kilometri distanță de unde, fiind eliberați se vor întoarce acasă în cîteva minute unde vor găsi în porumbar mîncare și apă proaspătă. La 3—4 zile după acest prim voiaj sînt duși din nou pe aceeași direcție, de data aceasta însă la o distanță de 15 kilometri. Și tot așa mai departe — la 25, la 35 și la 60 de kilometri. Se face apoi o pauză mai mare, de 5—7 zile, după care sînt duși la 80, apoi la 120 sau 130 de kilometri (aceste încercări putînd fi făcute și-n cadrul concursurilor oficiale). Aici se încheie primul an de dresare și antrenament.

Pe tot parcursul acestor prime zboruri, columbofilul urmărește cu atenție starea sănătății porumbeilor săi, precum și starea penajului (care trebuie să fie complet, mai ales la aripi și la coadă), scoțîndu-i din încercări pe cei cu deficiențe. Lansările vor fi făcute numai în primele ore ale dimineții, din aprilie și pînă în octombrie, și totdeauna dintr-un loc deschis și înalt, lipsit de cabluri electrice sau telefonice, de păduri sau aglomerații urbane.

În anul următor povestea se repetă oarecum, în sensul că primele 10—15 zile porumbeii vor trebui să zboare cel puțin dimineața și seara pe deasupra casei, începînd cu 5—10 minute și ajungînd în final la o oră. Acest antrenament incipient îi ajută să-și recîștige și chiar să-și dezvolte condiția fizică și simțul de orientare, îi reobișnuiește cu efortul fizic de lungă durată. Apoi, din nou, progresiv, sînt lansați de la 10, 20, 35, 60 și 90 de kilometri, după care cei mai buni dintre ei pot fi angajați în concursuri pe distanțe de la 135 la 1 100 kilometri.

Astfel antrenați, porumbeii călători sînt capabili de performanțe deosebite. Iată cîteva dintre acestea, aparținînd unor columbofili din țara noastră: distanța Adjud — București (215 kilometri), parcursă în 2 1/2 ore; Bacău — București (270 kilometri) în 3 1/2 ore; Cristești — București (350 kilometri) în 4 ore; Siret — București (450 kilometri) în 6 1/2 ore; Przemysl (R.P. Polonă) — București (770 kilometri) în 8 1/2 ore; Varșovia — București (1 150 kilometri) în 13 1/2 ore. Sînt rezultate bune, care dovedesc nivelul destul de înalt atins de sportul acesta la noi. Cum însă nici aici, ca în toate celelalte discipline sportive de altfel, nu există limite previzibile, mai avem încă mari posibilități de afirmare. Nu atît noi, columbofilii mai vîrstnici, cît mai ales aceia dintre voi care vor îmbrățișa acest sport pasionant și instructiv.

CONSTANTIN VÎLCU,
vicepreședinte al Uniunii Columbofile din R.S.R.

DIN CĂTĂMĂREȘTI - VALE

Cam de 10 ani, de cînd profesorul Vasiliu Mihai, directorul școlii, se ocupă de creșterea și antrenarea porumbeilor călători. În acest timp relativ scurt, dînsul a reușit nu numai să se impună ca un prestigios columbofil (este cîștigătorul a numeroase concursuri din țară și de peste hotare și posesor al titlului de arbitru național), ci să și cultive la unii pionieri și școlari din sat pasiunea pentru acest sport încă prea puțin cunoscut și practicat de cei mici.

Așadar, se poate vorbi astăzi despre columbofilii din Cătămărești-Vale. Cu atît mai mult se va putea vorbi însă peste un an, doi sau trei. Deoarece pionierii și școlarii din acest sat din nordul Moldovei și-au făcut mari planuri de viitor în acest sens. Nu vi le dezvăluim în întregime și-n toate amănuntele lor. Vă spunem doar că au de gînd să organizeze o crescătorie comună pe lîngă școală și să lanseze o chemare la întrecere în acest domeniu către toți colegii din țară.

Ne oprim aici, cu promisiunea de-a reveni cu amănunte atunci cînd toate planurile și ambițiile lor vor deveni realitate. Deocamdată le urăm deplin succes și-i informăm că rămînem pe... recepție!

C.D.

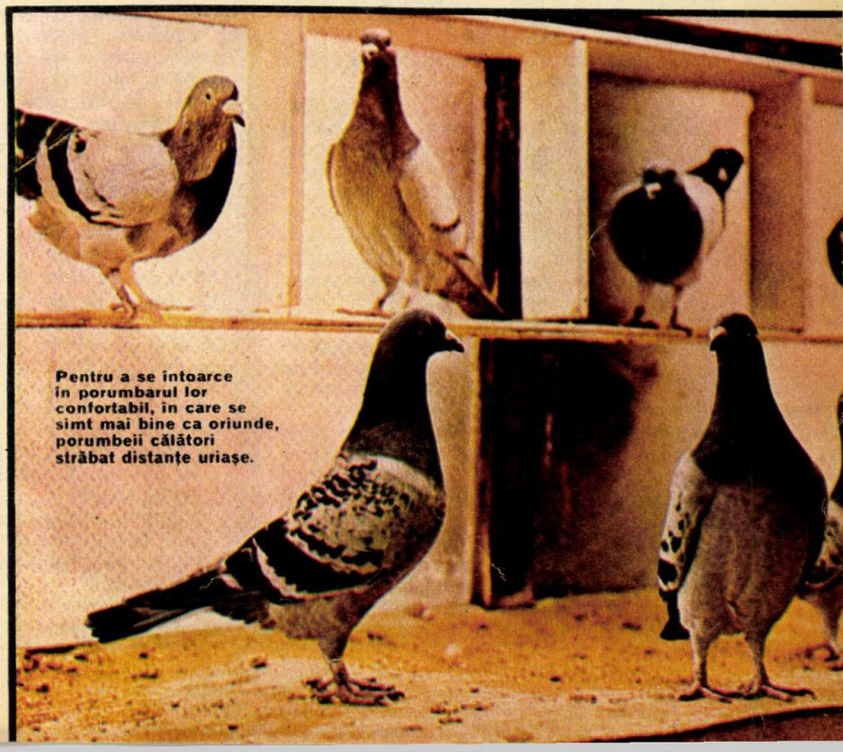

Pentru a se întoarce în porumbarul lor confortabil, în care se simt mai bine ca oriunde, porumbeii călători străbat distanțe uriașe.

COMOARA LOCOTENENTULUI BALICA

ROMAN FOILETON DE LEONIDA NEAMȚU

ILUSTRAȚIE: VINTILĂ MIHĂESCU

16

„Dublu joc"

Totuși prăjiturile au fost bune, înghețata rece, iar frișca proaspătă și albă, ca orice frișcă. Dl. Arapalea nu se arătă zgîrcit, în portmoneul său lat foșniră cîteva hîrtii pentru a acoperi lăcomia noastră, în vreme ce custodele nu se arăta reținut nici cu laudele aduse «echipei de șoc» ce reușise, pe timpul unei singure nopți, în plină beznă, să întregească mecanismul complicat al orologiului. Secretara-Coordonatoare pe care o recuperasem în drum spre cofetărie, efectua notații în Marele Registru, dl. Arapalea continua să flecărească, noi să roadem prăjituri, și să ne chinuim mințile cu șiruri de întrebări: cum se face că, în ciuda strajei severe, a rondurilor atît de minuțios organizate, și în general a marii noastre iscusințe și șiretenii, *ei*, inamicii noștri, izbutiseră să se strecoare în turnul Ștefan și să execute acolo mari lucrări, pe tăcute și în taină? Și oare, conform avertismentului domnișoarei Hipnozia, sustrăseseră o altă piesă din mecanism, iar dl. Arapalea încă nu observase?

Într-acestea, festinul luă sfîrșit, ne despărțirăm, cu plecăciuni, de custode care făgădui să apeleze la noi în orice «situație asemănătoare»... Noi promiserăm să-i stăm oricînd la dispoziție «cu întregul efectiv», și după o consfătuire scurtă ajunseserăm la concluzia că vreo trei ore de odihnă ne vor reface forțele și vor reda strălucirea dintotdeauna a minților noastre...

Cînd am ajuns acasă, eu, împreună cu Ionică Balica, am găsit înfiptă în ușă o

TELEGRAMĂ

Mama grav bolnavă stop Alexandru vino urgent împreună cu Ionică

Unchiul Dan

Unchiul Dan este fratele mamei. Ne-au trebuit mai puțin de trei minute ca să fim gata cu bagaje cu tot și s-o pornim în goană spre gară. Pe drum ne oprirăm o clipă la Dinu Chițcan, pentru a-l preveni că plecăm din oraș. Eram speriați, nu glumă. Dinu ținu să ne însoțească pînă la gară murmurînd cuvinte încurajatoare, spunînd că unchiul Dan, care e o fire nervoasă, exagerase fără îndoială. Nu știam dacă la acea oră aveam tren înspre orășelul unde locuiește unchiul Dan la care se afla în vizită mama, dar se nimeri că un personal pornea într-acolo fix peste douăzeci de minute. Parale pentru această călătorie inopinată ne împrumutaseră tot părinții lui Dinu.

Tocmai mă pregăteam să cer casieriței două bilete, cînd o mînă subțire, albă, cu degete prelungi, mînă de jongleră, mi se lăsă pe umăr.

— Alexandre! Să nu faceți prostia asta! E o capcană!

Era Cristina, domnișoara Hipnozia, și se ivise ca din neant.

— Dar ce se întîmplă? bîigui Ionică Balica.

— Telegrama e ticluită de ei, e falsă! De ce nu sînteți atenți? Vă credeți al naibii de isteți, și... Doar v-au mai trimis o dată în călătorie!...

— Pardon! Tu ne-ai trimis! Pe mine și pe Balaur..

— Dar tot unealta lor eram...

Examinarăm telegrama pe care o păstrasem în buzunar. Părea foarte autentică!

— V-am prevenit, făcu iute Cristina. Trebuie să dispar! Grăbiți-vă! Vor profita de absența voastră pentru a scotoci la voi prin casă!

— Dar ce caută ei, mii de pipe... tocate!?

— V-am explicat de mii de ori: caută «comoara locotenentului Balica»!

— Nu avem în casă o astfel de «comoară»!

— Cine știe! șopti domnișoara Hipnozia, și voi să fugă. Am prins-o ușurel de mînecă:

— Stai! Azi noapte, tot ei au operat în turn?

— Sigur!

— Pe unde au pătruns, de nu i-am văzut?

— Nu știu! Jur! Există poate o intrare secretă...

— Încă ceva: după ce au instalat la loc piesa furată, au sustras alta?

— Nu!

— De ce? Tu ziceai că...

— N-au mai luat nimic de acolo fiindcă li s-a schimbat concepția asupra locului comorii.

— În ce constă schimbarea?

— N-am idee. Nu-mi spun chiar totul, n-au încredere...

— Și bine fac, ricană Dinu Chițcan, după ce jonglera circului «Arabella» dispăru din fața ochilor noștri, ca o enigmă.

Făcurăm în graba mare drum întors către casă; totuși, spre a ne convinge că telegrama era falsă ne oprirăm o clipă la poștă, și aici un nene foarte amabil confirmă spusele Cristinei, și explică pe larg, prea pe larg — fiindcă eram zoriți în ce constă diferența dintre o telegramă adevărată, și una ca a noastră, fabricată, un fel de glumă proastă, după opinia d-sale (și după a noastră, de asemenea).

Oricît ne-am grăbit, tot am ajuns prea tîrziu.

Camera noastră fusese devastată... Totul era întors pe dos, răscolit. Ce căutaseră blestemații? Ce obiecte de preț se puteau găsi în modesta odaie a doi școlari? Între timp, renunțînd la odihnă, veniseră toți, Laurențiu-Biberon cu soră-sa Jeni, apoi Balaurul, pe scurt toate echipele și comisiile... Tăcerea și dezolarea durară numai cîteva minute, pînă ce Jeni, Secretara-Coordonatoare, cu spiritul ei de observație curat feminin, descoperi o inscripție stranie făcută cu creionul roșu pe canatul ușii. Descifrăm cu toții: «MEMENTO MORI».

— O fi pe grecește? zise Ionică.

— E latină, făcu Balaurul Flămînd.

— Dar ce o fi însemnînd?

— Cine știe!

— Să mergem la dl. Arapalea să-l întrebăm...

— E rușinos... Niște băieți atît de «mari» să nu se descurce la limbi latinești...

— Păi dacă facem «realul»!

— N-are importanță, tot jenant e...

— Liniște! interveni Ionică țanțoș, ca atunci cînd îi vin idei. Rog Secretara-Coordonatoare să treacă în registru cuvintele mele. *Itepoza* numărul unu...

— Ipoteza numărul unu, îl corectă Jeni, scriind.

— Da! *Itepoza* numărul unu! reluă Ionică. Memento mori înseamnă: momentul morii.

Se auziră proteste ca «Ași!», «Nuca-n perete!», «Să fim serioși!»

— Da, da, să fim serioși, reluă Ionică. Vă aduc *probe*. Știm cu toții că blestematul de fachir Okohoro e bine amestecat în toată afacerea, ca și asistenta lui, Hipnozia, cu jocul ei dublu, sau triplu... Amîndoi sînt de la circ... Ați uitat oare că printre tarabele circului e una care se numește «Moara Vrăjitorului»? Dacă vrăjitorul e chiar Okohoro? Dacă prin inscripția asta, crezîndu-ne plecați pentru cîteva zile din oraș, a vrut să lase un consemn cine știe cărui acolit de-al său!?

Demonstrația asta de logică ne făcu praf. Deciserăm să pornim chiar atunci spre «Moara Vrăjitorului».

Pe drum am zis:

— Ne trebuie un «trădător»!

— Un, ce? se mirară comisiile.

— Unul din noi trebuie să facă și el «dublu joc», asta e.

Și le explicai pe larg planul ce-mi venise-n minte, care și fu aprobat. Traserăm la sorți care să fie «trădătorul», și sorții căzură asupra lui Dinu Chițcan, Șeful Spatelui.

Bietul Dinu, ce mutră a făcut!

Îl instruirăm bine de tot, și-n vreme ce el se apropia de «Moara Vrăjitorului», noi ceilalți ne-am retras în rezervă.

Era încă dimineață, și cam pustiu prin preajmă.

— Nu e nimeni p-aci? întrebă Dinu, vîrînd capul pe ferestruica «Morii».

— Imediat!

Și apăru o «mască», cu tichie și clopoțel. Era Vrăjitorul!

— Ce dorești băiete?

— Memento mori! pronunță pe nerăsuflate Șeful Spatelui. Și, după o pauză ce parcă dură un secol, masca răspunse:

— Ahaaa! VREI BERE?

— Prefer ceai din cozi de vișine, cald, puse Dinu în funcțiune placa.

«Masca» iarăși medită o clipă:

— Vrei să lucrezi «pentru noi»?

— Da! aprobă Dinu Chițcan, fără să clipească.

— Haaaa! Atunci se schimbă situația!...

(VA URMA)

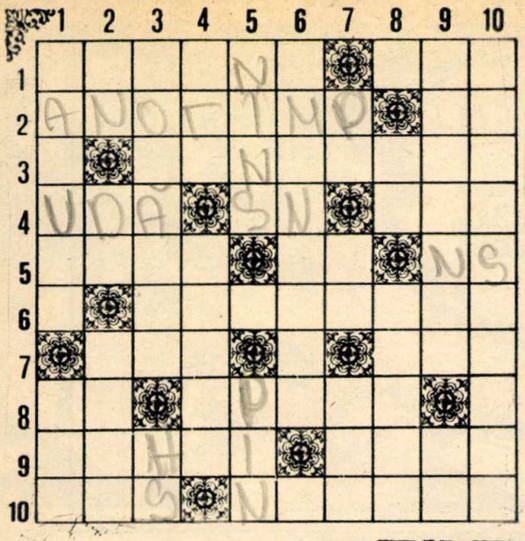

ZILE DE IARNĂ

(JOC PENTRU AVANSAȚI)

ORIZONTAL: 1. Localuri alpine puse la dispoziția turiștilor de către O.N.T. — Îngheață... tun la frig; 2. Iarnă — Aproape alb; 3. Își păstrează și iarna podoaba lor verde; 4. Scoasă din apă — Sandu Nițescu — Cad picături; 5. Îl așteaptă pe Moș Gerilă — Fulgi de nea — Nins pe marginii; 6. Un cozonac bine făcut (fem.); 7. Triftong — Trăiesc în ținuturile zăpezilor veșnice (sing.); 8. Ieșite din cabană — O urare făcută; 9. Instrument din recuzita colindătorilor — Program; 10. Rumenit prea tare — «Stocuri» de zăpadă.

VERTICAL: 1. Proverbul spune că aceasta se face iarna — Stofă de țară; 2. Din iarnă pînă-n iarnă! — Prima parte a unui disc. Iese din gură, iarna. 3. Încălțăminte de iarnă — Horia Stănescu; 4. Oază în Sahara — În mîinile hocheiștilor (sing.); 5. Plin de zăpadă — «Rudă» cu bradul; 6. Clasic al liricii române căruia îi aparține poemul «Cînd crivățul cu iarna...»; 7. Fire de praf — Comparativ al frunzelor de brad — Loc în Finlanda; 8. Din stepă! — La mulți ani! (fig.); 9. Se ocupă de pomul de iarnă al celor mici (sing.) — Degerat la picioare; 10. Autorul pastelurilor «Gerul» «Iarna» și «Viforul». Dicționar: ATO, SOM

VLAD ZWOLF

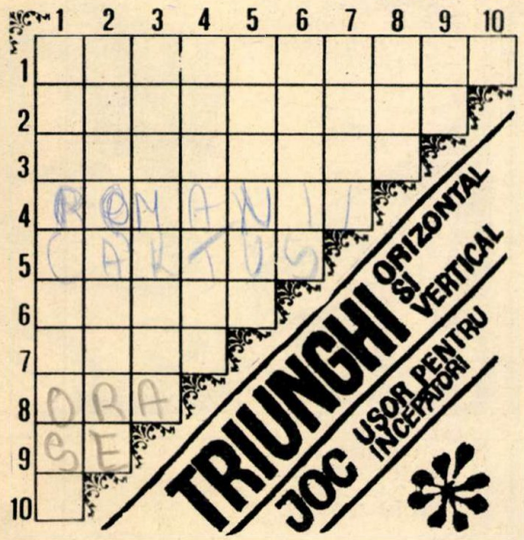

TRIUNGHI ORIZONTAL ȘI VERTICAL

JOC UȘOR PENTRU ÎNCEPĂTORI

1. Vestitul zgîrcit dintr-o celebră scriere de Delavrancea. 2. Alipite. 3. Limite de încărcătură. 4. Populație din vechea Italie. 5. Plantă ierboasă, cu ghimpi. 6. Hrisoave. 7. Termen. 8. Măsoară timpul. 9. Începutul secerișului! 10. Vocală.

Prof. TEODORA MIJA

IMPORTANT!

În cadrul concursului «Leaota 72» care a avut drept scop marcarea de noi drumuri turistice, revista noastră a premiat cu un aparat de radio «Albatros» colectivul de pionieri din comuna Nămăiești, județul Argeș, compus din: Nicolae Angelescu, Paula Robu, Păunița Moțoc, Nicolae Frincu, Ion Oproiu, Marin Călinoiu, Cornel Ignat, Doru Ponea, Ion Marin, Doru Oncioiu. Au mai fost premiați cu cîte un stilou marca «Hero», comandanții profesori Maria Cojocaru din comuna Runcu, județul Dîmbovița și Dumitru Tuluc, Școala generală nr. 3 — Doicești, județul Dîmbovița.

Premierea a avut loc într-un cadru festiv, cu prilejul deschiderii expoziției «Expedițiile Cutezătorii '72».

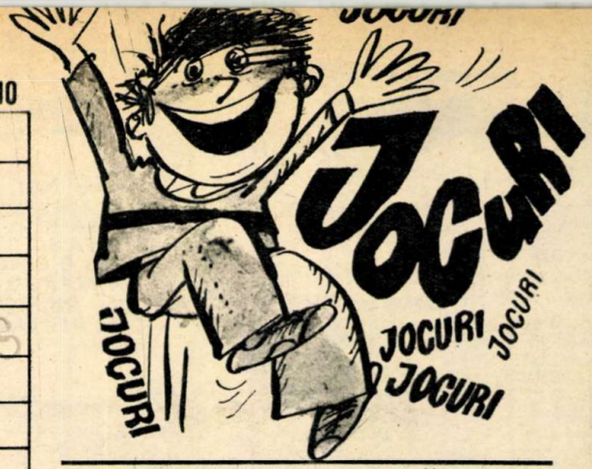

VERIFICAȚI-VĂ CUNOȘTINȚELE

...ÎNCERCÎND SĂ ALEGEȚI RĂSPUNSUL EXACT LA ÎNTREBĂRILE DE MAI JOS

1. REYKJAVIK este

a) un munte în Suedia; b) capitala Islandei; c) un fiord norvegian?

2. ...TITICACA

a) un deșert în America de Nord; b) un lac în America de Sud; c) un vulcan în Filipine?

3. ...PEARY

a) primul om care a atins Polul Sud; b) primul om care a atins Polul Nord; c) primul om care a pătruns în jungla Amazoanelor?

4. ...FLAMINGO?

a) o pasăre de pradă răspîndită mai ales în regiunile de coastă australiene; b) o pasăre din preriile sud-americane; c) o pasăre cu gîtul și picioarele exagerat de lungi, care trăiește în jurul Mării Mediterane?

5. ...IZOBARĂ?

a) linia care unește pe o hartă punctele cu aceeași adîncime față de o suprafață reper; b) linia care unește punctele cu aceeași intensitate ale unei mișcări de ridicare a scoarței terestre; c) linia care unește pe o hartă punctele cu aceeași presiune atmosferică medie?

Răspunsuri: 1=b; 2=b; 3=b; 4=c; 5=c

ORDINEA PĂTRĂȚELELOR NEGRE

Felul în care sînt dispuse pătrățelele negre în această serie de desene urmează o ordine logică.

Așezarea căsuțelor negre în desenul al doilea este urmarea logică a așezării lor din desenul întîi, și așa mai departe. Încercați să descoperiți logica acestei succesiuni și să vedeți care sînt pătrățelele ce trebuie înegrite în ultimul desen.

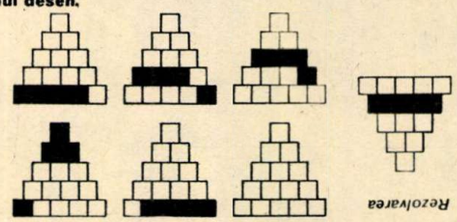

Rezolvarea

Răspuns: În fiecare desen, patru pătrățele sînt înnegrite: primele patru din rîndul de jos, apoi ultima din rîndul de jos și cele trei pătrățele următoare, și așa mai departe, începînd de jos și din stînga, pînă cînd se ajunge la vîrful piramidei.

Deci, în ultimul desen, pătrățelele care urmează a fi înnegrite sînt cele patru pătrățele din rîndul al doilea, numărînd de jos.

Primele fișe întovărășite de lucrări ale Arhivei de aur au și început să sosească. Așa cum am făgăduit, deschidem Poșta concursului prin care răspundem tuturor acelora care au nelămuriri.

LAURA IONESCU, Păltineni—Buzău. Lucrările pentru «Arhiva de aur», fișa (așa cum a apărut în «*Cutezătorii*» *nr. 1/1973*) completată de tine, plus lucrările pe care dorești să le trimiți, (povestire, poezie, desen, fotografii) se primesc la redacția noastră, pînă la data de *1 martie 1973*. Nu uita adresa exactă: *Cutezătorii, Piața Scînteii 1, București, cu mențiunea «Arhiva de aur»*.

N.L.—București. Citește cu atenție pagina 7 a revistei «*Cutezătorii*» *nr. 1/1973*, capitolul: *Cum va arăta un plic trimis pentru «Arhiva de aur»*

VASILE DANULESCU—Timișoara. Poți trimite fișa (publicată în Cutezătorii nr. 1/1973) completată, fără a trimite o lucrare creată de tine. Este însă de preferat să întovărășești fișa de o lucrare, pentru a putea participa și la concursul total.

COSTIN VOINEA — Oprășenești, Brăila. La întrebarea ta — cîte lucrări pot fi trimise în cadrul concursului nostru? — îți răspundem: una, sau cîte vrei. Evident, nu numărul lucrărilor contează, ci calitatea. Așadar, gîndește-te și alege domeniul care corespunde cel mai bine talentului și aptitudinilor tale.

POPA NICOLAE, Bacău. La proiectul invenției pe care dorești să o propui în cadrul concursului, adaugă și o descriere.

ȘOVAR COSTEL, Brașov. Da, poți participa la concurs. Colegii tăi, de asemenea.

COSTEL GUȘZI, Timiș. Cele 13 volume ale primei ediții a «Arhivei de aur» se află depuse la Biblioteca Academiei R.S.R. din București, pentru a putea fi consultate de oricine dorește. Lucrările selectate din cea de a doua ediție a «Arhivei de aur», vor fi cuprinse într-un volum pe care-l va tipări Editura «Ion Creangă».

ARHIVA DE AUR

P.S.: Cereți prin intermediul acestei rubrici toate lămuririle de care aveți nevoie în vederea participării la «Arhiva de aur».

SALONUL **auto** „CUTEZĂTORII"

PROFESORUL PARBRIZ SE AMUZĂ

Astăzi, pentru a face un mic antrenament în vederea noului concurs, vă punem două întrebări în legătură cu fotografia alăturată:

1. CE MARCĂ DE AUTOMOBIL REPREZINTĂ IMAGINEA DIN CLIȘEU?

2. UNDE SE AFLĂ PLASAT MOTORUL AUTOMOBILULUI DIN ACEASTĂ IMAGINE?

Cîștigătorii vor primi premii-surpriză!

Vă amintiți de concursul nostru de automobilism, de premianții lui, printre care s-au numărat Liviu Goia din Galați, cîștigătorul cartului, bucureșteanul Grigore Cristian, cîștigătorul unei biciclete, orădeanul Dorel Găină, care pentru proiectele lui de caroserii a primit un stilou... ca să poată răspunde numeroaselor scrisori de la cititori?!

DESCOPERIREA INGINERULUI AL

4

Scenariu: PETRE GHELMEZ

Desene: POMPILIU DUMITRESCU

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: **INGINERUL ALEXANDRESCU AJUNGE PE ŞANTIERUL BARAJULUI VULTURUL. AICI, MAIŞTRUL TUDOR BRĂDEAN ÎI CONFIRMĂ CĂ BETONUL PREGĂTIT DUPĂ FORMULA LUI AL. CEDEAZĂ. LICĂ, UNUL DINTRE OAMENII DIN ECHIPĂ, E DE PĂRERE CĂ NOUA FORMULĂ DE CIMENT PROPUSĂ DE AL NU E BUNĂ.**

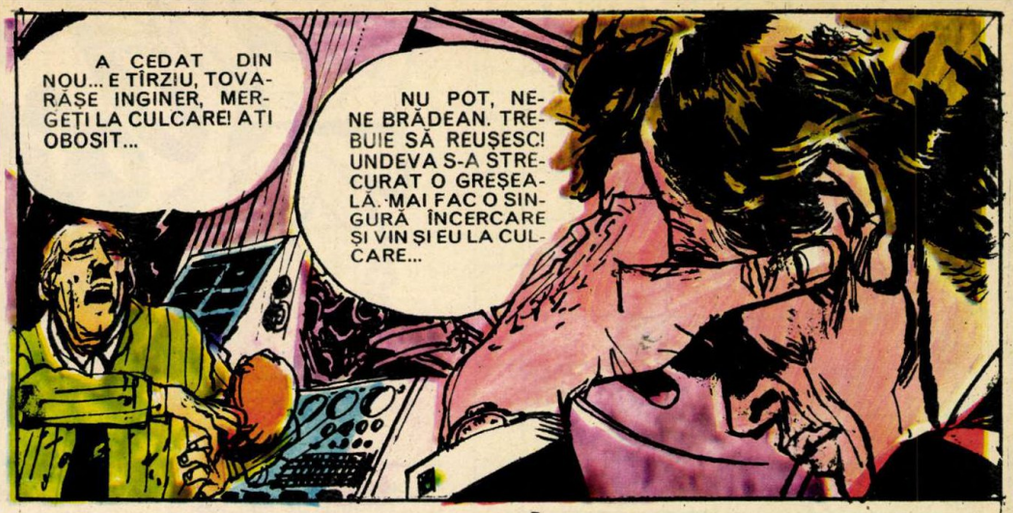

1973 ● 4 POMPILIU

(VA URMA)

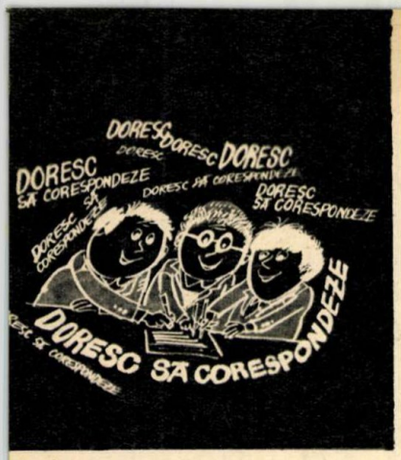

VICTORIȚA MOCANU

DOINA CIUBEC

MILU CORNELIA

VICTORIA ȘERBAN

PAULINA MĂLIIA

VICTORIȚA C. MOCANU, satul Sfăcăr, comuna Podeni-Noi, județul Prahova; **ELENA C. MOCĂNESCU**, comuna Cojasca, județul Dîmbovița; **DOINA CIUBEC**, Iași, str. Culturii nr. 9, bl. 8, Sc. D, et. 2, ap. 11; **MILU CORNELIA**, Panciu str. Libertății nr. 148, județul Vrancea; **VICTORIA ȘERBAN**, comuna Ghergheasa, județul Buzău; **CONSTANTIN BOCȘEI**, Școala generală nr. 1, Rîmnicu Sărat, județul Buzău; **MARIANA TEACĂ**, comuna Săucești, județul Bacău, **LARIS SA MARGOI**, Călan, str. Tabăra Militară nr. 9, ap. 7, județul Hunedoara; **CECILIA TUDOR**, comuna Timboiești, județul Vrancea; **DĂNUȚ RĂILEANU**, Drăgășani, str. Tudor Vladimirescu nr. 269, județul Vîlcea; **PAULINA MĂLIIA**, satul Dăscălești, comuna Puiești, județul Buzău; **GEORGETA DAN**, Școala generală nr. 1, Carei, județul Satu Mare.

POȘTA Olguței

GEORGETA RĂUȚĂ, satul Drăghiceanu — Ilfov: *Îmi pare bine că te-ai hotărît să-mi scrii, lucru pe care ai fi putut să-l faci încă de acum 2—3 ani, cînd erai în clasa a V-a sau a VI-a. Ca să te ajut în alegerea profesiei, ar fi trebuit să-mi vorbești și despre dorințele tale. În felul acesta aș fi reușit să-ți propun o școală profesională apropiată de înclinațiile tale.*

CULINA FOCEA, Berezeni nr. 219 — județul Vaslui: *Rîndurile tale mi-au făcut o deosebită plăcere. Ești ambițioasă și sînt sigură că pe cel de al doilea trimestru notele la învățătură vor fi toate de 10. «În timpul liber o ajut pe mămica la treburile gospodărești, citesc mult, urmăresc emisiunile de la televizor și, mai ales, răspund cu multă plăcere prietenelor care-mi scriu». O dovadă în plus, dragă Culina, că știi să-ți folosești timpul. Iată că public și apelul tău care sună astfel: «Dragă Olguța, te rog să mă ajuți să-mi găsesc prietena cu care am fost în tabără în vacanța mare la Muscelul de Sus, jud. Iași. O cheamă Elena (Nuța) Butnaru și știu să este din jud. Vaslui. O rog să-mi scrie». O rog și eu pe Nuța să-i scrie Călinei.*

MARIOARA MIHĂILĂ, Buhuși — Bacău: *Dragă Marioara, poate nu mă crezi, însă pe mine mă pasionează foarte mult arta culinară. De aceea, o bună parte din timpul meu liber mi-l petrec alături de mama la prepararea bucatelor. Cînd mi se pătează degetele de la curățatul zarzavatului și fructelor folosesc piatra ponce, apoi le frec cu o felie de lămîie. Același lucru ți-l recomand și ție.*

Olguța

Un grup de colindători, pionieri de la Școala generală nr. 12 din București, au fost oaspeții redactorilor revistelor «Cutezătorii», «Jobarat» și «Racheta cutezătorilor». În pocnetul bicelor, în sunetele buhaiului și clinchetul clopoțeilor, copiii au adresat tuturor tradiționalele urări de Anul Nou.

Vom păstra această fotografie în «Arhiva de aur». Ne bucură că majoritatea pionierilor din imagine sînt participanți la marele nostru concurs.

SPORT FOILETON

FOTBALISTUL ION DUMITRU VI SE DESTĂINUIE

DOLII MEI: DUMITRU II, BECKENBAUER ȘI RIVERA

Am fost întrebat deseori care a fost primul meu model? Răspunsul, invariabil: Dumitriu II. Ce mi-a plăcut cel mai mult (și îmi place) la Nichi? Răspunsul, într-un cuvînt: totul.

Ca să răspund în mai multe cuvinte mi-ar trebui multe pagini. Așa că am să rezum. La Nichi îmi place enorm și în primul rînd preluarea mingiilor. Balonul este ca și «ciupit» cu vîrful ghetei și «îmblînzit» ca prin farmec, oricum ar fi șutat — puternic, «tăiat» etc... Îmi mai place, tot asa de mult, fenta lui. Nu știi niciodată încotro o ia, nu știi niciodată cum va lovi mingea, cu ce picior, nu știi dacă o va lovi, dacă nu va simula numai lovirea, sărind peste ea, sau trecînd pur și simplu pe lîngă ea, în vreme ce tu, apărător, îl urmărești ca hipnotizat oriunde s-ar duce... iar mingea a rămas în urmă, «uitată» diabolic de el, care te-a păcălit... Îmi place șutul lui Nichi: scurt, fără pendulare, din orice poziție, în orice moment, cînd nu te aștepți, cînd ai crede că vrea să dribleze sau să paseze. Îmi place apoi *omul*. Sportiv desăvîrșit, de un rar fair-play, o inimă de frate, un camarad perfect pe teren și în afara lui.

Pe Nichi Dumitriu îl urmăream, uneori, kilometri întregi pe stradă. Să văd cum merge, ce face. Voiam să-l copiez în toate — și pe teren, și în viață.

Modele străine? Frantz Bekenbauer, poreclit și «prințul». N-am văzut în viața mea fotbalist mai elegant — în mișcări, în ținută pe teren — ca Beckenbauer. Joacă fotbal de parcă ar face balet.

Gianni Rivera. Seamănă mult și la fizic, și la joc cu Nichi Dumitriu: scînteietor coordonator și conducător de joc.

Trei fotbaliști de excepție pe care, avîndu-i ca adversari, nu puteam să nu-i admir chiar și în timpul jocului.

(va urma)

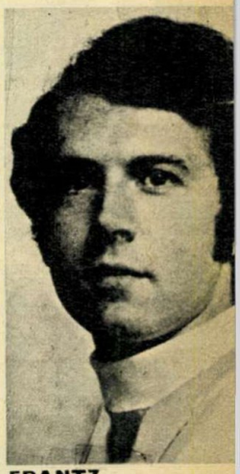
FRANTZ BEKENBAUER

Franzeluță

(URMARE DIN PAG. 7)

socoteală cu neamțu! zicea.

— Care neamț, mă? Care neamț? întreba ăl mai mare peste ei. Ce, tu crezi că ne ducem la nuntă?

Știa el că nu se duc la nuntă, dar care copil n-a dorit să vadă un război? Și, cîr-mîr, nu s-a lăsat, l-au luat. N-a făcut el mare lucru, că pușcă nu i-au dat. Nici n-ar fi putut s-o ție; în schimb le căra cartușe soldaților și civililor din gărzile de muncitori. Era mic, se strecura mai ușor prin șanțurile atunci făcute cu lopata de mînă. Au început să tragă și unii, și alții. S-a cam speriat Franzeluță. Nu era o distracție. Mureau oamenii pe lîngă el, a înțeles copilul ce nenorocire era și treaba asta.

Două zile a stat băiatul acolo, cu inima cît un purice, din pricina fricii care-l apucase. Mîncase cu soldații din gamelă, îi dăduseră și lui un centiron, să fie mai arătos, parcă se mai obișnuise. Cam pe la prînz, cum spuneau, așa, cînd se mai liniștiseră focurile, l-a apucat un somn. Mirosea frumos a frunză, pădurea tăcea, dase amorțeala și în copaci...

Franzeluță a privit ce-a privit cerul zdrențuit printre crengile rupte ale copacilor. După o jumătate de oră, soldații l-au găsit pe băiat înțepenit, cu o șuviță subțire de sînge pe gît. Îl omorîse o schijă rătăcită. Avea fața liniștită, parcă s-ar fi împăcat cu lumea.

*

* *

Nu am căutat niciodată să știu unde se odihnește. Numai acum, vara, cînd soarele dogorește și aștept ca umbra viței-de-vie să se întindă peste toată curtea, să-și aștearnă covorul ei verzui, răcoros, mi se pare că am să-l văd cățărîndu-se pe gardul vecinului, umplîndu-și cu caise crude sînul cămășii murdărite...

Cutezătorii 5

ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII NR. 1 — BUCUREȘTI 33 — TELEFON 17 60 10.

Redactor-șef: MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct: OVIDIU ZOTTA
Secretar general de redacție: IOAN DONCA

Administrația: **Editura Scînteia. Tiparul C.P.C.S.** ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ. CITITORII DIN STRĂINĂTATE POT FACE ABONAMENTE ADRESÎNDU-SE ÎNTREPRINDERII «ROMPRESFILATELIA» SERVICIUL IMPORT-EXPORT, PRESA BUCUREȘTI-CALEA GRIVIȚEI NR. 64—66 P.O.B. — 2001

Redactor artistic: POMPILIU DUMITRESCU
Secretar de redacție: LUCIA SICOMAȘ

NOILE ISPRAVI ALE LUI

Dan Buzdugan

4

Scenariu: DUMITRU ALMAŞ

Desene: VINTILĂ MIHĂESCU

DUPĂ CE A FOST ZDROBIT DUŞMANUL LA GIURGIU, ÎN TOAMNA ANULUI 1595, ŞI S-A LUAT ÎNAPOI O BUNĂ PARTE DIN PRADĂ, ÎN TABĂRA LUI MIHAI-VODĂ ERA MARE BUCURIE. TOŢI ŞTIAU ACUM CĂ DAN BUZDUGAN ŞI FANE AU RUPT PODUL ŞI-AU ÎMPIEDICAT RETRAGEREA ARMATEI LUI SINAN PAŞA. DAR NIMENI NU ŞTIA UNDE SE AFLAU CEI DOI VITEJI. BINEÎNŢELES, AFARĂ DE LĂBUŞ.

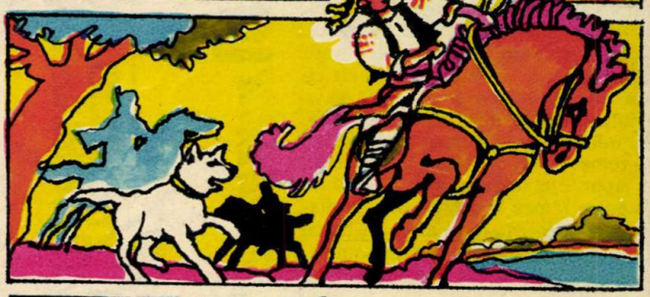

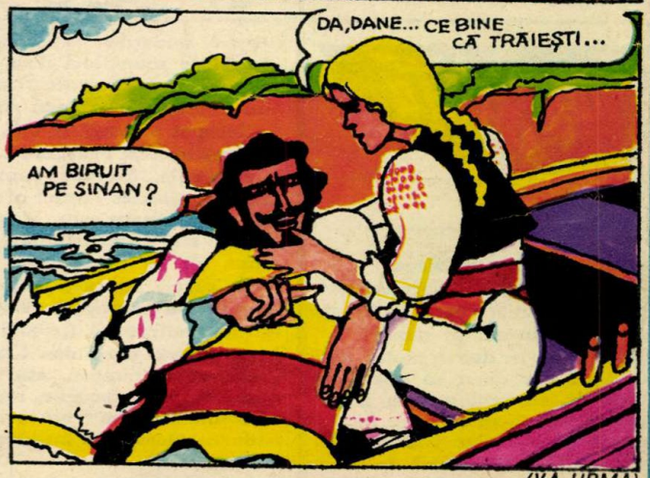

(VA URMA)

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 8 FEBRUARIE
1973, ANUL VII (281)

16 pagini, 1 leu

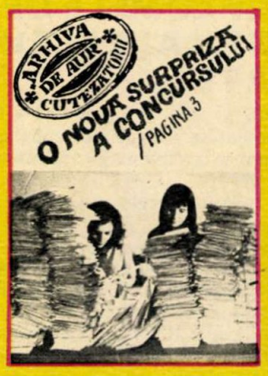

RADU PAPAZIAN, ŞCOALA GENERALĂ NR. 70, BUCUREŞTI, ACTUALMENTE ELEV ÎN ANUL II, LICEUL INDUSTRIAL ENERGETIC BUCUREŞTI.

CĂLIN RĂDULESCU, CASA PIONIERILOR ROŞIORI DE VEDE, JUDEŢUL TELEORMAN, ACTUALMENTE ELEV ÎN CLASA A XII-A A LICEULUI NR. 1, ROŞIORII DE VEDE.

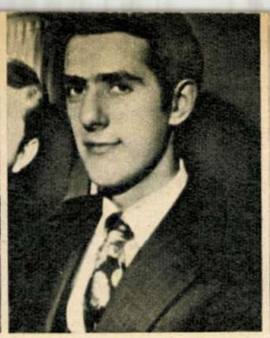

DOREL ŞTEFAN GĂINĂ, LICEUL NR. 1 ORADEA, JUDEŢUL BIHOR, ACTUALMENTE STUDENT ÎN ANUL I LA INSTITUTUL DE ARTE PLASTICE DIN CLUJ.

NICOLAE BLEDEA, CASA PIONIERILOR BAIA MARE, JUDEŢUL MARAMUREŞ, ACTUALMENTE ELEV LA LICEUL INDUSTRIAL DE CONSTRUCŢII NR. 1, DIN BAIA MARE.

ADRIAN TOADER, CASA PIONIERILOR MEDGIDIA, JUDEŢUL CONSTANŢA, ACTUALMENTE, ELEV LA LICEUL INDUSTRIAL DE CONSTRUCŢII, ANUL II, DIN CONSTANŢA.

VIRGIL CĂLĂRĂŞANU, CASA PIONIERILOR MEDGIDIA, JUDEŢUL CONSTANŢA, ACTUALMENTE ELEV ÎN ANUL III, MATEMATICĂ, LA LICEUL «NICOLAE BĂLCESCU» DIN MEDGIDIA.

MEDALIILE DE ARGINT ŞI DIPLOMELE DE MERIT ACORDATE DE JURIUL «TÎRGULUI INTERNAŢIONAL DE INVENŢII ALE ELEVILOR — TOKIO 1972» MINITEHNICIENILOR ROMÂNI AU FOST ÎNMÎNATE

ACTUALITĂŢI CUTEZĂTORII

În ziua de 31 ianuarie 1973, în sala de conferinţe a Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor a avut loc festivitatea de înmînare a medaliilor de argint şi a diplomelor de merit acordate minitehnicienilor români.

Evenimentul a prilejuit o întîlnire a celor 6 premiaţi şi a unui număr de minitehnicieni din Capitală invitaţi la această festivitate, cu tovarăşul Traian Ştefănescu, prim-secretar al C.C. al U.T.C., ministru pentru problemele tineretului şi tovarăşul Virgiliu Radulian, preşedintele Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor, adjunct al ministrului educaţiei şi învăţămîntului.

O dată cu înmînarea valoroaselor distincţii, cei 6 minitehnicieni Radu Papazian, Călin Rădulescu, Dorel Găină, Nicolae Bledea, Adrian Toader şi Virgil Călărăşanu, actualmente elevi ai unor licee industriale, au primit felicitări şi urări de noi succese în activitatea lor de inventatori, în rîndurile Uniunii Tineretului Comunist ei reprezentînd un exemplu viu al legăturii dintre cele două generaţii — pionierii şi uteciştii.

După festivitate a avut loc un viu dialog între tovarăşii Traian Ştefănescu şi Virgiliu Radulian şi minitehnicienii prezenţi în sală. Au fost abordate probleme importante privind mişcarea «Minitehnicus», perspectivele, dezvoltarea acestei mişcări.

A urmat o conferinţă de presă la care au participat reprezentanţi ai Radioteleviziunii române precum şi redactori din partea a numeroase ziare şi reviste.

Ziariştii s-au informat despre lucrările şi succesele obţinute de cei 6 premiaţi, despre acţiunile din cadrul concursului «Minitehnicus».

Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

România liberă

COTIDIANUL CONSILIULUI NAŢIONAL AL FRONTULUI UNITĂŢII SOCIALISTE

S-au împlinit, zilele trecute, trei decenii de la apariţia primului număr al ziarului «România liberă». Sînt trei decenii în care ziarul a oglindit cu fidelitate lupta poporului român pentru eliberare naţională şi socială, lupta pentru construirea societăţii socialiste în ţara noastră.

Cu prilejul acestei aniversări tovarăşul NICOLAE CEAUŞESCU, secretar general al Partidului Comunist Român, preşedintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, a înmînat, în cadrul unei solemnităţi, care a avut loc la Consiliul de Stat, ordinul «Steaua Republicii Socialiste România» clasa I, conferit ziarului «România liberă» pentru contribuţia deosebită adusă la înfăptuirea politicii partidului şi statului, de construire a socialismului în patria noastră şi pentru activitatea de educaţie socialistă a maselor de oameni ai muncii.

Revista «Cutezătorii» adresează colectivului redacţional al ziarului «România liberă» calde felicitări, urări de noi şi importante succese în muncă.

Fragment de istorie

...De aici a pornit mişcarea revoluţionară... se aude în liniştea muzeului glasul limpede al profesoarei. Copiii ascultă cu atenţie, pe hartă ochii lor parcurg drumul tumultoasei revoluţii de la 1848.

Este o oră obişnuită de istorie. Şi totuşi, o oră de istorie care se desfăşoară aici, într-una din sălile Muzeului de istorie a Republicii Socialiste România, o sală anume destinată «Revoluţiei de la 1848 în Ţările Române», capătă dimensiuni noi.

În vitrine sînt numeroase mărturii din acei ani de luptă: Proclamaţia de la Islaz, tricolorul care i-a însufleţit pe revoluţionarii chemaţi pe cîmpia de la Blaj. Portretele fruntaşilor mişcării revoluţionare sînt aşezate la loc de cinste; documente originale, facsimile, presa vremii, aflate în această sală a muzeului, fac ca totul în mintea şi imaginaţia copiilor, elevii clasei a VII-a, de la Şcoala generală Găneasa, judeţul Ilfov) să prindă viaţă, să se întipărească adînc în memorie.

Filele caietelor se acoperă cu scris mărunt, copiii pun întrebări, vor amănunte, îşi exprimă dorinţa ca şi alte ore de istorie să se desfăşoare în acest muzeu, în apropierea grăitoarelor dovezi de curaj, de luptă şi victorii ale înaintaşilor noştri.

TABELA DE MARCAJ

COMPLEX SPORTIV LA ADUNAŢII COPĂCENI

Peste cîteva luni, mai precis începînd cu data de 1 mai a.c., pionierii şi şcolarii din Adunaţii Copăceni (judeţul Ilfov) vor bate mingile de fotbal, de volei şi de handbal, vor alerga şi vor sări cu totul şi cu totul altfel decît au făcut-o pînă acum. De fapt nu altfel, ci în cu totul alte condiţii, incomparabil mai bune, deoarece în această zi, aşa cum ne informează Culău Gheorghiţa, pionierul comandant al unităţii de la şcoala din această localitate, va fi inaugurat un modern complex sportiv şcolar.

Deşi ne aflăm în plină iarnă şi pămîntul e bocnă, şantierul a fost deschis şi lucrările inaugurate. Constructorii, în marea lor majoritate fiind viitorii beneficiari (toţi pionierii şi şcolarii de-aici, în stare să mînuiască un tîrnăcop, o sapă, o lopată) sînt nerăbdători şi grăbiţi. Vor să termine treaba cît mai repede, convinşi că pe noile terenuri şi piste vor reuşi să se destindă şi să se recreeze mult mai bine, să deţină performanţe sportive superioare celor de pînă acum. Ştiu ei ce ştiu, iar noi nu putem decît să-i admirăm pentru hărnicia şi ambiţia lor.

AGENDA C.N.O.P.

Recent, doamna Lucie Schumann, soţia ministrului afacerilor externe al Franţei, Maurice Schumann, a făcut o vizită la Palatul pionierilor din Capitală. Întîmpinată de Virgiliu Radulian, preşedintele Consiliului Naţional al Organizaţiei pionierilor, de Elena Poparad, vicepreşedinte, precum şi de numeroşi pionieri, doamna Lucie Schumann a vizitat numeroase cercuri şi expoziţia «Expediţiile Cutezătorii», unde se află expuse, pe lîngă obiectele colecţionate de pionieri în timpul expediţiilor desfăşurate în vacanţa anului 1972, şi interesante jurnale ale echipajelor pioniereşti.

Semnînd în «Cartea de onoare» a expoziţiei, doamna Lucie Schumann a adăugat: *«Sper să revin în această casă a pionierilor pe care am admirat-o şi unde am fost primită cu multă căldură».*

Chenarul de onoare

În gara Orăştie sosise o încărcătură deosebită: 23 de tone de îngrăşăminte chimice pentru cooperativa agricolă de producţie din Orăştioara de Sus, judeţul Hunedoara. Sătenii se adunaseră în jurul lungului şir de vagoane, tras pe linia a doua, pentru a da o mînă de ajutor la descărcare. Printre ei se afla şi un pionier, o veche cunoştinţă a cooperatorilor din comună — ADRIAN BRUZAN. Adrian, adesea văzut, împreună cu colegii, în faţa răsadniţelor şi straturilor de legume, în livezile cooperativei, pe dealurile dimprejurul satului la plantarea puieţilor, nu putea lipsi nici acum. De altfel, pentru hărnicia dovedită, membrii cooperativei agricole de producţie l-au premiat pentru cele 62 zile de muncă efectuate alături de ei în timpul verii trecute, iar dintr-o scrisoare primită la redacţie din partea tovarăşului profesor V. Manolescu am aflat că, în vacanţa de iarnă, Adrian a fost trimis la cabana Prislop, din munţii Orăştie, alături de membrii expediţiilor «Cutezătorii» din judeţ, într-o tabără de odihnă şi instruire, unde a petrecut frumoase şi neuitate zile.

La şezătoare

...În sala de festivităţi a Şcolii generale nr. 10 din Bucureşti s-a adunat lume multă. Este şezătoarea celor mai mici pionieri şi şcolari. Ei au vrut să aducă un omagiu frumuseţii şi varietăţii portului popular, cîntecului şi jocului românesc. Printre cei mai însufleţiţi recitatori, solişti, au fost şi Adriana Tudor, Florin Vasiliu, Anca Chelărescu, Andrei Măgureanu, Mariana Balaban, Simona Dragomirescu, Cornelia Manea.

Organizatorii acestei frumoase şezători au ţinut, ca în încheiere, să-i cinstească pe oaspeţi aşa cum se cuvine, micile gospodine oferindu-le tot felul de... bunătăţi, bineînţeles pregătite de ele.

PRIETENII DINTR-A V-A

Mă bucur de cîte ori citesc în revistă despre numeroasele activităţi frumoase desfăşurate de pionierii din ţara noastră. Dar şi la Şcoala generală Dejoi din comuna Firtăţeşti, judeţul Vîlcea, copiii au o viaţă interesantă, bogată. Vreau să vă vorbesc puţin despre detaşamentul meu.

Cu toate că în acest an ne-am întîlnit în clasa a V-a copiii de la patru şcoli din comună, acum sîntem prieteni cu toţii, formăm un colectiv bine închegat. Avem cea mai frumoasă sală de clasă — pionierele au cusut, cu motive în culori, pe fond albastru, perdeluţe, şerveţele, am pus flori în ghivece, pentru care am confecţionat şi suporturi, am lucrat şi alte obiecte cu care ne-am împodobit clasa, încît cei care intră la noi au impresia că sîntem pregătiţi pentru vreo sărbătoare.

Am constituit şi trei formaţii artistice: de teatru, dans şi gimnastică artistică. Programul prezentat de formaţia de gimnastică a fost notat cu 10 la concursul pe localitate. În vacanţa de iarnă am desfăşurat cele mai multe şi mai frumoase activităţi, despre care vom vorbi în compunerile din cadrul concursului «Memoria vacanţei».

Şi uneltele cu care a fost înzestrat atelierul-şcoală au fost cumpărate cu bani obţinuţi din vînzarea fructelor de pădure şi a plantelor medicinale colectate de pionierii unităţii.

V-am vorbit despre cîteva din activităţile noastre, gîndindu-mă că veţi aminti şi despre şcoala noastră în numerele viitoare ale revistei pe care o îndrăgim.

pioniera **MIHAELA VASILESCU**, comandantă de detaşament

ARHIVA DE AUR

Ce înseamnă un concurs total?

Concursul «*Arhiva de aur*» este un *concurs total*. De ce un concurs total? Pentru că vrem să dăm posibilitatea tuturor cititorilor să participe cu o creaţie din orice domeniu doresc.

De aceea, o dată cu fişa, puteţi trimite, pe foi anexate, lucrările pentru CONCURSUL TOTAL şi anume:

— proiecte de invenţii şi inovaţii, investigaţii ştiinţifice proprii;
— poezii, schiţe, povestiri, reportaje, interviuri şi foiletoane;
— desene, benzi desenate, caricaturi;
— fotografii artistice, instantanee foto.
— scurte scenarii de film;

Tematica acestor lucrări? Toată bogăţia vieţii care freamătă în jurul nostru, tot ceea ce ochiul vostru ager surprinde sau ceea ce creează imaginaţia voastră.

Vă reamintim: *Fişa cititorului* cu toate întrebările şi lămuririle în legătură cu concursul «Arhiva de aur» se găseşte în nr. 1/1973 al revistei «Cutezătorii».

Citiţi în pag. 15 *poşta «Arhivei de aur»*.

O nouă surpriză a concursului

Într-unul din numerele trecute ale revistei a fost anunţată o nouă surpriză a concursului «ARHIVA DE AUR». Editura «ION CREANGĂ» va tipări într-un volum cele mai bune lucrări prezentate de către participanţi, acordînd totodată premii în cărţi valoroase.

Acest volum, semnat de către cei mai merituoşi participanţi, va înmănunchia lucrările literare cele mai frumoase pe care ni le veţi trimite: schiţe, povestiri, reportaje, versuri etc. precum şi invenţiile cele mai îndrăzneţe, desenele, caricaturile, benzile desenate care vor dovedi ingeniozitate şi talent deosebit.

Comentariile cîtorva prestigioşi oameni de ştiinţă vor însoţi ideile valoroase propuse de voi pentru rezolvarea unor mari probleme ale omenirii, precum şi planurile de invenţii care întrunesc evidente calităţi.

Răspunsurile foarte interesante la întrebările cuprinse în Fişa cititorului, din care se vor desprinde mărturii reprezentative ale gîndurilor şi sentimentelor voastre, îşi vor găsi şi ele loc în paginile cărţii.

În încheierea cărţii va fi publicată şi lista tuturor participanţilor la concurs, răsplătindu-le astfel eforturile şi bunele intenţii.

Editura «ION CREANGĂ» va asigura acestui volum o prezentare artistico-grafică cu totul aparte, în aşa fel încît fiecare filă să însemne o surpriză.

Vă urăm din toată inima spor la lucru şi succes, pentru a vă putea oferi acest dar de preţ, realizarea lui depinzînd în primul rînd de voi, de sinceritatea, cît mai mare sinceritate, cu care veţi scrie, de inspiraţia, fantezia şi talentul vostru.

AVENTURILE COLEGULUI Minitehnicus

UN GEST PRIETENESC

de RADU MARIAN

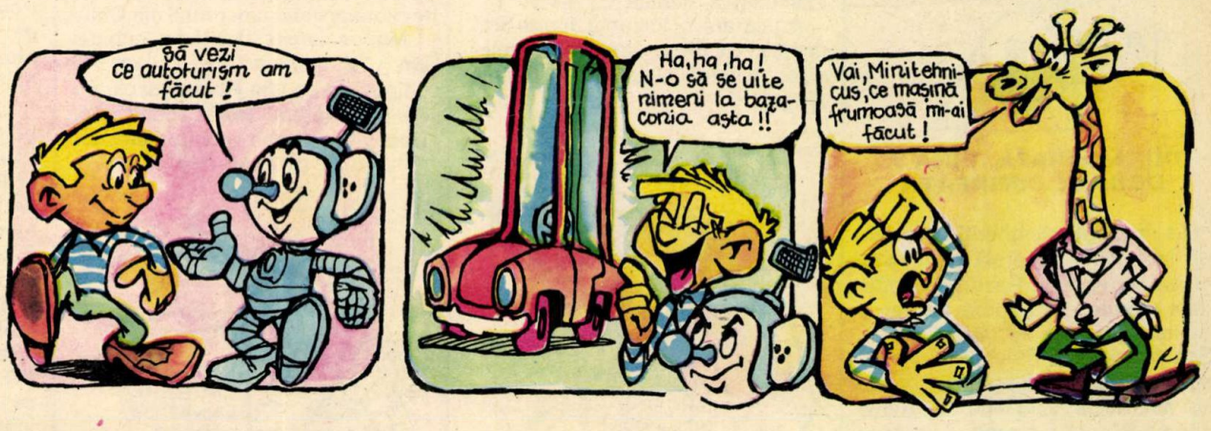

ACȚIUNEA „PRIETENIE”

Pionierii din detașamentul clasei a VII-a A, Școala generală nr. 8, Cluj, și-au propus să descopere un lucru prețuit de veacuri dar veșnic nou, veșnic tînăr: PRIETENIA. Au pornit deci în căutarea prieteniei dincolo de hotarele detașamentului lor, al școlii lor, chiar al orașului lor. Și au descoperit că prietenia se poate găsi pretutindeni.

Poieni, numele unei comune. Acolo au aflat un univers atît de aproape de al lor, vorba aceea, să întinzi mîna și să-l afli, și totuși necunoscut de ei, copii orășeni, pînă atunci.

Ideea au aflat-o în chemarea Forumului, au trecut-o în programul de activități și pe urmă au stat descumpăniți. Foarte bine, să mergem la sat, dar unde și cum? Mihai Bărbosu, comandantul unității, de față la discuție, s-a gîndit că ar fi bine să meargă la Consiliul județean al Organizației pionierilor, ceea ce au și făcut.

Acolo au aflat că sînt și unități de la sate care ar vrea să lege prietenie cu unități de la oraș. Li s-a pus și un nume: Poieni.

Cei din clasa a VII-a A au scris la Poieni, tot celor din clasa a VII-a A. Răspuns: «veniți, vă primim cu drag!». Bilete de tren, cadouri pentru pionierii din Poieni, ce mai, frămîntare grozavă! Drumul în tren, «ne așteaptă oare cineva acolo?», îndoieli, și unul de la geam strigă «ia veniți să vedeți!» Unitatea de pionieri din Poieni, cu drapele, tobe, în uniforme îi așteaptă pe peron. Așa a început ziua întîia.

DUPĂ-AMIAZA, PÎNĂ A DOUA ZI DIMINEAȚA

La început stingheriți, pionierii de la Școala generală nr. 8 s-au «încălzit» repede. Gazdele, ospitaliere, atente. Nici vorbă de «grup Școala generală nr. 8» — «grup Școala generală-Poieni». Și-au găsit cu toții prieteni, prietene. Și așa au asistat la spectacolul artistic comun în care s-a produs un grup vocal al clasei a VIII-a din Poieni și vestitul acordeonist Petrică. Orășenii nu s-au lăsat nici ei mai prejos. Mihai Bărbosu (care a însoțit detașamentul) s-a dovedit nu numai un bun comandant de unitate, ci și un desăvîrșit chitarist. Valentin Pușcaș «a tras» și el cîteva cîntece la muzicuță, iar Dorin Mărghituș (deținător al premiului I pe țară la Festivalul de teatru pionieresc — secția povestitori) și-a încîntat auditoriul culegînd prelungi și meritate aplauze.

Ce poate urma după un spectacol artistic e lesne de ghicit: seară de dans. Dar nenorocire! Defecțiune tehnică: picupul pregătit nu merge. Se alcătuiește ad-hoc o orchestră formată din două tobe, Petrică pune mîna pe acordeon, Valentin ia muzicuța și dansul începe. «A fost mai frumos decît cu picupul»!

Nostim a fost cu cazarea. Cum împărțiți dumneavoastră 40 de pionieri la 200 de familii, fiecare doritoare să aibă în gazdă «măcar» un musafir? Iar cei care nu au putut obține «măcar» un musafir au plecat foarte necăjiți.

POVESTEȘTE IULIANA LŐRINCZ, COMANDANTA DETAȘAMENTULUI:

«Eu am fost în gazdă la Anica Toduț. E o fată tare bună și simpatică. Sînt cu totul 3 copii: Anica, o soră de 18 ani și un frate de 22. Toți muncesc. M-am simțit ca acasă. Toți erau atenți și grijulii cu mine. Am mîncat o tocăniță cu mămăliguță «tăiată cu ață».

Anica are o locuință foarte frumoasă, cu tot ce vrei: radio, televizor, mașină electrică de spălat, aragaz.

Am stat mult de vorbă. Anica, pe lîngă faptul că învață bine, citește foarte mult. Are o bibliotecă personală bogată. Ne-am găsit preocupări comune și ne-am împrietenit. Nu numai că ne vom scrie, dar ne vom revedea».

O DUMINICĂ BOGATĂ

Ziua a doua a început cu o adunare în care cei din Poieni și-au împărtășit din experiența lor. În careu, un loc a fost rezervat detașamentului din Cluj care a fost declarat «detașament de onoare al unității de pionieri din Poieni». Astfel pionierii din Cluj au aflat despre o suită de acțiuni și activități pionierești, începînd cu excursiile prin cele mai pitorești locuri ale țării, continuînd cu munca patriotică, cu organizarea cercurilor (foarte cunoscut e cercul de păpușari din Poieni) și cu amenajarea unui foarte frumos muzeu local.

S-ar putea spune că adunarea a continuat la castelul Ciucea unde se află muzeul Octavian Goga.

Apoi, după o pauză binevenită în care s-a luat masa și a fost în general un «program de voie» a urmat evenimentul zilei, meciul de fotbal «Selecționata Poieni» cu «Selecționata detașamentului din Cluj»

Marius Ielciu, căpitanul echipei din Cluj declară: «Nu mi-am închipuit că cei din Poieni joacă atît de bine fotbal. Ne-au bătut rău. Data viitoare vom veni cu selecționata școlii, că altfel nu-i chip!»

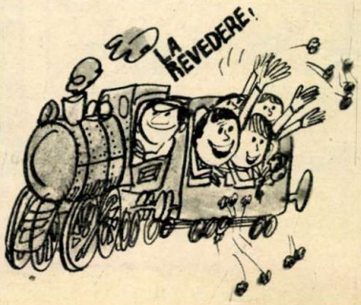

Și iată, dragi prieteni, că a sosit și clipa despărțirii. Revin și eu și notez regretul, pe care și acum, toți pionierii dintr-a VII-a A îl încearcă pentru că o vizită atît de frumoasă s-a terminat atît de curînd.

CU TOATE ACESTEA, NIMENI NU ARE DE CE SĂ FIE TRIST!

Bineînțeles, pentru că lucrurile nu se vor opri aci. Dimpotrivă, putem spune că frumoasa legătură cu pionierii din Poieni abia a început.

În primul rînd, în momentul în care voi, dragi cititori urmăriți cele relatate pînă aci, între cele două unități s-a stabilit o înțelegere, un fel de plan comun de activități dintre cele mai felurite.

Iată, de pildă, detașamentul clasei a VII-a A din Poieni va întoarce vizita pionierilor din Cluj. Va fi rîndul acestora din urmă să organizeze o zi frumoasă, să-și împărtășească experiența.

Pentru vacanța de primăvară și vară pionierii din Cluj s-au angajat să vină alături de prietenii lor, să ajute la muncile agricole ce se vor desfășura în comuna Poieni.

Prin urmare, dragi copii, vă veți revedea, iar prietenia voastră va deveni din ce în ce mai strînsă.

O NOTĂ A REPORTERULUI

Despre prietenia dintre pionierii de la sat și oraș s-ar putea da nenumărate exemple. De pildă, pionierii de la Liceul de muzică din Cluj au fost în multe rînduri oaspeții pionierilor din Suceag, comuna Bucur, unde au dat ajutor la culesul fructelor. La rîndul lor, pionierii de la Liceul de muzică au organizat adeseori concerte pentru cei din Suceag.

Șase unități de pionieri și anume, cele din satele Negreni, Traniș, Poieni, Horea, Răcătău și Țaga găzduiesc în fiecare an tabere de pionieri de la oraș, iar aceștia dau ajutor muncilor agricole.

La ora cînd se încheie această ediție, aflăm că au avut loc acțiuni asemănătoare cu cea relatată de la Poieni între unitățile de pionieri de la Școala generală nr. 3 și comuna Valea Drăgan, Liceul nr. 11 și Săvădisla, Școala generală nr. 6 și Plăiești, Școala generală nr. 5 și Izvorul Crișului, Liceul nr. 7 și Moldovenești.

Iată deci că «Acțiunea PRIETENIE» a luat, în județul Cluj, avîntul ce se cuvine unei acțiuni atît de îndrăgite de copii.

A. WEISS

SEMAFOR

O ŞCOALĂ A OPINIEI, A SPIRITULUI CRITIC ŞI AUTOCRITIC

EDIŢIE SPECIALĂ A REVISTEI „CUTEZĂTORII" REALIZATĂ DE PIONIERI ÎN UNITĂŢI ŞI DETAŞAMENTE

POŞTA „SEMAFOARELOR"

- **Cum se editează un număr?**
- **Cînd redactorii semaforului sînt timizi...**
- **Din nou despre premii!**

Frumos şi cutezător navighează *Semafoarele* noastre! Nimic nu scapă privirii atente a «marinarilor» observatori! Deşi n-au trecut decît trei luni de la apariţia în şcoli a primelor *Semafoare*, numărul lor a sporit considerabil, aceste ediţii speciale ale revistei «Cutezătorii» devenind o prezenţă îndrăgită şi... autoritară.

Trebuie să recunoaştem că, asemenea multor alte realizări pioniereşti, nici *Semafoarele* n-au apărut din senin. Editarea fiecărui număr cere discernămînt, muncă, talent, iniţiativă, simţ de răspundere. Datorită activităţii inteligente a redactorilor şi colaboratorilor de la *Semafoare*, mulţi elevi din şcolile respective se străduiesc să înveţe mai bine, să aibă o conduită exemplară. Prin *Semafoare* se face auzit glasul *opiniei pioniereşti*. Îi felicităm pe colegii noştri pionieri care realizează *Semafoarele* din şcoli, şi-i îndemnăm să-şi extindă aria de observaţie. Pînă acum, de exemplu, am primit la redacţie foarte multe şi reuşite foiletoane, caricaturi şi epigrame dedicate elevilor care nu sînt în relaţii prea bune cu învăţătura şi disciplina. Foarte bine. Mult mai timizi sînt însă redactorii *Semafoarelor* cînd trebuie să semnaleze unele *neajunsuri din activitatea detaşamentului sau a grupei*. Oare pretutindeni toţi pionierii sînt consultaţi atunci cînd se alcătuiesc programele de activităţi? Dar acţiunile, odată planificate, sînt duse la îndeplinire? Toţi comandanţii şi toţi pionierii îşi îndeplinesc în mod exemplar misiunea? Acolo unde lucrurile nu stau tocmai aşa, au cuvîntul *Semafoarele!*

Reamintim, în încheiere, cîteva prevederi din regulamentul marelui concurs al Semafoarelor:

— în cadrul acestei rubrici, la redacţie se primesc numai foiletoane, epigrame, caricaturi etc. care *în prealabil au apărut la Semafoarele şcolare;*

— fiecărui autor, i se trimite o rozetă (adică un punct) pentru un material publicat în «Cutezătorii». Cine obţine 5 rozete primeşte insigna şi legitimaţia de corespondent special al revistei «Cutezătorii»;

— fiecare *Semafor* şcolar care va întruni 25 de rozete va fi vizitat de un grup de redactori, scriitori şi desenatori de la «Cutezătorii»;

— cei mai buni corespondenţi ai rubricii «Semafor» vor fi invitaţi în vacanţă să lucreze ca redactori-practicanţi la revista «Cutezătorii»;

— redacţia acelui *Semafor* şcolar, care va obţine cele mai multe rozete în acest an şcolar, va primi ca premiu o excursie colectivă peste hotare.

Succes tuturor!

SANDU ALEXANDRU

APLAUZE PENTRU...

...Ion Agache din clasa a IV-a care a reuşit să-şi îndrepte situaţia la învăţătură şi să nu rămînă corigent la nici un obiect. Alături de el au fost pionierii Doru Sabloschi, Silvia Ivanov şi Dumitru Varenic, care l-au ajutat să treacă cu succes peste stachetă. Notele de 7, 8 şi 9, primite de Ion, au fost o bucurie pentru întreg detaşamentul clasei a IV-a. Şi, de ce să nu o spunem, şi un succes al «Semaforului».

LUCICA DANILOV,
Lucrare apărută la «Semaforul»
Şcolii generale, com. Sf. Gheorghe,
jud. Tulcea

*

...colegul nostru Gheorghe Popa, care este cel mai disciplinat elev din clasă. Fiind foarte atent la ore, reuşeşte să-şi însuşească foarte bine cunoştinţele. Noi toţi îl iubim pentru că este atît de cuminte.

RAFAEL URETU,
Lucrare apărută la «Semaforul»
Şcolii generale nr. 3, Tg. Jiu

*

...grupa a II-a a detaşamentului clasei noastre care nu are nici un elev cu medii mai mici de 7.

CARMEN PETOLEA,
Lucrare apărută la «Semaforul»
Şcolii generale nr. 3, Tg. Jiu

NE MÎNDRIM CU...

...invenţia colegului nostru Teodor Roman. El a realizat un microrobot care aduce tovarăşului profesor stiloul la catedră şi sună de ieşire, cu exactitate, în fiecare pauză.

Proiecte de viitor?

Un robot cu întrebuinţări multiple şi, un dispozitiv pentru ştersul tablei.

Detaşamentul clasei a VII-a B,
Lucrare apărută la «Semaforul»
Şcolii generale nr. 2, Alexandria

MAI PUŢIN CU...

...Marian Stîngă, Gheorghe Turlei, Iordan Niţă şi Aurel Crăciun care lenevesc în loc să înveţe.

De aceea noi, colegii lor de clasă, i-am criticat la gazeta «Semafor». Le-am arătat că se află pe culoarea roşie şi dorim să-i vedem mai curînd pe... verde, adică pe drumul cel bun.

ADRIANA GEORGESCU,
Lucrare apărută la «Semaforul»
Şcolii generale nr. 3,
Roşiori de Vede

N.R.: Sperăm că în scurt timp vom primi veşti mai bune.

EPIGRAMĂ ADRESATĂ COLEGILOR PAŞU I. ŞI BOCA V. DIN CLASA A IV-A D.

Numerele zecimale
Toţi le ştiu destul de bine,
Numai Paşu şi cu Boca
Nu ştiu scrie... o zecime!

MIHAELA UDMA,
Lucrare apărută
la «Semaforul»
Şcolii generale nr. 4,
Tr. Măgurele

EPIGRAMĂ

Adresată elevului Şerbănică Vasile care nu îşi face temele la limba română.

El acasă nu şi-a scris
— Ce să mai muncesc?! şi-a zis.
Pe un coleg l-a rugat
Să-i dea caietul... la copiat.

Maria NECULACHE,
Lucrare apărută
la «Semaforul»
Şcolii generale din
comuna Largu, Buzău

Versuri adresate elevului Cornel Chebeleu, clasa a V-a.

Am să pun o întrebare
De răspuns nu e prea greu
Cine nu-i atent la ore?
Aţi ghicit! E Chebeleu.

Şi-apoi, în pauza mare,
Cine-astîmpăr nu mai are?
Parcă-i argint viu sau zmeu...
Aţi ghicit? Tot Chebeleu!

Dacă îndrăzneşte unul
Ca să-i spună adevărul,
El cu pumnul dă cît poate
Zice că-şi face dreptate.

Ţi le-am spus aceste toate
Poate te îndrepţi, măi frate!

Laura VASILE,
Lucrare apărută
la «Semaforul»
Şcolii generale Socodor,
jud. Arad

VĂZUT DE OTLĂCAN CORNELIA, CL. A VI-a A, ŞC. GEN. MACEA, JUDEŢUL ARAD.

ONICIUC ŞI NICOLAU DIN CLASA V-B

VĂZUŢI DE COCRIŞ LILIOARA, DIN CL. a VII-a B, ŞC. GEN. NR. 1, BOTOŞANI

Un nou semnal luminos a ajuns pînă la redacţie. Este de la gazeta «Semafor» a Şcolii generale din Jimbolia, jud Timiş, care de curînd ne-a trimis primele articole.

SUCCESUL „SEMAFORULUI"

Vreţi să ştiţi răspunsul colegului nostru Aurel Pricop după apariţia acestor caricaturi la gazeta satirică «Semafor»?

Ei, aflaţi! Chiar de a doua zi, Aurel a fost lăudat de tovarăşii profesori pentru felul cum şi-a scris şi şi-a învăţat lecţiile acasă.

Cristinel SCARLII
Lucrare apărută
la «Semaforul»
Şcolii generale,
comuna Hlipiceni,
judeţul Botoşani

DISPARIŢIE... «MIRACULOASĂ»

De cîtva timp, cu o colegă de-a noastră se petrece ceva ciudat. Ca prin farmec, dispare de la unele ore de curs ca apoi să apară la altele.

Ne-am gîndit că o fi găsit o căciulă fermecată, ca eroii din basme, cu ajutorul căreia se poate face nevăzută şi se poate afla unde doreşte.

Enigma însă am dezlegat-o de curînd: cînd nu învaţă la limba franceză ori nu-şi ia blocul de desen, sau pur şi simplu nu-şi scrie temele — dispare!

În zadar încercăm noi s-o înduplecăm. Ne răspunde urît, chiar răstit, ne ameninţă. E ciudat faptul că Tincuţa Vasilescu, căci despre ea este vorba, este mîhnită cînd tovarăşii profesori îi atrag atenţia că nu se comportă ca un elev corect, disciplinat.

Sperăm că această «apariţie» la gazeta satirică pionierească «Semafor» îi va da de gîndit colegei noastre, şi în scurt timp va fi prezentă în clasă, în fiecare oră!

Adriana GEORGESCU, Lucrare apărută la «Semaforul» Şcolii generale nr. 3, Roşiori de Vede

DESEN DE POMPILIU DUMITRESCU

Echipajul înainta în şir indian pe lîngă Apa Grădiştei în sus, spre Surianu, Jocul norilor pe creştetul muntelui prilejuia schimbătoare prognoze asupra vremii. Copiii aveau nevoie mare de căldura soarelui, căci în luna iunie din acest an plouase cam mult şi aerul era destul de rece.

Ajunşi la Costeşti, după vreo două ore de mers de la Orăştioara de Sus, începură să păşească cu atenţia încordată, căci drumul lor şerpuia într-o vale sever închisă de crestele Munţilor Orăştiei. Ceea ce studiară acasă pe hartă se înfăţişa acum în toată măreţia ei naturală. Aci totul respira a istorie. Văgăunile greu accesibile chiar alpiniştilor de azi, oştenii lui Traian au trebuit să le străbată cu enorme sacrificii spre a pune stăpînire pe cetăţile dacice.

La Cetăţuia au urcat panta abruptă cu sufletul la gură, pînă la scrumul palisadei de odinioară, ridicată pe valul de pămînt ce înconjura cetatea. Apoi au ajuns la urmele zidului propriu-zis al cetăţii, pe care depăşindu-l suiră masivele trepte ce duc spre turnul locuinţă al comandantului fostei întărituri. Priveliştea ce se deschidea spre Valea Mureşului le întări mîndria născută din admiraţia faţă de geniul strategic al conducătorilor Daciei de la Burebista şi pînă la Decebal. Doar echipajul lor purta semnificativa denumire de «Strănepoţii dacilor».

După ce depăşi cea mai puternică fortificaţie, de pe înălţimea Blidaru, şirul pionierilor arheologi, veniţi din Deva, se angajă pe Valea Rea, un afluent al Apei Grădiştei. În peşterile din această zonă năzuiau să-şi afle împlinirea visului cel mare: descoperirea necropolelor dacice. Un savant din Cluj aruncase o vorbă cu tîlc, spunînd că în fiecare trusă de pionier arheolog se găseşte cheia cifrului marelui Champollion. Într-adevăr, se crede că cine va descoperi necropolele dacilor din Munţii Orăştiei, va dobîndi un merit egal cu al genialului orientalist francez. Cum să nu tenteze o atare miză pe nişte arheologi în devenire?

Ajunşi lîngă gura unei peşteri, Sorin, căpitanul echipajului, hotărî un mic popas înainte de atacarea obiectivului. Pelicula fotografului Gelu înregistră imaginea grupului înainte de asalt. Copiii erau bine dispuşi şi dornici de isprăvi mari. Cartograful echipajului Ruxandra, determină poziţia peşterii pe un plan director ce includea întreaga zonă a cetăţilor dacice de la Costeşti la Sarmisegetuza. Ei se aflau cam la jumătatea drumului între aceste două redute.

Vreo doi coechipieri, care între timp se avîntaseră printre tufele mărunte din jur, în căutarea fragilor, se întoarseră dezamăgiţi.

— Aţi găsit ceva? întrebă Sorin.

— Poate măsline congelate, se grăbi să-i răspundă fotograful şugubăţ.

La această remarcă toţi copiii izbucniră în rîs, căci cu denumirea de mai sus ei s-au obişnuit, în expediţiile anterioare, să o dea bobiţelor negre rămase în urma oilor, ca fertilizante ale solului. Tocmai atunci, tovarăşul profesor de istorie, care însoţea grupul, anunţă că e timpul să înceapă explorarea. Muchiile lopeţilor răriră rapid buruienile de la gura peşterii. Apoi, uşor aplecaţi, pionierii intrară sub bolta văgăunii. Aici era multă umezeală pe jos. Liviu, scundul naturalist al echipajului, aprinse prima lampă cu carbid, strecurîndu-se înaintea grupului. Cele trei fete, Ruxandra, Cătălina şi Adina au zăbovit la intrare, privind, zicea Gelu, cu un ochi la slănină şi cu altul la măslină, adică cu unul spre ziua de afară şi cu altul spre întunecimea străpunsă de o palidă rază de lumină. Dar curînd, îndrăzneala băieţilor le dădu şi lor un imbold şi afară nu mai rămăsese decît Nelu, bucătarul, care se ocupa cu îndeminare de rosturile lui.

La lumina plăpîndă a lămpaşelor, pereţii peşterii de calcar apăreau de un luciu lăptos şi încremenit în foarte variate concreţiuni. Nişte lilieci speriaţi de lumină îşi fîlfîiră aripile spre cotloanele mai ascunse. Peştera se strîmta treptat, lăsînd să se audă clipocitul unui fir de apă subterană, spre straşina îngustă unde se înfunda. Admirînd îndelung formele bizare ale calcarului modelat de mîngîierile apei, micii arheologi se convinseră în cele din urmă că rînduiala actuală din peşteră nu permitea investigaţii folositoare scopului lor, taina începînd dincolo de peretele care înregistra pulsaţiile unui pîrîu subteran. S-au hotărît să iasă la lumină spre a căuta eventual o altă intrare laterală, sau verticală, în sălaşul unde apele adîncului şopoteau mistere.

Afară îi aştepta Nelu cu mîncare caldă. După ce s-au ospătat cu nesaţ, au purces la escaladarea dealului abrupt sub care se ascundea peştera. Cătălina, poreclită Ciuta, fu prima care se căţără pe povîrnişul plin de bălării. La un moment dat, ea slobozi un ţipăt ascuţit şi se lăsă să alunece în voie la vale. Îi săriră în ajutor doi băieţi care o prinseră de subsuori. Fata era albă ca varul şi nu putu să rostească nici o vorbă. Arăta mîna dreaptă în zona unde se poartă brăţara ceasului. Un firicel de sînge se prelingea dintr-o înţepătură. În tufe se auzi un foşnet de reptilă nervoasă. Ca la lumina unui fulger în ochii lui Sorin se asociară într-o singură idee înţepătura şi foşnetul. Strigă cît putu mai autoritar lui Petrică să plece repede cu fata, iar el începu să defrişeze buruienile din poziţia semiculcată.

În mai puţin de un minut, cu muchia lopeţii atinse mortal spinarea unei vipere de circa 35 cm. Aceasta nu se mai gîndise să mai atace un duşman care nu-i apărea vertical, ci căutase zadarnic o ascunzătoare.

Lampa cu spirt a bucătarului înroşise bine vîrful cuţitului de vînătoare al lui Sorin. Rugînd-o pe Ciuta să privească spre năpîrca sfîrtecată, pionierul îi cauterizează mica rană, după ce-i strînse cu un cordon braţul ceva mai sus, şi îi sorbise sîngele în trei reprize, scuipîndu-l peste buruieni. Pe fată o trecură toate năduşelile, dar nu se putu clinti din loc. Din trei săpături superficiale se pregăti şi mormîntul în care vipera dispăru definitiv de pe faţa pămîntului. Singur Gelu regretase această pripită îngropare, căci nu apucase să fotografieze reptila, absorbit fiind de ajutorul ce i se acordase Ciutei.

Întîmplarea adumbri voioșia anterioară a copiilor. Pentru ziua aceea le pieri tot cheful scormonirilor în adîncuri. Băieții priveau admirativ spre Sorin, care stînjenit de atenție, își făcea de lucru în raniță. Slăbuț la corp, dar mușchiulos, avea privirea dîrză a munteanului încercat, îmbinată cu o spontaneitate remarcabilă a mișcărilor. Fetele o înconjurau pe Ciută cu vădită compasiune. Acesteia îi trecuse treptat sperietura.

— Trebuie să-l felicităm călduros pe Sorin pentru prompta sa intervenție și pricepere, ținu profesorul să sublinieze în momentul plecării grupului. De unde ai știut că vipera nu atacă obiectivele care sînt culcate?

— Mi-a povestit un bătrîn, vara trecută, cînd am fost în tabăra de la Poneasca. Știți, acesta era vînător de vipere din zona Băilor Herculane.

— Și le prindea vii? voiră să știe mai mulți copii deodată.

— Da. Cu un par gros cît o mînă, scobit în interior și astupat la un capăt. Se tîra în iarbă ținînd capcana deschisă ca pe o pușcă cu care era pregătit să tragă. Vipera surprinsă căuta repede un refugiu și cel mai la îndemînă era oferit de vînător. Apoi bătrînul astupa cu un cep portița de intrare.

— Și ce făcea cu ele?

— Le preda vii unui institut din București care extrage picătură cu picătură veninul din punga colților ei, folosindu-l în anumite doze ca medicamente. Primea pînă la 40 de lei pe bucată.

În poienița unde albia Apei Grădiștei primește însetat șuvoiul Văii Rele, echipajul se opri pentru a-și pregăti înnoptarea. După montarea corturilor «Strănepoții dacilor» cinară «din brișcă», apoi chibzuiră îndelung asupra traseului din ziua următoare. Într-un tîrziu, cînd fetele se pregăteau de retragere, Petrică, istoricul grupului, încercă să-și îmbărbăteze colegii cu o glumă:

— Încă n-am găsit necropola, dar vipera am trimis-o la Zamolxis și rana Ciutei am ars-o cu văpaia lui Gebeleizis. Avem deci semne bune pentru început.

În cortul fetelor, Cătălina nu se răbdă să închidă ochii pînă nu făcu o mărturisire Ruxandrei și Adinei, cu privirile furișate spre luna nouă, ivită ca un martor discret peste crestele Surianului.

— Nu credeam că Sorin ține atîta la mine. Faptul că luasem premiul I, iar el rămăsese pe locul II, știam că-l duruse. La fel, cînd răspundea el la lecții simțeam că-l înfurie completările mele și aceasta mă amuza. Oare ce l-o fi făcut să-și schimbe atitudinea?

Întrebarea rămăsese pentru moment fără răspuns, ca și necropola dacilor. Oare să-l fi descoperit suratele ei, care hohotiră înfundat?

Peste Munții Orăștiei tăcerea nopții cobora ca o vrajă, sporind toate tainele.

George Macovescu

CATARGELE ÎNALTE

Iată o carte, dintre multele adresate adolescenților care, fără a uza de vreo formulă literară spectaculoasă, rămîne atrăgătoare prin eseistica de înaltă ținută intelectuală și se parcurge cu un interes sporit pînă la ultima filă. Este, într-adevăr, o carte-colocviu, în care cel ce răspunde întrebărilor legitime ale oricărui tînăr cititor din țara aceasta, răspunde direct și sigur la chestiuni spinoase sau delicate, ori, care sugerează posibile răspunsuri, conducînd cu iscusință spre cel mai indicat drum de urmat. Ce sînt acele «Catarge înalte» spre care îi îndreaptă autorul, cu experiența și cu pricepere sa pe tinerii și nevăzuții săi interlocutori? Sînt înălțimile sufletești, înălțimile spirituale și etice spre care năzuiește omul, în înțelesul cel mai deplin al acestui cuvînt. Sînt «catargele înalte» ale omeniei, ale respectului pentru om, ale entuziasmului și muncii, ale dăruirii cu pasiune pentru cauza nobilă a socialismului și construirii noului, pe bătrîna noastră planetă; și sînt «catargele înalte» și biruitoare ale omeniei, mereu nouă și mereu veche, ale curajului și nobleței, ale caracterului și ale participării, ale pasiunii pentru idealul nobil al omenirii. Nu întîmplător, George Macovescu alege pentru finalul acestei cărți (scrisă aparent pe tonul înțelepciunii depline, dar conținînd atîtea totuși variate moduri de abordare ale chestiunilor de viață ce se ivesc, inerent, la vîrsta adolescenței), simbolul generos al lui Icar, omul care a vrut să zboare, adică să-și depășească condiția sa de om. Dacă în prima parte a cărții, scriitorul încearcă să răspundă unor probleme arzătoare ale tinerei generații, ce este «valoarea», «respectul», ce e «personalitatea» și cum se poate ea dezvolta în colectiv etc., abordîndu-le direct, frontal, dar și cu un surîs, ca în capitolul «Întîmplări» ori «Supărare», în cea de a doua parte a cărții, George Macovescu apelează la amintiri, la formula memorialistică ori a «jurnalului». Sînt, în această parte unele evocări remarcabile prin forța de a recompune atmosfera timpurilor în care Partidul Comunist Român era în ilegalitate, cînd un scriitor și gazetar militant ca Alexandru Sahia sfida sărăcia și boala, avîntîndu-se în lupta nobilă a cauzei muncitorești.

«Catargele înalte» se înscriu printre acele rare cărți care pot interesa și îndruma în egală măsură, iar «lecția» de modestie sau civism exemplar, oferită de scriitorul George Macovescu, emoționează profund și convinge la oricare vîrstă.

Eugenia TUDOR

Patrie, credința mea

MUZICA: GENERAL DINU STELIAN
VERSURI: TIBERIU UTAN

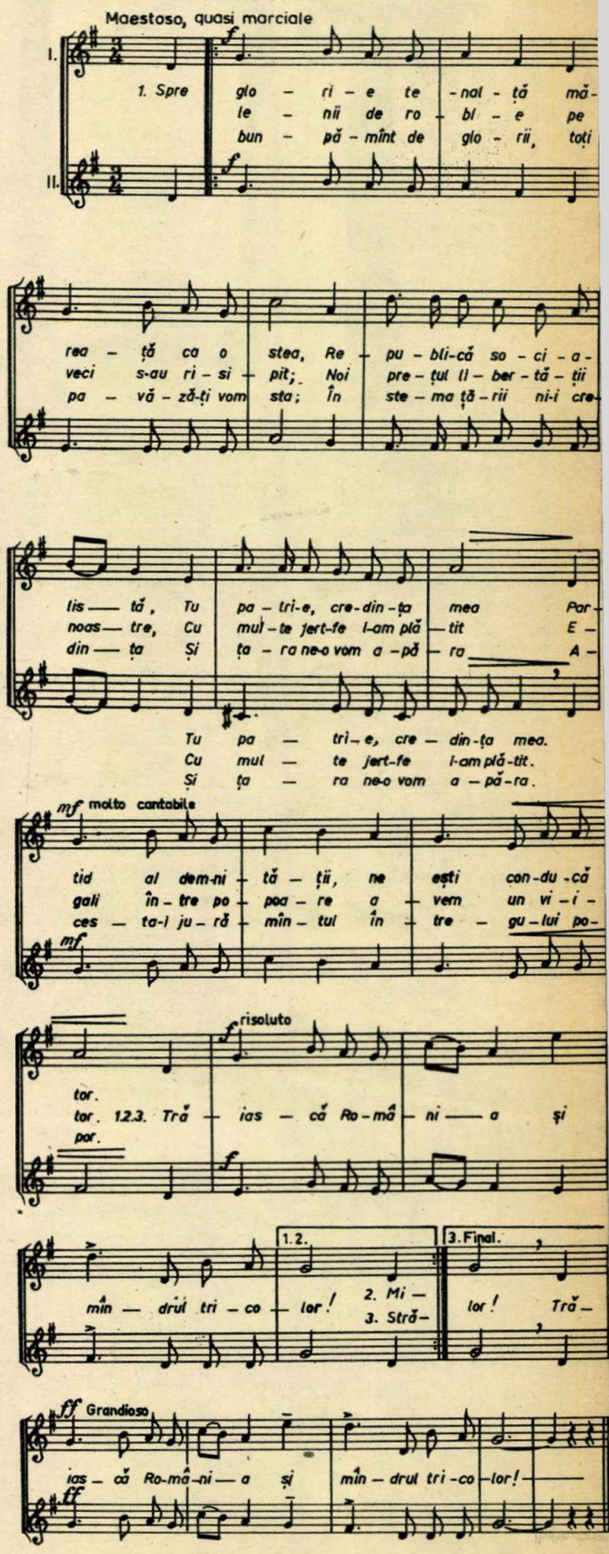

Africa oferă vizitatorului de astăzi imaginea panoramică a luptei popoarelor lumii de a-şi lua soarta în propriile mîini, de a-şi făuri o istorie nouă, potrivit aspiraţiilor şi voinţei lor. Cel de-al doilea continent al lumii, ca mărime, considerat pînă nu de mult sinonim cu sclavia—în 1945—în Africa existau doar trei state independente — a fost scena celei mai aspre înfrîngeri a colonialismului. Afirmarea pe arena lumii contemporane a tinerelor state independente se confundă în bună măsură cu apariţia noilor ţări africane. Din cele circa 70 de noi state apărute pe harta lumii, mai mult de jumătate, adică 41, sînt situate în Africa. Continentul negru mai prezintă însă «puncte fierbinţi»; 37 milioane de africani mai suferă încă de pe urma dominaţiei coloniale directe. Împotriva ultimelor bastioane ale colonialismului, mişcarea de eliberare naţională creşte în amploare şi intensitate. Victoria sa finală este certă, bătălia popoarelor pentru libertate şi neatîrnare reprezentînd unul din procesele fundamentale şi ireversibile ale istoriei contemporane.

Africa independentă a zilelor noastre este angajată într-o amplă bătălie de care depinde viitorul său. Un întreg continent se află la «ora dezvoltării». Lîngă jungla ce părea de nepătruns sau la marginea pustiurilor nesfîrşite de nisip, îşi fac apariţia edificii industriale. Resursele minerale şi agricole sînt valorificate într-o măsură crescîndă în folosul africanilor.

Iată de ce, dacă Africa de ieri simboliza semnul cel mai elocvent al tragediilor şi suferinţelor, Africa de azi simbolizează semnul cel mai elocvent al speranţelor, al dragostei popoarelor pentru libertate şi progres.

AFRICA la ora dezvoltării

Deşi păşeam pentru prima dată pe pămîntul Africii, o călătorie în Zair, în inima «continentului negru», mi-a dat sentimentul surprinzător al unei «reîntîlniri». A fost, de fapt, o reîntîlnire, pe plan afectiv, cu copilăria, cu natura fabuloasă şi decorurile mirifice din cărţile despre Tarzan; o reîntîlnire cu istoria luptelor pentru independenţă şi suveranitate naţională, cu un perimetru geografic consemnat pînă nu de mult în lexiconul politic sub cinicul şi învechitul cuvînt — «colonie»; o reîntîlnire cu oameni despre al căror mod de viaţă şi muncă se cunosc deja multe la noi, în România; cu un popor străvechi şi atît de tînăr în acelaşi timp, profund iubitor de libertate şi intrat de-acum în «marşul pentru progres» al popoarelor lumii.

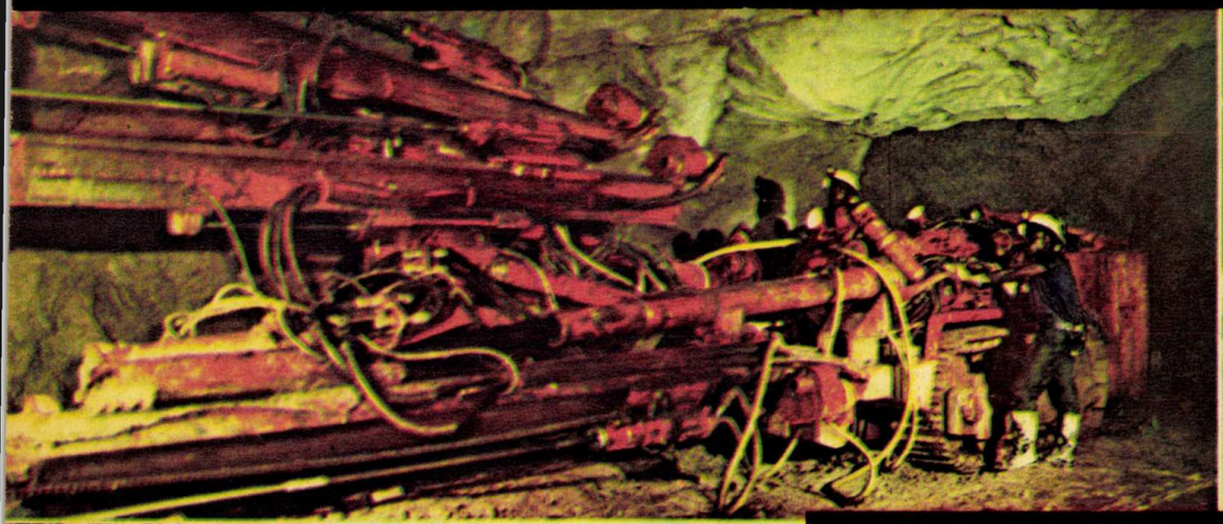

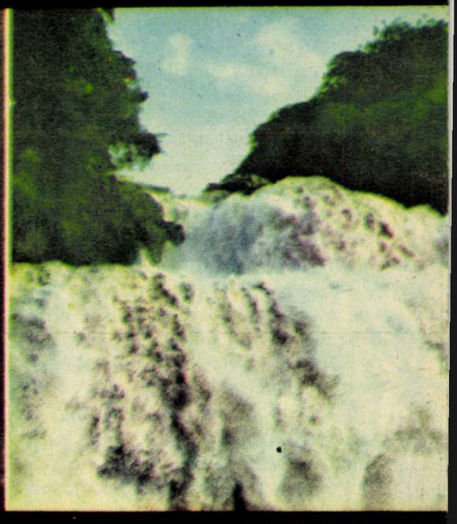

LIBER ŞI PUTERNIC CA LEOPARDUL...

...Şi oare ce poate părea mai frumos pe aceste meleaguri aflate sub împrăţişarea fierbinte şi perpetuă a Ecuatorului? Imensul imperiu de clorofilă al junglei misterioase şi de nepătruns, al pădurilor de cocotieri, palmieri şi liane? Grandiosul fluviu african, al doilea din lume, după Amazon, ca nivel al debitului, sfredelind tăria stîncilor semeţe, ori prăvălindu-se în cataracte de argint? Sau lanţul Virunga al munţilor vulcanici cu nimb de fum şi de foc? Este uimitor efortul pe scară naţională pentru protecţia şi conservarea naturii. Specialiştii afirmă că în Zair sînt reprezentate 95 la sută din totalul varietăţilor floristice şi faunistice ale Africii. În ţară există şapte rezervaţii imense: Virunga Maiko, Kahuzi — Biega, în provincia Kivu; Garamba, în nord; Upemba, Kundelungu în Shaba şi Salonga în provincia Ecuatorului.

Străbătînd în microbuze speciale aceste parcuri, ai prilejul să întîlneşti în zori, cînd soarele ecuatorial abia îşi ridică pleoapa, familiile de lei întorcîndu-se spre adăpost, uria-

şii hipopotami căscînd leneş, cufundaţi în nămol pînă în gît, baletul matinal al antilopelor...

«Regele animalelor», leul şi-a pus, în Zair, titlul în joc şi... a pierdut. Leopardul l-a detronat, devenind animalul-totem, încă din strămoşi, ca un omagiu adus forţei, vitalităţii, dinamismului. Simbolul a rămas, capul de leopard constituind elementul central în heraldica ţării. Forţa şi dinamismul, însă, şi-au găsit în Zairul contemporan şi alte simboluri, mărturii elocvente ale eforturilor unei întregi naţiuni hotărîte să-şi construiască o viaţă liberă, demnă, potrivit voinţei proprii.

«Să nu laşi niciodată crocodilii să-şi facă cuib în propria-ţi pirogă». Zicala — condensată dintr-o tristă experienţă de viaţă a poporului zairez — îşi are adînci semnificaţii în însăşi istoria ţării. O istorie a luptei împotriva colonialismului şi imperialismului, pentru eliberare naţională, independenţă politică şi economică. La 30 iunie 1960, fosta colonie îşi cucereşte numele de stat independent. Stolurile păsărilor de pradă venite din afară — mercenarii — vor împiedica încă «piroga», timp de o jumătate de deceniu, să înainteze. După dramatice frămîntări politice interne, la 24 noiembrie 1965, cîrma ţării este preluată de tînărul general Mobutu. Noul regim se dedică imediat instaurării păcii, unităţii, făuririi unei economii naţionale de sine stătătoare.

«SALONGO» — CÎNTECUL HĂRNICIEI

Ţara dispune de bogăţii fabuloase. E suficient să amintim că Zairul este primul producător mondial de diamante industriale şi cobalt, al cincilea producător de cupru, al şaptelea producător de cositor. Producţia de aur, mangan, cadmiu, tungsten, tantal, germaniu, cărbune, argint este, de asemenea, apreciabilă. Ca să nu mai vorbim despre uriaşele rezerve forestiere, hidroenergetice ş.a.m.d. Şi totuşi, ca urmare a jafului colonial, statul a fost captiv al sărăciei şi înapoierii.

Măsurile întreprinse, în ultimii ani, în direcţia recuperării avuţiilor ţării, a desprinderii economiei din pălenjenişul monopolurilor străine au avut menirea să creeze cadrul necesar valorificării bogăţiilor naţionale în folosul propriu. În acest sens, este semnificativ că, în prezent, trei sferturi din totalitatea mijloacelor de producţie ale ţării se află sub controlul autorităţilor centrale şi locale.

Statul a trecut în proprietatea sa deplină acţiunile fostei companii străine «Union Minière du Haut Katanga», focarul atîtor frămîntări politice, care îşi aroga dreptul de a fi un stat în stat. Astfel, s-a născut o nouă societate — «Gecamines» (Générale des Carrières et mines du Zaire), cea mai mare unitate industrială de extracţie a minereurilor neferoase din ţară.

S-a născut o adevărată onomastică a dezvoltării, înseşi ţara şi fluviul schimbîndu-şi denumirile anterioare, înlăturîndu-se întregul cortegiu de nume a epocii coloniale, ca o expresie a amplului proces de formare a conştiinţei naţionale, de închegare a naţiunii şi întărire a unităţii poporului angajat pe calea independenţei, a progresului economic şi social.

Shaba, care în limba swahili înseamnă cupru, este numele nou al Katangăi eliberate din chingile monopolurilor, iar vechea capitală a acestei provincii — Elisabethville se numeşte astăzi Lubumbashi. Şi — poate că o simplă coincidenţă istorică sau mai degrabă ca o expresie a afirmării tot mai pregnante în viaţa politică şi socială a femeii zaireze — treburile acestui oraş, al doilea ca mărime şi importanţă din ţară, sînt conduse de o femeie, Kani, care a fost investită cu funcţia de primar.

La vreo sută de kilometri de Kinshasa, capitala ţării, în plină junglă, vizitatorul este martorul uimit al unei panorame a muncii — şantierul hidrocentralei de la Inga, în construcţie pe fluviul Zair, care va dispune în faza finală de o putere instalată totală de 4 milioane kW. O inimă puternică de energie pentru pulsul alert al dezvoltării economiei naţionale. De altfel, oriunde te-ai afla în această ţară de dimensiuni continentale, întîlneşti aceeaşi atmosferă de efervescenţă creatoare, sentimentul larg împărtăşit de a munci, de a construi, de a

Viorel POPESCU

(Continuare în pag. 13)

TÎRGUL INTERNAȚIONAL DE INVENȚII ALE ELEVILOR

TOKIO 1972 = 6 MEDALII DE ARGINT PENTRU MINITEHNICIENII ROMÂNI !

— Alo, redacția revistei «Cutezătorii»?
— Da...
— Aici, vama Aeroportului internațional Otopeni. Pe adresa dumneavoastră a sosit un colet din Japonia. Vă rugăm să veniți să-l ridicați.

Imediat, o echipă însoțită, bineînțeles, de un fotoreporter s-a deplasat la fața locului. De fapt, știam despre ce e vorba: sosiseră lucrările copiilor români expuse la «Tîrgul internațional de invenții ale elevilor — Tokio 1972». Asta știam. Dar nu știam ce surpriză formidabilă ne așteaptă la deschiderea coletului.

Sînteți nerăbdători să aflați? Vă propunem un exercițiu de voință: încercați să citiți textul din pagina următoare, numai după ce veți parcurge fotografiile exponatelor românești și o parte dintre cele străine, publicate pe această pagină.

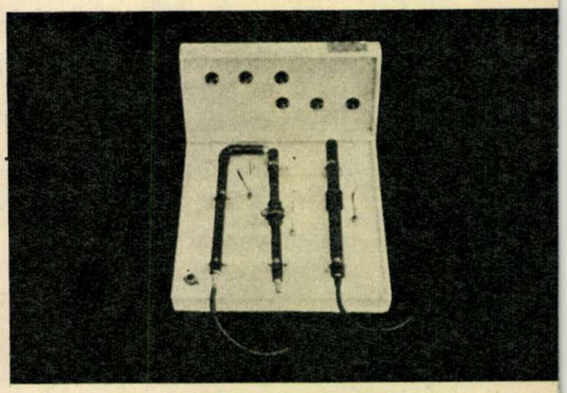

«Detector pentru semnalarea scurgerilor de gaze», autor, Radu Papazian, București.

«Bocanc cu sursă de lumină». Autor, Dorel Găină, Oradea.

Aspect din standurile expoziției.

Ghana: Avion supersonic.

India: Pompă multifuncțională.

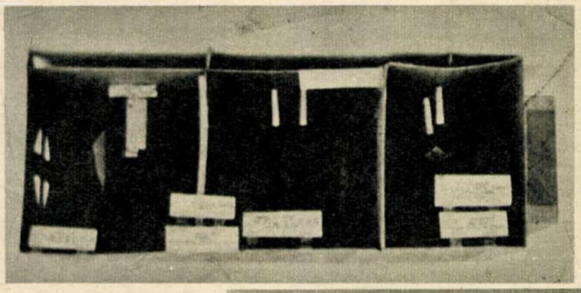

Malaezia: Convertizor al aerului poluat.

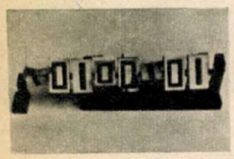

Belgia: Computer în sistem binar.

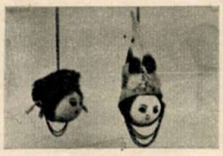

Iran: Păpuși.

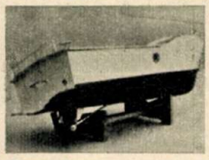

Mexic: Navă cu aripă subacvatică.

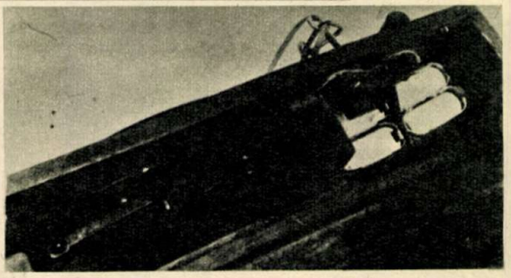

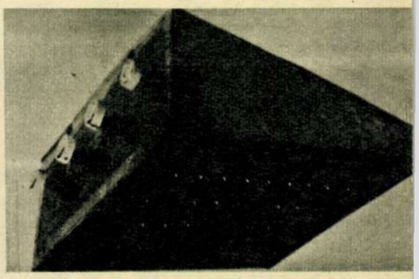

«Valiză cu sistem de alarmă» și «Profesor automat». Autor, Călin Rădulescu, Roșiori de Vede.

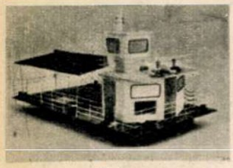

Bulgaria: Catamaran amfibiu.

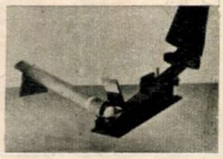

Japonia: Catapultă automată pentru jocul de baseball.

Tailanda: Vază.

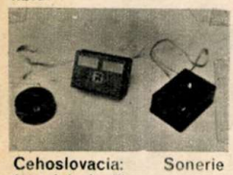

Cehoslovacia: Sonerie tranzistorizată.

Khmer: Păpușă.

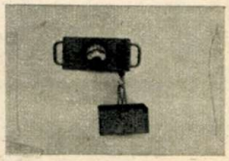

Anglia: Cîntar automat.

Brazilia: Dispozitiv pentru obținerea pigmenților la vopsea

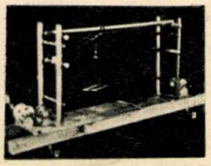

S.U.A.: Macara combinată.

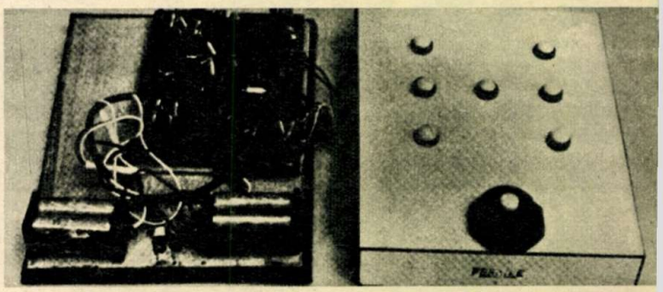

«Zar electronic pentru jocurile copilăriei». Autor, Nicolae Bledea, Baia Mare.

«Pompă electromagnetică». Autor, Adrian Toader și Virgil Călărașanu, Medgidia.

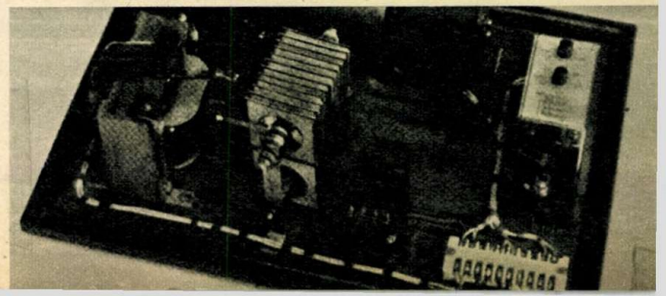

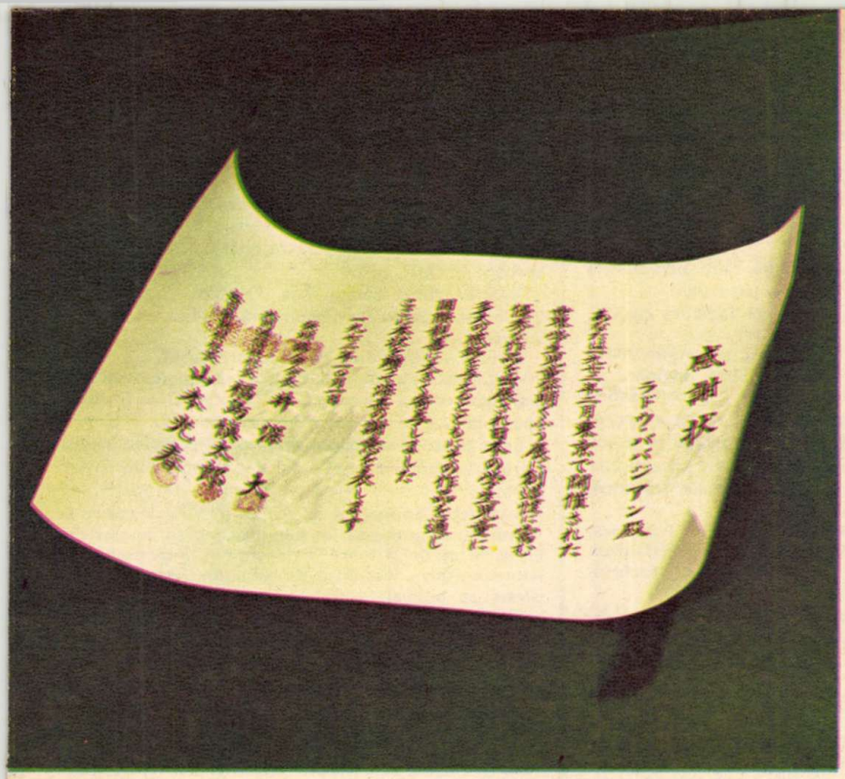

CĂTRE CEI 25 600 DE MINITEHNICIENI DIN ȚARĂ !

RĂSPUNDEȚI-NE LA URMĂTOARELE ÎNTREBĂRI:

1. AȚI FĂCUT PÎNĂ ÎN CLIPA DE FAȚĂ VREO INVENȚIE? DESCRIEȚI-O!
2. AVEȚI ÎN PROIECT VREO INVENȚIE? CARE ANUME?
3. AȚI DORI SĂ FACEȚI VREO INVENȚIE? CE FEL DE INVENȚIE?

RĂSPUNSURILE VOASTRE VOR FI CONSEMNATE ÎN ARHIVA DE AUR

CELE MAI INTERESANTE VOR FI PUBLICATE

PENTRU RECUNOAȘTERE, LIPIȚI PE PLIC TALONUL ALĂTURAT.

PUTEȚI RĂSPUNDE LA ÎNTREBĂRILE DE MAI SUS PÎNĂ LA DATA DE 1 APRILIE 1973. RĂSPUNSURILE POT FI ÎNSOȚITE DE SCHEME.

SURPRIZA

...La despachetarea coletului am găsit, împachetate cu grijă, de către organizatori, cele 6 medalii de argint și diplomele de onoare cu care au fost distinși minitehnicienii la Tîrgul internațional de la Tokio. Alături de aceste distincții, o scrisoare de mulțumire pe care o reproducem întocmai.

Tokio, Japonia
Octombrie 1972

«Scumpe prietene,

Primește înalta noastră apreciere pentru contribuția ta la „Tîrgul internațional de invenții ale elevilor", care s-a ținut la Tokio în luna februarie a anului 1972. Lucrarea ta a fost excelentă, creatoare și a produs o profundă impresie asupra elevilor din Japonia. Considerăm în același timp că prin participarea la această expoziție, ai contribuit la cauza păcii și a prieteniei în lume.»

MASARU IBUKA,
Președintele asociației de invenții din Japonia

SHINTARO FUKUSHIMA,
Președintele agenției de știri Kyodo

MITSUHARU YAMAMOTO,
Președintele corporației de ziare Mainichi

Răsfoind catalogul expoziției ne bucurăm să aflăm că minitehnicienii români s-au distins într-o confruntare internațională la care s-au prezentat 16 țări, cu 80 de lucrări. Din textul tipărit mai aflăm că expoziția a fost inaugurată de înalte persoane oficiale japoneze și a fost vizitată de persoane oficiale din alte țări. Un pasaj din prezentare ne-a reținut atenția. Îl redăm: «Mai presus de toate lucrările din Belgia, Cehoslovacia, Bulgaria, **România,** *Malaezia și Tailanda au fost apreciate pentru inventivitatea lor.»*

Acum, iată și eroii:

Radu Papazian din București, a obținut «Marele premiu individual» al celei de a III-a ediții — 1970, a concursului Minitehnicus și medalia de aur pentru lucrarea «Dispozitiv pentru detectarea scurgerilor de gaze în conducte», lucrare cu care a obținut și medalia de argint la Tokio.

Călin Rădulescu din Roșiori de Vede, județul Teleorman, medaliat la toate edițiile concursului Minitehnicus, s-a prezentat la Tokio cu două lucrări: «Valiză cu sistem de alarmă» și «Profesorul automat», ambele înregistrate la Oficiul de invenții și mărci al R.S.R.

Nicolae Bledea din Baia Mare, medalia de aur la ediția a III-a — 1970, a concursului Minitehnicus, s-a prezentat la Tokio cu lucrarea «Zar electronic pentru jocurile copilăriei».

Dorel Găină din Oradea, de mai multe ori premiat la edițiile concursului Minitehnicus, s-a prezentat la Tokio cu lucrarea «Bocanc cu sursă de lumină».

Adrian Toader și **Virgil Călărașanu** din Medgidia, județul Constanța, participanți la 3 dintre edițiile concursului Minitehnicus, s-au prezentat la Tokio cu lucrarea «Pompă electromagnetică».

În marea majoritate, toți cei de mai sus și-au urmat vocația, devenind elevi ai liceelor industriale.

V. AUREL

COMOARA LOCOTENENTULUI BALICA

ROMAN FOILETON DE LEONIDA NEAMȚU

SUB STARE DE HIPNOZĂ 17

PARCURGÎND ACUM *ARHIVA* «comorii locotenentului Balica», alcătuită din scrisori, vechi documente de familie legate atît de «comoară», cît și de epopeea transmiterii *orale* a ideii cu privire la «comoară», din răvașe ale celor doi ostași vînători de munte, tatăl lui Ionică Balica și al meu (ce pieriseră într-o ambuscadă datorită trădării omului cu vipera tatuată pe umărul stîng), răsfoind de asemenea MARELE REGISTRU în care pana isteață a Secretarei-Coordonatoare notase evenimentele zilnice precum și toate «marile noastre idei», printre alte semne de întrebare, mai zvelte sau mai mohorîte, două gînduri îmi revin mai insistente decît altele: cel în legătură cu șirul de întîmplări eronate ce dusese la crearea unei adevărate PAROLE, grație căreia am putut introduce *omul nostru* — pe Dinu Chițcan, Șeful Spatelui — în banda *celorlalți*.

Întîi de toate — vă amintiți — Azor M. Azor fusese considerat de către inamici drept *persoană*, iar nu un *canis familiaris* oarecare... În al doilea rînd surzenia proverbială a doamnei Genescu, provocase o veritabilă derută, cînd îl întrebase pe prea năucul Petre dacă *vrea bere*, cuvinte cărora fachirul Okohoro, voind să pară mai deștept decît era, le acordase importanță de *cifru*... În noaptea ce urmase, pe cînd făceam de gardă la turnul ȘTEFAN, bunul nostru Laurențiu Clepsidră-Biberon fusese provocat de un «bețivan» (iscoadă inamică, desigur) cu aceeași întrebare; sincer fiind, iar atmosfera arătîndu-se prea puțin caldă, Armurierul Principal răspunsese că preferă ceai din cozi de vișine, preparat de soră-sa, cuvinte ce din nou născuseră semne de întrebare în banda rivală! Pentru ca totul să culmineze — datorită faptului că latina, sau în orice caz o bună parte din ea, era pentru noi o mare enigmă — cu eroarea de zile mari comisă de Ionică Balica, atunci cînd tradusese dictonul MEMENTO MORI cu «momentul morii», indiciu eronat, dar care, cum se întîmplă uneori, ne dusese oarecum pe calea «cea bună». Dar, amuzîndu-ne asupra acestui șir de erori, comise atît de noi, cît și de rivalii ce-i aveam întru descoperirea «comorii locotenentului Balica», să revenim la clipa cînd Dinu Chițcan, *omul nostru*, pătrunsese în liniile inamice, el fiind desemnat să facă «jocul dublu», idee ce era departe de-a-l încînta.

Șeful Spatelui era însă un băiat de nădejde și, cînd Vrăjitorul îi făcu semn să intre pe ușița Morii, el se execută fără să ezite, știind că sîntem cu toții «en garde». Imediat ce Dinu pătrunse acolo, Vrăjitorul închise taraba, își dădu jos de pe figură masca, și Șeful Spatelui își stăpîni o tresărire zărind figura satanică a fachirului Okohoro. De altfel, era logic, cine putea fi șeful Morii, dacă nu magicianul?

— De unde știai că trebuie să mă cauți aici? sunară ca un șuierat de șarpe cuvintele fachirului.

— De multă vreme încerc să iau legătura cu voi, răspunse Dinu, calm.

— De ce? Să nu minți, că-ți citesc toate gîndurile!

Șeful Spatelui păru că șovăie o clipă. Îngînă:

— Ionică Balica e favoritul tuturor, iar Alexandru și Laurențiu sînt premianții clasei, își recită el *lecția*. Știți cum sînt premianții!... De cînd aștept să le joc o șotie *mare*, tuturor! Acum, cînd s-a ivit prilejul ăsta favorabil, sper să nu-l scap! Dar, *domnule Turturică*, sper că nu mă veți trăda!

— Prefer să mi se spună Okohoro, iar nu Turturică, mormăi fachirul, mai mohorît decît o banchiză aflată în derivă. Cineva ciocăni în fereastra Morii. Fachirul își scoase capul, vorbi cuiva:

— Veniți seara! Vrăjitorul ia masa acum!

Se întoarse la Dinu Chițcan, îl fixă lung cu ochii a căror privire cîntărea o tonă jumătate fiecare.

— Băiete! Minți!

Șeful Spatelui se scobi în nas, indiferent, *exact conform* instrucțiunilor.

— Perfect! D-ta vei fi în pierdere! Adio, *domnule Turturică!* Și se ridică să iasă.

— Rămîi! Nu fă pe nebunul! Ce știi despre *comoară?*

— Cu ceea ce știu eu și cu ceea ce ați aflat dumneavoastră, poate *combinăm ceva!*

— Îmi vine să-ți aplic un *Ni-Hon-Nukite-Tsuki!* Ai idee ce înseamnă asta?

— Habar n-am, răspunse Dinu, sincer.

— E o figură de Karate, *măgarule!* Îi scoți ochii adversarului cu deștu'!

— Dacă-mi scoți ochii, *d-le Turturică*, n-am să te pot călăuzi spre *locul comorii*...

— Cunoști locul comorii?

Șeful Spatelui își compuse cea mai enigmatică mutră din lume:

— Poate! Poate, *d-le Turturică*...

Fachirul Okohoro își înghiți furia provocată de acel repetat «d-le Turturică», ce-i diminua autoritatea, și zise:

— Ești de acord să vorbești sub stare de hipnoză? Altfel nu te cred!

— Sub stare de hipnoză? De ce nu? E interesant?

— Ai să vezi tu îndată dacă e interesant sau nu! Întinde-te pe canapeaua de colo!

Dinu Chițcan se supuse. Okohoro filfîi lent cu palmele prin fața ochilor săi.

— Destinde-te, băiete... *Lasă-te în grija mea*... E liniște împrejurul tău... Liniște... Curg ape adînci, limpezi, multiplicîndu-ți la infinit chipul... Te dizolvi lent... Nu te gîndi la nimic... Nu ai gînduri... Gîndurile tale sînt *ale mele*... Care e numele tău?

— Dinu... Dinu Chițcan... elev... Șeful Spatelui..., murmură hipnotizatul, printre buzele strînse, cu ochii aproape închiși.

— E adevărat, băiete. Așa. Fii calm. Ești cufundat în liniște, neantul te înconjoară. Ridică încet mîna stîngă!

Dinu Chițcan ridică încet *mîna dreaptă*.

— Ciudat! murmură Okohoro, contemplîndu-și *victima*. Poate că asta dovedește sinceritate... Dinu Chițcan! Spune-mi tot ce știi cu privire la *comoară!*

Șeful Spatelui nu clinti. Avea ochii complet închiși. Căzuse în somn magnetic absolut. Fachirul își repetă ordinul:

— Băiete! Spune tot ce știi cu privire la *comoară!*

Atunci, cu greutate, buzele lui Dinu se descleștară. El vorbi ca de la mare distanță, rar, însă nespus de limpede (spre deosebire de situațiile obișnuite cînd uneori se bîlbîia):

— *Convenția* dintre noi... este clară: fiecare spune tot ce știe. Începeți dumneavoastră, d-le Turturică.

Fie, gîndi Okohoro, și așa nu-și va aminti nimic din această conversație. Și glăsui:

— Iată ce știm *noi:* comoara se află în *spatele veveriței*, așa zice într-un vechi hrisov al familiei Balica, fără a se da alte lămuriri.

— În spatele veveriței, repetă automat hipnotizatul. Am înțeles. De unde ați aflat asta?

— De la niște... Okohoro medită o clipă asupra cuvîntului. De la niște *cățărători*.

— De la niște cățărători, repetă automat Șeful Spatelui.

— E rîndul tău, porunci Okohoro.

— E rîndul meu, răspunse ca un ecou Dinu. Ascultați! Ascultați bine! Comoara se află...

Hipnotizatul dădu semne de neliniște, voi să se ridice, pleoapele i se zbătură. Fachirul întinse mîinile asupra frunții sale:

— Cumințenie, băiete! Dormi... Neantul e adînc... Neantul te înghite... Ești al meu, gîndurile tale sînt *ale mele!* Îți poruncesc să continui...

— Îmi porunciți să continui... Ascultați! La poalele Dealului Viperelor, lîngă Marele Gorun Trăsnit, se află o veche piatră cenușie, ce aduce cu lespedea unui mormînt. Se zice că acolo a fost cîndva îngropat viteazul locotenent Balica, din ceata lui Pintea. De fapt nu e adevărat,e numai un «fals mormînt», e doar un *indiciu*... De la lespedea aceea cenușie numărați patruzeci și patru de pași mijlocii pe direcția nord. Apoi... apoi, vă opriți... Apoi...

(va urma)

AFRICA la ora dezvoltării

(Urmare din pag. 9)

face ceva folositor. Mi se pare, de pildă, semnificativ că în Zair, cel mai răspîndit și mai îndrăgit cîntec popular se numește «Salongo» (dragoste de muncă) și preamărește, firește, frumusețea muncii. «Salongo» a devenit o deviză națională și cheamă pe fiecare cetățean, să se simtă antrenat și răspunzător de bunul mers al treburilor țării.

«BOGĂȚIA CEA MAI DE PREȚ»

«Cea mai de preț bogăție a țării, sensul tuturor eforturilor noastre — după cum obișnuiesc zairezii să spună — este omul și, în primul rînd, tineretul». Zairul prezintă o situație poate unică în lume: 65 la sută din populație nu depășește vîrsta de 15 ani. De aici și atenția deosebită acordată educației tinerelor generații. O grijă firească, identificabilă în tîlcul unui vechi proverb Mongo: «Palmierul mic de astăzi trebuie să devină mîine un arbore gigant». Peste o cincime din bugetul țării este consacrată dezvoltării învățămîntului, luptei împotriva analfabetismului, pregătirii de cadre proprii, calificate, în măsură să asigure înaintarea țării spre progres și civilizație.

Desigur, dificultățile nu sînt ușor de înlăturat. Însă ceea ce caracterizează preocupările în acest domeniu, ca de altfel în toate activitățile desfășurate pe întinsul țării, este sentimentul demnității naționale, afirmate cu plenitudine, ca un puternic resort creator, însuflețitor. Am avut ocazia să înțeleg acesta, urmărind o simplă lecție pe care o preda cu pasiune un profesor din Kinshasa clasei sale în aer liber, populată de copii cu chip cizelat de abanos.

Într-o zi, am vizitat Binakulu, un sat de pescari așezat pe centura Ecuatorului. În lumina dimineții, fluviul părea un pește uriaș, scuturîndu-și fără odihnă milioane de solzi argintii. Cu picioarele cufundate pînă la genunchi, zeci de băieți își controlau micile capcane. Pe mal, în plase, cîțiva pești se zbăteau fără scăpare. Am intrat în vorbă cu unul din băieți. Îl chema Lissa Mossongo, avea 15 ani și zîmbea mereu, dezvelindu-și șiragul dinților albi, strălucitori.

— Ce faci cu peștele prins?

— Îl vînd, iar cu banii strînși îmi plătesc în fiecare lună taxa, la școală

— Înveți?

— Da, sînt în clasa a doua. Peste o oră trebuie să mă duc, de altfel la cursuri — și cercetă cu privirea caietele orînduite undeva pe mal, departe de stropii jucăuși ai valurilor. Și Lissa mi-a povestit apoi cît de mult ține să învețe,să cunoască lumea. Mai avea acasă vreo șase frați și surori. Tatăl său se lăsase de pescuit și lucra la Kisangani, într-o fabrică. El era cel mai mare dintre copii și își asuma deja o parte din responsabilitatea întreținerii familiei.

AICI, NI SE SPUNE «MONINGA...»

Nu întîmplător, printre primele cuvinte pe care le-am învățat în limba lingala, auzindu-l rostit foarte frecvent, a fost «moninga», adică prieten. În cursul călătoriei aveam să mă conving într-adevăr că, între Zair și România, distanța geografică nu poate împiedica apropierea pe planul sentimentelor dintre cele două popoare angajate în procesul de dezvoltare, pe calea independenței.

Am avut prilejul să consemnez cîteva secvențe ale acestor legături de prietenie și colaborare româno-zaireze. La Kinshasa, de pildă, am vizitat filiala întreprinderii de comerț exterior «Autotractor». Aici am aflat că mașinile românești (tractoarele, autobuzele și mai ales autoturismele de teren ARO) se bucură de o bună apreciere. ARO a devenit de acum o marcă cunoscută, iar pe drumurile Zairului am întîlnit nu o dată cele trei inițiale. O colaborare rodnică se anunță în domeniul prospecțiunilor miniere. Am avut, de asemenea ocazia să constat rezultatele bune ale colaborării româno-zaireze în domeniul învățămîntului, sănătății publice. La universitățile din Kinshasa și Lubumbashi am audiat cursurile unor profesori români care își aduc contribuția la formarea de cadre de specialiști zaireze, necesare accelerării progresului material și spiritual al țării.

În cronica bunelor relații româno-zaireze s-au înscris, cu semnificații majore, contactele și schimburile de vederi la nivelul cel mai înalt, vizita efectuată în țara noastră, în august 1970, de președintele Mobutu Sese Seko și vizita din primăvara anului trecut în Republica Zair a tovarășului Nicolae Ceaușescu.

Toate acestea sînt premise certe ale extinderii relațiilor prietenești și cooperării româno-zaireze pe multiple planuri.

JOCURI

LOGICA VESELĂ

3 înțelepți

Moleșiți de căldura verii și obosiți de discuții, trei filozofi din Grecia antică s-au culcat sub un copac din grădina Academiei și au adormit. În timp ce dormeau, un glumeț i-a mînjit pe frunte cu cărbune. Trezindu-se, toți trei au început să rîdă cu poftă. Nici unul nu era neliniștit, căci fiecăruia i se părea firesc ca el, împreună cu alt înțelept, să rîdă de al treilea. La un moment dat unul din ei a încetat să rîdă, dîndu-și seama că și el este murdar pe frunte. Cum a raționat el?

Răspunsul în pag. 15

pecetea enigmatică

Vrînd să dea bătaie de cap celor cu care purta corespondență, într-o zi o persoană și-a confecționat un sigiliu pe care îl aplica în loc de semnătură. Sînt literele prenumelui său. Puteți să le descifrați rapid? Aveți zece secunde.

RĂSPUNS: CORNEL

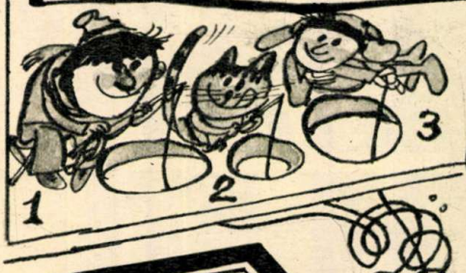

MATEMATICA DISTRACTIVĂ

— Dați-mi vă rog, 4 creioane obișnuite, 2 creioane roșii și 2 creioane chimice.

— Altceva?

— 6 caiete de dictando, 4 de matematici și două de caligrafie pentru surioara mea din clasa I.

— Doar atît?

— Da. Vă rog să-mi spuneți cît trebuie să plătesc.

— Un moment... 27 de lei și 75 de bani.

— ?... Nu vă supărați, dar cred că ați greșit undeva cînd ați făcut totalul.

— Un moment, să verific... Bravo, ești un matematician bun și văd că știi și prețurile.

— Prețurile nu le cunosc și nici nu am făcut totalul în minte.

— Atunci?

— Să vedeți. Eu am cumpărat...

Mai bine însă să vă gîndiți voi, și să aflați ce i-a spus vînzătoarei. În felul acesta veți afla și modul cum și-a dat seama băiețelul că socoteala a fost greșită.

Răspuns

— ...din fiecare tip de creioane un număr cu sol, la fel și pentru caiete. Este logic deci, ca suma totală să fie un număr cu sol.

TEST

Puteți deveni poliglot?

Poate pe mulți i-ați auzit spunînd că un oarecare are «talent la limbi străine». Ce determină oare un astfel de talent? Memoria, auzul, capacitatea de însușire rapidă a regulilor gramaticale? Cum se pot detecta aptitudinile cuiva pentru învățarea unei limbi străine? Iată mai jos o astfel de metodă. Nu spunem că e perfectă, dar în linii mari vă poate indica dacă aveți, sau nu «stofă» de poliglot. Fiecare răspuns capătă un anumit număr de puncte iar suma totală a punctelor dezvăluie capacitatea de însușire a limbilor străine.

Așadar răspundeți:

1. Dacă ați avut prilejul să discutați cu cineva care vorbește un dialect oarecare sau cu un anumit accent, reușiți, după un timp, să-i imitați modul de a vorbi?

2. Dacă vă aruncați privirea pe un cuvînt necunoscut, să zicem «washbowl» (chiuvetă în englezește), puteți să-l reproduceți în scris fără greșeală?

3. Unul din cuvintele următoare: «blomme»... «tală», «koop», «hem» înseamnă ceasă în limba suedeză. Fără să cunoașteți limba suedeză, recurgînd la analogii cu alte limbi, puteți spune care este cuvîntul?

4. Cînd ascultați o limbă străină sunetele ei vă stîrnesc interesul sau vă enervează?

5. Să presupunem că vă aflați în societatea unei persoane care vorbește o limbă necunoscută vouă, cum procedați: ați tăcea sau ați încerca să comunicați chiar prin gesturi?

6. Puteți spune repede care este diferența dintre participiu și gerunziu?

7. Cunoașteți pe dinafară o poezie sau textul unui cîntec într-o limbă străină?

8. Cunoscînd puțin o limbă străină, încercați totuși să citiți o revistă sau o carte străină chiar cu ajutorul dicționarului?

Răspunsul în pag. 15

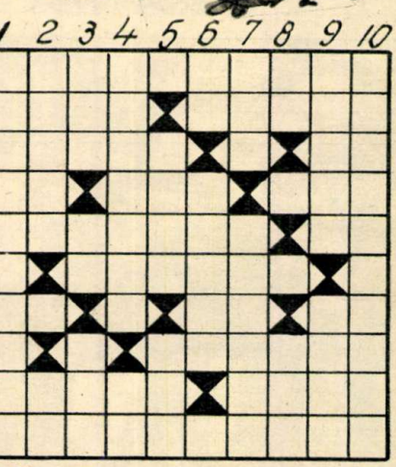

Voie bună!

ORIZONTAL: 1. Provoacă «rîsul» (pl.). 2. Gura Humorului — Umorist român contemporan. 3. «Salut voios de pionier» este una din compozițiile sale. — În vervă! 4. Moleculă-gram. — Diminutiv masculin. 5. Zeitate elenă ce l-a transformat pe regele Lynkeuș în rîs. — Țese! 6. Rîsul! 7. Înțepător! — Începe uvertura! — Zel!. 8. Urare în versuri (pl.). 9. Celebru scriitor american contemporan, supranumit «regele umorului» — Necesar pentru a gusta umorul! 10. Te înveselește (pl.).

VERTICAL: 1. Stîrnește rîsul pe scenă (fem.). 2. Scena clovnilor (pl.) — Wallace Martin. 3. O glumă originală masc.)! — In glumă! — Prost dispus. 4. Frați siamezi — Cu gust! 5. Trăiesc în armonie și bună înțelegere. — Insulă norvegiană. 6. Are haz! — Mai multă voie bună care duce o viață nocturnă. 7. A apare. — Hazul plăcintelor (pl.). 8. Mirare! — Rîu în Africa. — 9. O glumă bună (masc.). — Un fel de dinte! 10. Bine dispuse!

Prof. Teodor AXIOTI

UN DESEN CU 10 GREȘELI. VĂ INVITĂM SĂ LE DESCOPERIȚI

Răspunsurile în numărul viitor

DESCOPERIREA INGINERULUI

5

SCENARIU: PETRE GHELMEZ
DESENE: POMPILIU DUMITRESCU

AL

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: SOSIT PE ŞANTIER, AL. ALEXANDRESCU REIA PROBELE BETONULUI PREGĂTIT DUPĂ FORMULA SA, ÎMPREUNĂ CU MAISTRUL TUDOR BRĂDEAN. ÎNTR-O SEARĂ RĂMÎNE SINGUR ÎN LABORATOR ŞI TOCMAI ÎN CLIPA ÎN CARE DESCOPERĂ GREŞEALA SE VEDE SOMAT DE UN NECUNOSCUT ÎNARMAT, ÎNSOŢIT DE LICĂ, BĂIATUL DIN ECHIPA LUI BRĂDEAN.

POMPILIU©3

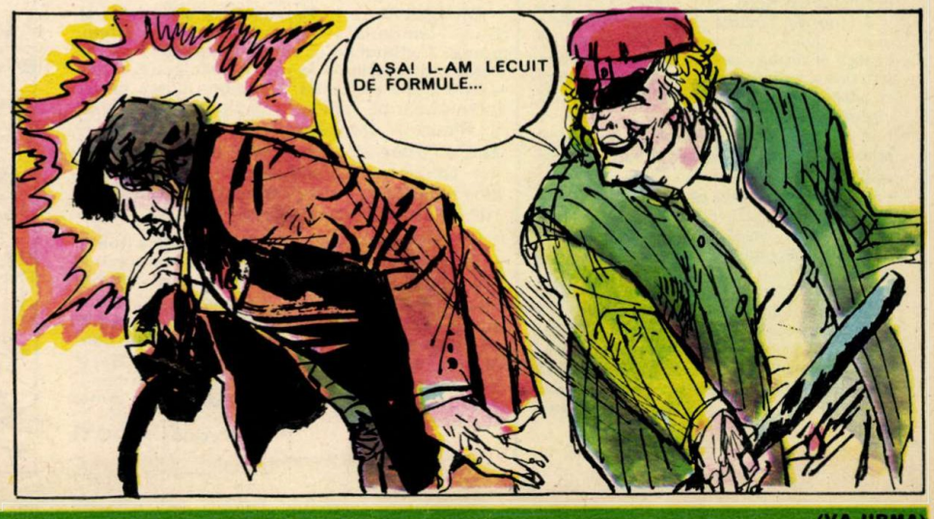

(VA URMA)

TABLETA LUI EMIL

SÎNT ALE MELE!

«Și așa m-au pus la gazeta de perete. Că îmi rup hainele, că mă bat cu ghiozdanul. Sînt ale mele, nu sînt bun obștesc. Așa că n-are de ce să mă dea la gazeta de perete că am stricat bunul obștesc. Eu asta am vrut să spun.»

Emil Nicolae

Dragă Emile, te simpatizez cu atît mai mult cu cît te cheamă ca și pe mine. Totuși, (stai, nu sări în sus!) cred că colegii tăi au avut dreptate să te «dea» la gazeta de perete.

Unde scrie că dacă unul sau unele lucruri îți aparțin, ai voie să le distrugi? Te-ai dat, fără sanie pe derdeluș pînă cînd bieții pantaloni s-au făcut praf. Ghiozdanul a devenit ba poartă de hochei, ba zid de cetate și a ajuns cum a ajuns. Ca să nu mai vorbim de altele.

Nu cumva aceste lucruri ți le-ai cumpărat tu, din munca ta?

Desigur, înveți, și asta e o muncă. Mai bine-zis o pregătire pentru muncă. Greul îl duc însă părinții care doresc să te vadă frumos îmbrăcat. E și mîndria lor. Dar nu doresc ca munca lor să fie transformată în zdrențe.

Cam așa se pune problema.

Eu sînt gata să facem o discuție cu părinții și pariez că or să fie de acord cu mine. Ții pariul?

Emil

POȘTA OLGUȚEI

Camelia Andreiescu — Iași

Îți mulțumesc ție precum și mamei tale pentru explicațiile și schițele pe care ni le-ai trimis în legătură cu moda. Le-am reținut pentru a le publica într-una din viitoarele pagini ale fetelor.

Cornelia Turcu — Brăila

«La începutul anului școlar, după o săptămînă de cursuri, am fost nevoită să merg la spital, fiind bolnavă de hepatită. Am întrerupt cursurile școlare timp de cinci săptămîni. Pentru mine a fost un gol destul de mare în învățătură, dar cu ajutorul tovarășei dirigintă Diaconu Lidia, și al celorlalți tovarăși profesori, cu ajutorul colegilor mei, am reușit să ating nivelul elevilor silitori la învățătură.

Doresc să mă ajuți să public în revistă mii de mulțumiri tovarășei dirigintă Diaconu Lidia și colectivului de profesori ai clasei a V-a, pentru ajutorul pe care mi l-au dat». Lucru pe care l-am și făcut, dragă Cornelia.

I. Constantin — Breaza, Prahova.

Cînd trimiți date despre anumite întîmplări din viața pionierilor din școala voastră, de pildă despre fapta despre care ai încercat să-mi scrii în ultima ta corespondență, pentru a apare în paginile revistei, este foarte important să faci o descriere amănunțită. De pildă, în cazul cu pricina, trebuia să comunici cînd a avut loc incendiul, unde anume, care a fost cauza care a provocat incendiul și bineînțeles cum și cu ce mijloace au înăbușit copiii focul.

O prietenă din Călărași

Îmi pare foarte rău că nu-ți pot recomanda deocamdată nimic, întrucît nu-mi dai mai multe amănunte despre cauzele bolii tale. Te sfătuiesc să te adresezi unui medic ortoped din localitate, care este în măsură să-ți dea recomandările necesare.

Gina Sîrbu — Bîrlad — Vaslui

Dragă Gina, am primit scrisoarea ta. Nu am nici un motiv să fiu supărată pe tine pentru că mi-ai cerut fotografii cu actori, dar realitatea este că nu deținem astfel de fotografii. Nu deținem nici cărțile pe care ni le cer unii, și nici palete de volei sau diferite alte obiecte, pentru că ar trebui să ne transformăm într-un magazin sau librărie. Și cînd te gîndești că unii ne cer să le transmitem pentru frații și familiile lor, «melodia preferată». După cum știi și tu Radioteleviziunea română str. Nuferilor 62—64 București, se ocupă cu această emisiune. Poate că aceste rînduri să fie lămuritoare pentru toată lumea.

Olguța

DORESC SĂ CORESPONDEZE

Rodica Vărășteanu, comuna Ulmu, județul Ialomița; **Liliana Meța**, Școala generală Secu, județul Caraș-Severin; **Camelia Popescu**, Strehaia, str. Partizanii Păcii nr. 2, județul Mehedinți; **Adriana Șuluțin**, Sibiu, str. Avram Iancu nr. 21; **Elena Apalaghiei**, satul Cristești, comuna Brăești, județul Iași.

FOTBALISTUL ION DUMITRU VI SE DESTĂINUIE

„DOBRIN OVERATH ȘI PELE - CEI MAI REDUTABILI ADVERSARI"

Citind titlul acestui capitol, s-ar putea crede că idolii mei Dumitriu II, Beckenbauer sau Rivera, despre care am vorbit în numărul trecut al revistei, nu-mi sînt adversari atît de puternici ca fotbaliștii despre care vorbesc astăzi. Presupunerea nu este departe de adevăr. Lui Nichi, lui Beckenbauer și lui Rivera le-am putut — e adevărat, cu mari eforturi — găsi soluții de contrajoc. Lui Dobrin însă, lui Overath și lui Pele, nu!

Dobrin și Overath îți ascund pur și simplu mingea. Îmi aduc aminte că la ultima partidă cu echipa R.F. a Germaniei (meci jucat la Stuttgart, în anul 1970, și încheiat cu scorul de 1—1), o repriză nu am reușit să-i iau nici măcar o singură minge lui Overath. Cît despre Pele... e Pele! Cel mai mare fotbalist care a jucat pînă acum pe pămînt. Nu numai că are o îndemînare și un simț al mingii extraordinare, dar are și o forță nebănuită. Țin minte că la Guadalajara, în meciul cu Brazilia, pierdut de noi cu 3—2, se întîmpla uneori să-l contrez la mingea pe care o controla el. Să știți că-i simțeam din plin forța. Și doar eu sînt socotit ca unul dintre fotbaliștii tari pe picioare...

Aș minți, totuși, dacă nu aș spune că am găsit, în disperare de cauză, un oarecare antidot împotriva acestor mari «dușmani» ai mei («dușmani» la care, în afara terenului, țin foarte mult). Cînd joc împotriva lor și am sarcina să-i marchez, aleg o cale pe cît de simplă, pe atît de sigură: nu-i las să primească mingea. (Pentru că după ce au primit-o, nu prea mai ai ce să le faci, neputînd să le-o iei decît prin fault). Îi marchez foarte strîns, foarte aproape, și la orice pasă adresată lor țîșnesc ca niște ulii și interceptez balonul.

Firește, soluția mea nu se potrivește pentru Pele... Împotriva lui am jucat, de fapt, o singură dată în viață. Dar Pele este unic. Prin mijloace sportive nimeni nu l-a învins niciodată...

(va urma)

RĂSPUNSUL LA „PUTEȚI DEVENI POLIGLOT?"

1. Două puncte dacă răspunsul este afirmativ. În plus, aveți și o bună memorie auditivă.
2. Două puncte dacă îl scrieți fără greșeală.
Aveți și bună memorie vizuală.
3. «koop» — 1 punct dacă l-ați descoperit.
4. Pentru interes — 1 punct
5. 2 puncte pentru inițiativă.
6. 1 punct pentru răspuns corect.
7. 2 puncte pentru răspuns afirmativ
8. 1 punct dacă totuși vă străduiți.

Interpretare: Între 12—8 puncte — aveți aptitudini deosebite pentru limbi.
Între 6—3 puncte — aptitudinile sînt mediocre.

RĂSPUNSUL LA «3 ÎNȚELEPȚI»

Înțeleptul A a raționat astfel: «Fiecare din noi crede că fruntea sa este curată. Deci B, convins că fruntea lui este curată, rîde de fruntea mînjită a lui C. Dar dacă B ar fi văzut că fața mea este curată, l-ar fi mirat rîsul lui C, care nu ar avea motiv să rîdă. Dar B nu este mirat, deci, el poate crede că C rîde de mine. Așadar, fruntea mea este murdară.»

Stănescu Radu, Calafat. Din «Fișa cititorului» poți răspunde la toate întrebările sau la cele care dorești. Citește cu atenție nr. 1/1973 al revistei «Cutezătorii», pag. 7, capitolul «*Cum va arăta un plic trimis pentru «Arhiva de aur»*».

Nina Stan, com. Coroiești, Bîrlad. Fișa, la care se adaugă paginile de creație, se pune în plic cu *mențiunea «Arhiva de aur»*. Ai timp pînă la 1 martie a.c.

Cornelia Manole, Rm. Sărat. Cînd ai să fii mai mare, vei putea și tu participa la un asemenea concurs.

Maria Geangu Vălenii de Munte. Fișa în întregime, netăiată pe bucăți, la care se adaugă paginile anexe, se pune în plic pentru expediere. Dacă și sora ta dorește să participe și n-are revista Cutezătorii nr. 1/1973, să copieze după fișa ta întrebările.

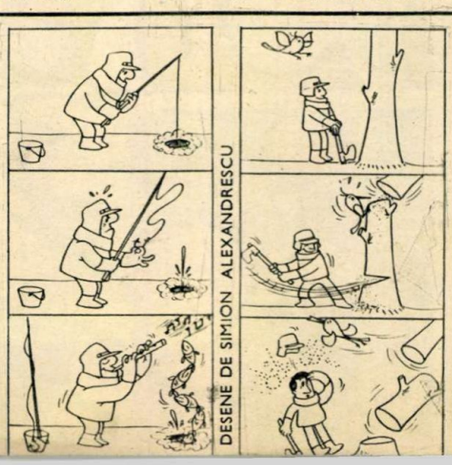

DESENE DE SIMION ALEXANDRESCU

Cutezătorii 6

ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII NR. 1 BUCUREȘTI 33 — TELEFON 17 00 10.

Redactor-șef: MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct: OVIDIU ZOTTA
Secretar general de redacție: IOAN DONCA

Administrația: Editura Scînteia. Tiparul C.P.C.S. ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ. CITITORII DIN STRĂINĂTATE POT FACE ABONAMENTE ADRESÎNDU-SE ÎNTREPRINDERII «ROMPRESFILATELIA» SERVICIUL IMPORT-EXPORT PRESA BUCUREȘTI — CALEA GRIVIȚEI NR. 64—66 P.O.B.—2001»

Redactor artistic: VINTILĂ MIHĂESCU
Secretar de redacție: EMIL PETROVICI

NOILE ISPRAVI ALE LUI

Dan Buzdugan

5

Scenariu: DUMITRU ALMAȘ

Desene: VINTILĂ MIHĂESCU

ÎNTÎMPLAREA CU URSUL (V)

DUPĂ VICTORIA DE LA GIURGIU, ȚARA ROMÂNEASCĂ A TRĂIT, O VREME, ÎN LINIȘTE ȘI PACE. MIHAI VODĂ ȘI CĂPITANII LUI AU PLECAT LA VÎNĂTOARE ÎN CODRII DIN PREAJMA TISMANEI. BINEÎNȚELES, DAN BUZDUGAN SE AFLA LÎNGĂ STROE BUZESCU.

— ATACĂM BÎRLOGUL URSILOR MARI?

DA, DANE

DAN BUZDUGAN ȘI FANE TEȚU ZĂDĂRĂSC URȘII.

VUUUM

HAI HAI HAI

DUM DUM

— PE ĂSTA ÎL DOBOR EU!

GRRRRR

— NU TE DA, STROE!

GRRRON GRRRRR

— DAR MULȚI MAI SÎNT!... O HAITĂ TURBATĂ!

— CUMINTE, FIARĂ!

— SĂ-L APĂRĂM PE DAN BUZDUGAN!

— AJUTOR!

— TE-AM SALVAT ȘI EU PE TINE, DANE!

(VA URMA)

JOI, 22 FEBRUARIE 1973,
ANUL VI (283)

16 pagini, 1 leu

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

In acest număr:
Festivalul Zăpezii**

UN AN RODNIC

Ați aflat și voi, dragi prieteni, despre importantul document dat publicității acum cîteva zile: Comunicatul cu privire la îndeplinirea Planului de dezvoltare economico-socială a Republicii Socialiste România în anul 1972. Este, desigur, un prilej de bucurie și mîndrie pentru noi toți să aflăm despre remarcabilele succese obținute de poporul nostru în marea bătălie a îndeplinirii cincinalului înainte de termen.

În cuprinsul acestui document, unitățile de măsură și de referință se înscriu într-un circuit continuu cu tot mai ample și mai însemnate valori de reprezentare: a crescut potențialul economic al țării, ceea ce înseamnă că patria noastră este mai bogată și mai puternică decît oricînd; a continuat procesul de modernizare a structurii producției materiale, a sporit productivitatea muncii și eficiența economică generală.

Astfel, de pildă, în comparație cu 1970, producția industrială a crescut cu 24,7 la sută, iar cea agricolă cu circa 30 la sută. Față de același an, în 1972 venitul național a sporit cu 24 la sută, iar productivitatea muncii cu peste 13 la sută; numai în anul 1972 au intrat în funcțiune 336 noi capacități de producție industriale și agrozootehnice. Și, o dată cu aceste realizări de prestigiu, s-au creat condiții pentru ridicarea continuă a nivelului de trai al poporului — țelul suprem al întregii politici a partidului nostru.

Peste 3 200 săli de clasă, 43 500 m.p. spațiu pentru învățămîntul superior, mai mult de 9 000 locuri în internate școlare și în cămine studențești — ca să ne rezumăm doar la datele sintetizînd creșterea bazei materiale a învățămîntului nostru într-un singur an — se adaugă eforturilor desfășurate consecvent pe pămîntul României socialiste, pentru ca toți fiii ei să beneficieze de luminile științei și culturii.

Raportate fiind la conștiința generației tinere — ferm hotărîtă să ducă mai departe făclia luptei eroice a părinților și fraților lor pentru edificarea comunismului pe pămîntul românesc — cifrele de îndeplinire a planului pe 1972 poartă implicit însemnele marilor victorii cărora acum, într-o etapă unică, de maximă concentrație, li se pun baze temeinice.

O intensă și substanțială trăire a viitorului la timpul prezent, o nemaiîntîlnită capacitate de a transforma în realități năzuințele cele mai arzătoare, într-o eroică bătălie cu timpul, desăvîrșește astăzi portretul moral al poporului nostru, însuflețit mai mult decît oricînd de idealurile mobilizatoare ale edificării societății socialiste multilateral dezvoltate. Iar în cuprinsul acestor năzuințe și însuflețiri, în concentrația eroică a tuturor eforturilor spre mai bine și spre mai înalt, pionierii, purtători ai cravatei roșii cu tricolor, sînt cei care vor deveni o parte activă și entuziastă, un factor conștient de participare nemijlocită la producerea valorilor materiale și spirituale ale patriei.

În fotografie: Tovarășul Nicolae Ceaușescu, ceilalți conducători de partid și de stat, salutați cu dragoste și căldură, la adunarea comemorativă.

La 16 februarie, întregul nostru popor a sărbătorit împlinirea a patru decenii de la desfășurarea luptelor revoluționare ale ceferiștilor și petroliștilor din ianuarie — februarie 1933, conduse de Partidul Comunist Român.

În cadrul unei solemnități care a avut loc vineri la amiază, la Palatul Consiliului de Stat, tovarășul Nicolae Ceaușescu a înmînat Ordinul muncii clasa I, acordat uzinei mecanice de material rulant «16 Februarie» din Cluj, titlul de «Erou al Muncii Socialiste» și medalia de aur «Secera și Ciocanul» unor muncitori ceferiști, precum și alte înalte distincții ale Republicii Socialiste România, conferite cu prilejul aniversării a 40 de ani de la luptele eroice ale muncitorilor din ianuarie-februarie 1933.

În aceeași zi, în prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu, a tovarășului Ion Gheorghe Maurer, a celorlalți conducători de partid și de stat, acest deosebit eveniment a fost cinstit printr-o adunare comemorativă care a avut loc în sala de festivități a Palatului C.F.R. din Capitală.

RADAR PIONIERESC

O DIMINEAȚĂ DE NEUITAT

Un grup de elevi din clasa a II-a A, de la Școala generală nr. 18 Constanța, îmbrăcați în haine de sărbătoare, cu zîmbetul pe buze și inimile bătînd parcă mai tare ca altădată, se îndreaptă către frumosul port maritim Constanța.

„Momente solemne. La bordul navei-școală «Mircea», în careu, sub faldurile drapelului tricolor și al unității de pionieri, ne angajăm să învățăm și să muncim pentru a deveni fii de nădejde ai patriei, fii credincioși ai poporului și partidului. După rostirea legămîntului, prietenii noștri dragi — marinarii — ne înnoadă la gît cravatele pionierești care acum flutură în bătaia brizei mării, mîngîindu-ne obrajii îmbujorați.

Sîntem pionieri! Bucuria noastră este fără margini. Sîntem felicitați de pionierii mai mari, de părinții noștri, de toți cei care au asistat la aceste momente deosebite. Printre cei care au primit cravata roșie cu tricolor se numără Manuela Marica, Alina Burlescu, Sorin Stilu, Cristian Culețu.

După acest moment solemn, am vizitat nava, am prezentat un frumos program artistic. Nu vom uita niciodată această zi însorită de iarnă. Marinarii ne-au urat spor la învățătură și în activitatea pionierească și ne-au promis că în curînd ne vor întoarce vizita.

Le făgăduim tuturor că nu vom uita niciodată angajamentul pe care l-am rostit în această zi de neuitat".

Alina Burtescu, cl. a II-a A, Sc. generală nr. 18, Constanța

PRIN FIR DIRECT

PE LOCUL I

Din unitatea de pionieri a Liceului «Bolyai Farkas» (Tg. Mureș) am primit vestea, foarte plăcută, că la școala lor, pionierii au desemnat revista «Cutezătorii» ca fiind cea mai îndrăgită. Cum s-au întîmplat faptele? În cadrul unității a avut loc o anchetă, în care fiecare pionier și-a denumit revista preferată. Locul I l-a ocupat «Cutezătorii».

Un semn de prețuire pentru care mulțumim pionierilor din Tg. Mureș.

LA LUMINILE RAMPEI

Mihai Sorin este membru al cercului de reporteri de la Casa pionierilor Caracal, în care calitate a participat la o emoționantă și totodată entuziastă întrecere. Festivalul cultural-artistic al pionierilor — faza orășenească și județeană. Cele mai bune formații, mai întîi din oraș și apoi din județ, s-au întrecut în a prezenta programe de muzică, dans, gimnastică. Consemnăm cu bucurie formația de dansuri populare din Izbiceni care s-a clasat pe locul I. Tot pe locul I se află corul și orchestra de acordeoane și viori a Școlii generale nr. 6 din Caracal. Felicitări laureaților!

UN NOU SPECTACOL PENTRU COPII

Teatrul «Ion Creangă» a oferit, nu de mult, o nouă premieră tinerilor săi spectatori «Cele douăsprezece luni ale anului», **o frumoasă poveste dramatică, pentru toate vîrstele, aparținînd scriitorului sovietic Samuel Marșac. Piesa a fost jucată în multe țări, iar în Japonia a fost chiar ecranizată.**

CINECLUBURI PRIETENE

Vechiul nostru corespondent Ștefan Țiță, elev la Liceul «Dragoș Vodă», Cîmpulung-Moldovenesc, ne-a scris despre o întîlnire între pionierii membri ai unor cunoscute cinecluburi: de la Reșița și Cîmpulung. Plimbări, discuții, vizionări de filme realizate de cinecluburi, au constituit programul acestei plăcute și instructive vizite.

De la o stea la alta

...El este acela care pentru prima dată afirmă că Pămîntul nu este centrul universului... El, după 1 500 de ani, răstoarnă teoria lui Ptolomeu — Luna și Soarele nu sînt corpuri cerești care se învîrtesc în jurul Pămîntului!

Și discuțiile membrilor cercului «Micii astronomi» de la Școala generală nr. 17 din Capitală nu mai contenesc. Ei sînt în lumea stelelor care se află în... cabinetul de geografie. De jur-împrejur sînt hărțile misterioaselor depărtări ale cerului spuzit de stele, planșe cu imense cratere lunare, cărți, broșuri, schițe și desene, revista «Racheta cutezătorilor» deschisă la paginile dedicate «Familiei soarelui» și multe alte materiale adunate cu grijă de membrii cercului «Micii astronomi», care a luat ființă de curînd. Iată-i acum, pentru prima dată, reuniți într-o «sesiune de lucru». Cele mai interesante discuții s-au purtat în jurul mișcării planetelor, ale vieții marelui om de știință polonez Nicolai Copernic, de la a cărui naștere se împlinesc 500 de ani și despre care copiii au aflat că a fost deopotrivă interesat de matematică, astronomie, fizică, geodezie, medicină, construcții hidrotehnice.

Ucenicii astronomi, dornici să pătrundă cu ochii și mintea tainele boltei cerești, dornici să descopere «abecedarul» astronomiei, în ceasurile tîrzii ale serii se refugiază adesea sub cupola Observatorului unde, alături de cercetători și profesori învață să mînuiască lunetele și telescoapele.

Caietele de observații științifice ale pionierilor Doina Dinică, Maxim Dima, Roxana Ștefan, Olga Cuculea, Horia Drăgoi, Andrei Andrei, Cristian Novac, Gheorghe Murgeanu, Anca Szönyi și mulți alții, conțin, de pe acum, numeroase note interesante. Aflînd și despre alți copii din țară cu aceleași preocupări, ei au hotărît să intre în corespondență cu aceștia: cercul de astronomie «Nicolai Copernic» de la Covasna; cel de la Casa pionierilor din Iași. Desigur, vor avea interesante observații de schimbat, mai ales în urma suitei de eclipse de Soare și de Lună ce vor avea loc în acest an.

În curînd, micii astronomi de la Școala generală nr. 17 vor face o foarte lungă călătorie: 149 milioane de kilometri. Stația terminus — Soarele! Vehiculul călătoriei lor, bănuiți, va fi gîndul!

ELENA FUNDULEA

La prima întîlnire a «micilor astronomi» a luat parte și scriitorul Aurel Lecca, de la care au primit numeroase îndrumări.

ACOLO UNDE FRIGUL A FOST ÎNTÎMPINAT CU... CĂLDURĂ

În 43 de localități din județul Alba, frigul de ianuarie a fost întîmpinat cu ... căldură (de data aceasta nu numai la propriu, ci și la figurat), de sute și sute de pionieri și școlari. Mai precis, de 1 505 dintre aceștia care, într-una din zile, s-au avîntat, concomitent, pe gheața special și din timp «fabricată». Și ce-a fost, nu-i greu de-nchipuit. Mai ales la Aiud, la Cîmpeni și la Sebeș, unde participarea a fost cu adevărat la înălțime, nu numai din punct de vedere numeric, ci și calitativ. Dovadă, numeroasele «stele» (atît de numeroase încît spațiul nu ne permite să le menționăm aici), răsărite cu acest prilej în respectivele localități. «Stele» care, pe lîngă distincțiile menite să le confirme strălucirea, însoțite de nelipsita ciocolată, au cucerit și aplauzele și inimile celor mai bine de 4 500 de spectatori.

Care va să zică, în total, peste 6 000 de pionieri și școlari din acest județ i-au ieșit în întîmpinare frigului cu toată căldura de care sînt ei în stare. Ceea ce dovedește, cu prisosință — zicem noi — că pentru copiii de prin aceste locuri, din ce în ce mai îndrăgostiți de săniuțe și schiuri, dar mai ales de patine, frigul nu-i un prilej de-a bate în retragere, spre sobele duduind, ci dimpotrivă, de-a-și petrece pe-afară, în aerul rece și curat, cît mai mult din timpul lor liber. Și, după cum bine știți, cine procedează așa nu are decît de cîștigat.

(continuare în pag. 15)

Membrii patrulei de circulație, în așteptarea unui oaspete.

Acesta a sosit și, ca de obicei, explicațiile și sfaturile lui sînt ascultate cu atenție.

CITIȚI ÎN PAG. 4—5 REPORTAJUL NOSTRU

MICII MILIȚIENI și PRIETENUL LOR

NUMĂRUL VIITOR AL REVISTEI NOASTRE VA FI UN NEMAIPOMENIT SURPRIZĂ: NUMĂRUL VESELIEI

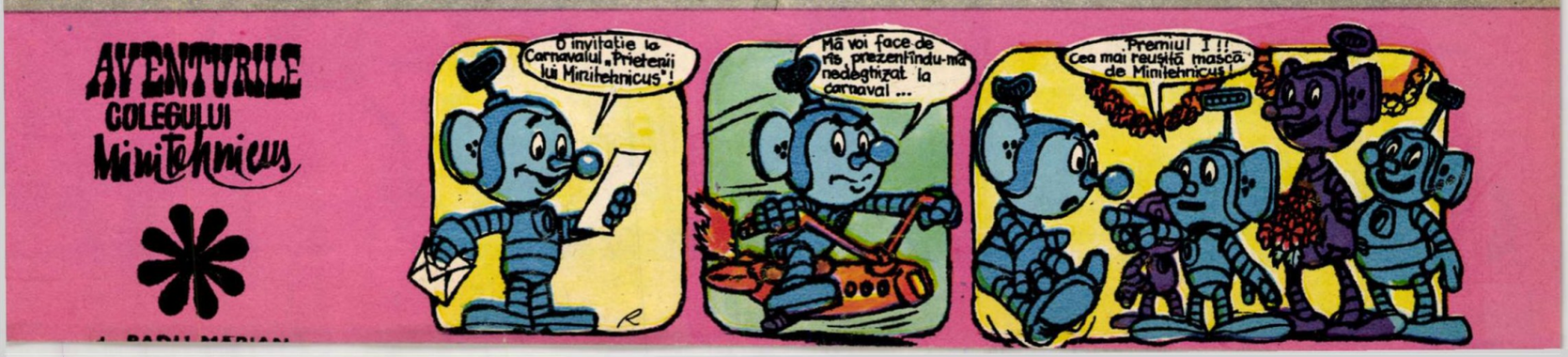

MICII MILIȚIENI și PRIETENII LOR

Cursurile de dimineață s-au terminat, cele de după-amiază vor începe în curînd. Împrejurul Școlii generale din satul Săcuieni (comuna Gura Ocniței, județul Dîmbovița) forfotesc elevii. Cei mari pleacă, cei mici vin. Pe șoseaua Tîrgoviște-Ploiești traficul e, ca de obicei, deosebit de intens. Și tot ca de obicei, patrula de circulație a pionierilor se află în plin exercițiu al funcțiunii. Cîteva fete și cîțiva băieți, în uniforme, cu paletele în mînă, dirijează circulația elevilor prin cele două puncte stabilite pentru trecerea pietonilor. Alții îi conduc pe marginea șoselei pe cei mai mici ,dintr-a-ntîia și-a doua.

O motoretă pîrîind furioasă, se-apropie și trage pe dreapta. De pe ea se dă jos un om în uniformă albastră.

— Așa, Lenuța, așa! Bravo! Da' ia spune-mi, e vreunul care nu te-ascultă?

Elena Bidirean, pioniera-comandantă de unitate și, totodată și comandanta patrulei de circulație, ia repede o aproximativă poziție de drepți (doar e în uniformă) și se grăbește să... raporteze:

— Nu, tovarășe plutonier!

Ar mai vrea să spună ceva, dar uite, din curba tocmai apare un camion care se apropie cu viteză de bolid. Ah, și șoferii ăștia! Parcă n-ar vedea că trec printr-o localitate. Ridică paleta, severă, și camionul își temperează zelul ca prin farmec.

Pînă mai acum un an, circulația elevilor pe strada asta tot timpul aglomerată era o problemă care dădea bătaie de cap atît părinților cît și cadrelor didactice. Au fost chiar și cîteva accidente. De-atunci însă, de cînd tovarășul milițian a venit în școală, contribuind la organizarea patrulei de circulație a pionierilor, treaba merge ca ceasul.

Omul în albastru a verificat actele șoferului care gonea ca din pușcă și acum se apropie din nou.

— Cum stați cu pregătirea pentru «Cine știe cîștigă»?

— Destul de bine, tovarășe plutonier. Numai ca broșurile și pliantele de la colțul circulației sînt cam puține. Pînă ne vine rîndul la fiecare...

— Bine, bine! Mîine am să trec din nou pe-aici să vă mai aduc vreo cîteva. Mai ales că mi-au sosit și două afișe noi...

*

Deseori, elevii de la cele patru școli generale din comună îl au ca oaspete pe omul acesta în uniformă albastră. Îl văd cum deschide poarta încet, cu precauție. Ca de obicei, se-ndreaptă spre cancelarie, bocănind rar cu cizmele pe cimentul coridorului. Intră acolo, dă mîna cu învățătorii, cu profesorii și cu femeia de serviciu. Apoi, în timp ce-și pune șapca în cuier, începe domol, ca și cînd atunci i-ar fi venit în minte întrebarea:

— Cum merge Răducanu?

Mihai Răducanu nu-i e nici fiu, nici măcar rudă îndepărtată. Totuși se interesează de el mai abitir decît o face taică-su. Și nu de azi, de ieri, ci din iarna lui '71. De cînd Răducanu, împreună cu un tînăr mai mare, a comis o gravă abatere.

Stă aplecat peste catalog. Urmărește cu degetul rubrica din dreptul lui Răducanu, cu chipul luminat de-o bucurie pe care nu-ncearcă să și-o ascundă: «Uite, dom'le, că poate, dacă vrea! Mai are el și de-alde 6, și de-alde 7, dar uite și-un 9!» Deodată

Stop! Deocamdată mașinile sînt acelea care au cale liberă.

Explicațiile și sfaturile omului în uniformă albastră sînt totdeauna binevenite pentru micii milițieni.

Și pliantele, broșurile și afișele pe care elevii le pot consulta oricînd la colțul circulației, contribuie la evitarea accidentelor.

Din nou stop! De data aceasta însă pentru mașini, în felul acesta securitatea micilor pietoni fiind asigurată

însă, la urmă de tot, o umbră se-așterne pe fața lui.

Nu-l cheamă pe Răducanu în cancelarie. Iese el pe coridor, în pauză. Îl vede și-i face un semn, cu degetul.

— Bine, măi băiete, 5 la purtare! Pe lîngă 7 și 9!... Ia zi, ce-ai mai făcut?

Discuția se desfășoară mai de-o parte, în surdină. După cîteva clipe, roșu și transpirat de-ai zice că a urcat Ceahlăul în fugă, Răducanu pornește spre clasă. Nu înainte de a-l asigura:

— O să vedeți! Pe trimestrul doi o să iau 10!

Omul în uniformă albastră mai zăbovește pe coridor. Printre ceilalți.

— Bună ziuuua!

E Ion Oprea. Și el cunoștință veche, de cu totul altă categorie. Milițianul îi pune mîna pe umăr:

— Cum îți mai merg treburile, detectivule?

— Bineee, tovarășe plutonier. Bineee!...

Epitetul de detectiv nu-i chiar așa de gratuit, cum ar părea, Ionel meritîndu-l într-o oarecare măsură. Doar el a fost acela care, în cazul furtului comis în noaptea de 31 decembrie '71 la casa Mariei Tabacu, l-a ajutat pe tovarășul milițian tocmai în momentul «cheie», să-i descopere în doi timpi și trei mișcări pe adevărații făptași. Cînd i-a văzut trecînd printr-o grădină cu niște coșuri și damigene, nu și-a închipuit nimic rău, dar a doua zi, auzind de întîmplare, n-a mai stat pe gînduri...

...Uneori, ei sînt aceia care-l caută. Îl opresc pe stradă sau, cînd e ceva mai grav, merg chiar acolo, la postul de miliție.

— Tovarășe plutonier, aș vrea să vă spun că...

Ceea ce avea de spus Liliana Ion ar putea să pară altora un lucru minor: o mașină mică stă de două zile într-o curbă a șoselei, pe partea carosabilă. Dar pentru omul în uniformă albastră informația e deosebit de interesantă. Atît de interesantă încît după ce-i mulțumește Lilianei, urcă pe motoretă și pornește grăbit spre locul acela.

Prin tot ceea ce face pentru ei, plutonierul Gheorghe Costache, șeful postului de miliție din Gura Ocniței, și-a cîștigat stima și prețuirea pionierilor și școlarilor de-aici care văd în el nu numai pe apărătorul în uniformă al legilor, ci și pe omul dispus să-i învețe să nu le calce, să nu greșească, gata tot timpul să-i ajute, cu vorba și fapta, atunci cînd, din diverse motive, alții nu pot s-o facă. Iar ei, la rîndul lor, ori de cîte ori au prilejul, îi dau tot sprijinul de care sînt în stare.

Grija față de copii a plutonierului Gheorghe Costache continuă și în familia sa.

Ca între prieteni. Pentru că, trebuie să vă spunem, copiii așa-l consideră pe omul acesta în uniformă albastră: prietenul lor mai mare. Iar el, cînd vorbește despre ei, le zice «prietenii mei mai mici». O prietenie frumoasă și folositoare pentru toți.

CONSTANTIN PĂLTINEANU
FOTOGRAFII DE GR. PREPELIȚĂ

Un «pieton» obișnuit pe străzile comunei Gura Ocniței.

PIONIER ÎN FIECARE CLIPĂ

Două întîmplări cu «comori»

Rîul Cuiejdi din apropierea orașului Piatra Neamț înghețase bocnă. Veseli, bucuroși, mai mulți elevi de la Școala generală nr. 3 s-au avîntat cu patinele pe ea. Deodată, tocmai cînd patinau mai cu foc, gheața s-a spart. Din fericire, nici unul dintre copii n-a căzut în copca atît de periculoasă.

Mai curios din fire, Daniel Voicu s-a apropiat de locul cu pricina, să vadă mai bine spărtura. S-au mai luat și alții după el. Și cum priveau ei așa, unul dintre ei a zărit ceva, un obiect ciudat pe fundul rîului, semănînd cu o geantă.

La-nceput nu prea le-a venit să creadă. Dar cînd, cu precauții infinite, au scos obiectul acela afară, s-au convins că nu se înșelaseră. Era o geantă, într-adevăr. Și mai mare le-a fost însă uimirea cînd au deschis-o: înăuntru se afla, printre alte obiecte, un libret CEC avînd trecută pe el o sumă mare.

Ce credeți c-au făcut micii descoperitori ai acestei ciudate comori? Exact ceea ce trebuia: s-au dus, adică, fără să mai întîrzie, la primul post de miliție unde au predat-o, siguri fiind că misterul ei va fi dezlegat.

O altă «comoară», tot într-o geantă, au descoperit și elevii Petre Andrei și Florin Prăjinaru de la Școala generală nr. 1 din Botoșani. E adevărat, ei n-au mai scos-o din nici o apă, ci au găsit-o pur și simplu pe stradă. În ea se aflau, nici mai mult nici mai puțin, decît 7 205 lei cu care au ajuns, în cîteva minute doar și fără să se atingă de ei, acolo unde trebuia: la prietenii lor mai mari, milițienii.

Iată două întîmplări asemănătoare, care vorbesc despre cinstea și corectitudinea acestor pionieri.

V. IVAN

Azor

POVESTIRE DE ALEXANDRU VERGU

Nu știu, trecuse o zi și o noapte, nu puteam să-mi dau seama. Atît știam, că eram îngropați sub zăpadă. Se prăbușise un mal de zăpadă peste noi și ne îngropase cu casă cu tot. Tata era în tură de serviciu, în gară, cînd s-a întîmplat să vină avalanșa. În casă eram numai noi, copiii: eu — cel mai mare dintre ei, soră-mea Neli și Sile, mezinul. Dar cei mici dormeau și n-am știut cînd s-a surpat malul de zăpadă peste casa noastră. Eu eram aproape treaz. Cînd am auzit casa trosnind din toate încheieturile, am sărit din pat, crezînd că e un cutremur. Stratul de zăpadă a făcut să plesnească sticla de la ferestre. Atunci mi-am dat seama c-a fost o avalanșă. În prima clipă am întors capul să văd dacă și ceilalți au simțit, dacă și-au dat seama. Dormeau duși. Erau obosiți, că pînă seara tîrziu fuseseră la sănius. Stratul de zăpadă care ne acoperise era înalt. Cred că avea vreo cinci metri. Mi s-a făcut teamă să nu murim asfixiați.

Însă nu mi-am pierdut curajul. Trebuia să comunic într-un fel cu cei de afară. M-am apropiat de horn și-am vrut să strig, dar însemna să-i sperii pe cei mici: pe Neli și pe Sile. Am întins doar gîtul și m-am uitat în sus. Se vedea un pătrat de cer vînăt. Așadar, coșul nu fusese acoperit. N-am putut să-mi dau seama dacă era dimineață sau se înserase. Mai apoi a început să ningă. Fulguia ușor. Era o plăcere să stai și să vezi cum roiesc fulgii în voie. Cîte un fulg scăpa pe gura hornului, eu întindeam palma să-l prind, dar curentul îl întorcea sau îl lipea de pereții negri de funingine.

Pe urmă s-au trezit și cei mici. Primul, Sile, a vrut să dea fuga afară, dar l-am oprit:

— N-ai să ieși din casă!

Evident, nici n-ar fi putut să iasă, să crape ușa, măcar, dar l-am oprit pentru că și-ar fi dat seama că sîntem îngropați în zăpadă și s-ar fi speriat. Știam că n-o să stăm mult sub zăpadă, că între timp, afară, oamenii se luptau cu nămeții și făceau pîrtie spre casa noastră.

Deodată, am auzit niște urlete de lup (cred că era noapte afară, altfel nu-mi explic apropierea lor de sat, chiar dacă noi stăm la margine, pe genunchiul muntelui). Un lup hămesit, se vede, se oprise lîngă coș și urla lung, chemîndu-și haita.

— Mă duc la fereastră, să văd, zice soră-mea, neștiind că urletul acela venea pe horn.

— Du-te, îi zic.

S-a repezit la fereastră, și și-a turtit nasul de sticlă.

— Da nu văd nimic, zice, e alb tot.

— Dacă a nins, zic. S-au depus troiene.

— Dar nu se văd nici copacii din fața casei.

— I-a acoperit zăpada, zic.

— De ce nu facem focul? zice deodată, ăl mic. Du-te după lemne.

Mi-am întors capul spre el:

— Ia uite-l, motanul!

— E ușa înghețată, zic.

— Și o să stăm așa? sare soră-mea.

Ar fi trebuit să născocesc ceva, o poveste gogonată, să le abat atenția. Dar mi-am zis, mai apoi, de ce? Lasă să știe și ei.

— Sîntem îngropați în zăpadă, zic.

Soră-mea se întoarce făcînd ochii mari:

— Da?! Și mă lași să mă joc în zăpadă, acolo unde e malul mare?

— S-a surpat malul peste noi, proasto! zic.

Cel mic începe și el să țopăie:

— Ce bine, ce bine!

Îmi venea să mă reped la el și să-i dau cîteva. Începuse să mă îngrijoreze faptul că nu se simțea nimic, nici un semn că ar veni cineva să ne dezgroape. Ar fi trebuit să aud glasuri, zgomot de lopeți. Trebuia să le dăm de veste. Dacă în sat nu se gîndea nimeni că avalanșa acoperise niște case cu oameni ce trebuiau scoși. Să strigăm în horn, m-am gîndit. În acest fel, o să ne facem auziți afară.

— Hai să ne strigăm numele în horn, zic. Să vedem care s-aude mai tare.

Cei mici au luat asta ca pe o joacă. Sile și-a băgat capul în horn și a mieunat ca un motănel cu coada prinsă sub propriul picior, nu prea convins:

— S i i i - l e - e e !

— Nu așa, îl împing eu de o parte, și-mi îngroș glasul:

— T u u - d o o - r r r ! !

Și după mine, și soră-mea:

— Nee-la-a a a !

— Sîntem aici!! adaug eu la urmă. Sîntem aici!!

— Nu le spune! sare la mine Neli să-mi acopere gura. De ce le spui că sîntem aici?!

Am repezit-o cît colo:

— Ia terminați cu prostiile! Numai de joacă vă arde. Soră-mea s-a uitat foarte nedumerită; s-a strîmbat la mine și a fugit și s-a băgat sub pătură.

Nu se mai termină și noaptea asta? îmi zic. Niciodată nu mi s-a părut o noapte așa lungă. Puștii au adormit repede. Îmi păru bine, puteam acum să ațipesc și eu puțin. Dar nu știu dacă am ațipit. Într-un timp, mi s-a părut că aud lovituri înfundate în stratul de zăpadă. De bucurie, am început să chiui. M-am repezit la horn și-am început să strig. Trebuia să mă fac auzit afară. Am început să trag și de cei mici să-i trezesc.

Loviturile în zăpadă se auzeau acum din ce în ce mai deslușit. Eram sigur că oamenii sparg malul de zăpadă care ne acoperise. Aș fi vrut, doar, să-l liniștesc pe tata (care în mod sigur era printre ei) că sîntem cu toții bine în casă. Să nu fie îngrijorat, că n-am pățit nimic. M-așteptam chiar ca vreunul dintre oameni, sau tata, să dea drumul pe horn la vreun pachet cu mîncare sau că o să ne vorbească.

După ce am fost scoși, tata mi-a zis că au vrut să facă asta, dar nu s-a putut. Stratul de zăpadă care se prăbușise era afînat la suprafață și n-a fost chip să se ajungă la hornul casei, care se vedea că nu fusese acoperit.

— Dar lupul cum a putut? spuse deodată Neli, aproape scîncind. Stătea sprijinit cu coada în horn și ne urla în urechi...

Știu, lui Neli i-ar fi plăcut grozav să-l vadă pe tata coborînd pe horn cu brațul de pachete. Poate și c-un șirag de covrigi!

— Dar pe hornul acela nu poate să încapă decît o ulcică, i-am dat eu peste nas. Bine că nu ți-a fost frică, cît am fost îngropați în zăpadă.

— Ba mi-a fost puțin teamă, de ce să nu recunosc, zice ea. Dar n-am vrut să spun, să nu te sperii. Așa e că erai rău speriat? face obraznica, socotindu-mă și fricos. Îngrijorat eram, dar nu ce crede ea.

— Și Tilică (adică Sile), și lui îi era frică, dîrdîia sub pătură de frică, dar am tăcut, să-ți facem curaj!

Mă uitam la ea:

— Bine că ați fost grozavi!

— Acum avem cu ce să ne jucăm, o să sap o mie de tunele...

— Desigur, desigur, fac, arătînd malul de zăpadă. Și brusc, o dată cu Neli în glas, ne-am amintit de Azor. Fusese pe lanț, și bineînțeles avalanșa l-a surprins și pe el, l-a acoperit. Cum de-am putut să-l uităm pe Azor?

Și repede, fiecare cu cîte o lopată în mînă, ne-am apucat să deschidem drum prin nămeți, în sus, spre copacul uscat.

— N-a pățit nimic, ne facem noi curaj. Malul de zăpadă l-a prins în coteț, și acolo e în siguranță.

— Poate că și visează, vreun os, făcu mezinul, în mînă cu o lopată de două ori cît el.

— Da, sigur, am spus eu. Azor visează acum. Parcă îl și văd ciulind urechea. Sînt sigur că aude loviturile de lopată, și știe că îl scoatem de-acolo.

— Atunci, să lovim mai tare! strigă Neli, izbind lopata, zdrang-zdrang! Crezi că acum aude? Și iar izbește lopata: zdrang!

— Mai bine dă zăpada la o parte, zic. Dă-o mai repede!

Dar nu știu de ce îi mai ceream asta. Cotețul lui Azor n-avea horn, pe unde să vină aer, așa cum avea casa noastră. Și stratul de zăpadă era înalt. Dar cum era să le spun acest lucru? Mă grăbeam și eu, alături de ei, să dăm zăpada la o parte...

ILUSTRAȚIE DE POPESCU KIRA CRISTINEL

Intr-o excelentă ediție de Scrieri, Editura Minerva a strîns, în 1971, între copertele a două masive volume, sub îngrijirea autorului, poeziile cele mai reprezentative ale lui Demostene Botez, răspîndite într-un răstimp de peste șase decenii, în numeroase reviste și ziare, de la Arhiva — organul Societății științifice și literare din Iași, unde debutează, în 1911, cu versurile intitulate Cîntec, un fel de crez artistic, în care poezia era înțeleasă ca «un plîns al ușurării» și ca «un glas de mîngîiere» — și pînă la poeziile pe care le citim frecvent în ultimii ani în paginile presei și ale publicațiilor literare. Volumele de Scrieri — pe care le puteți găsi în vitrinele librăriilor — urmează structura cărților de poezie ale lui Demostene Botez, din placheta Munții, publicată în 1918, care cuprinde, după expresia lui Ibrăileanu, șase elegii funebre izvorîte din durerea provocată de căderea vremelnică a Carpaților sub stăpînirea germană, din Floarea pămîntului (1920), Povestea omului (1923), Zilele vieții (1927), Cuvinte de dincolo (1934), și din volumele publicate după eliberarea țării: Floarea-soarelui, Versuri alese, Prin ani, și altele. În aceeași colecție vor continua să apară romanele sale Ghiocul (1931), Înălțarea la cer (1937) Obsesia (1946) Oameni de lut (1948) sau volumele de reportaje și memorialistică: Curcubeu peste Dunăre (1956), Memorii (1970) etc.

Dar Demostene Botez este prin excelență un poet sentimental, în sensul cel mai pozitiv al termenului, și un poet de atmosferă, înțelegînd prin această noțiune, elementul cel mai puternic prin care un anumit mediu social, moral sau istoric își afirmă existența distinctă. Atmosfera nu rareori tristă, apăsătoare, dramatică din poeziile lui Demostene Botez din perioada interbelică reflectă atmosfera cadrului istoric, social și moral al lumii tîrgurilor de provincie, lăsate în paragină și uitare de orînduirea capitalistă. Despopulate, încremenite într-o patriarhalitate stranie, cu case vechi, cu o viață redusă la datele cele mai rudimentare, tîrgurile de provincie, în contextul orînduirii capitaliste, par niște înfricoșetoare crematorii morale.

Citind poeziile lui Demostene Botez dinainte de Eliberare, te simți ca într-o zi tristă de toamnă tîrzie, cu oameni ofiliți moral și fizic, cu străzi noroioase, desfundate de ploi reci, monotone, cu dricuri mortuare, peste care: «Aduce noiembrie parfumuri amare/De frunze de nuc pe-o albă cărare./Și mînă cu vîntul pustiuri sub cer/Și praf de rugină de fier».

În universul poetic al lui Demostene Botez, casele sînt pline de mistere, viața în ele pulsînd atît de rar, încît pentru perpetuarea ei se simte nevoia învierii celor de altă dată, din tablourile de pe pereți: «Tot mai puțin vor mai trăi cei vii/ Și tot mai mult, și tot mai mult cei morți».

Oamenii, sugerează poetul, trăiesc în virtutea inerției, purtînd în craniu, din toată clipa ce n-a vrut să moară, ca într-o urnă funerară, cenușa propriului trecut.

Poezia lui Demostene Botez de dinainte de Eliberare se caracterizează printr-un umanism cald, printr-o participare dureroasă la durerile unei lumi strivite, la viața amară a unor oameni chinuiți. De aici nota ei tristă, de aici timbrul ei elegiac, care se întoarce ca o condamnare a vechii societăți. Acest umanism statornic va înrîuri orientarea poeziei sale de după 23 August 1944, care ar putea sta toată sub titlul simbolic de Floarea-soarelui. În noile volume, în care lirismul specific poetului e mereu prezent, se intensifică direcția socială și patriotică a poeziei sale, se afirmă tot mai viguros sentimentul încrederii în viață, în om, în triumful noii orînduiri socialiste. Inundat de lumina veacului socialist, orizontul trist, încețoșat, intimist uneori, al liricii poetului se luminează și se deschide larg către lume, către noua viață a oamenilor constructori entuziaști ai socialismului. Poetul găsește în elanurile clasei muncitoare, în ideologia și partidul ei comunist sursa pentru un lirism tonic, viguros. Acum universul său poetic se îmbogățește cu viața și faptele eroice ale constructorilor socialismului. Cerul, în chip simbolic, e clar și senin; omul muncitor, vultur în colivie altădată, e acum «Avîntat ca-ntr-un zbor/ E cu soarele vecin».

ION DODU BĂLAN

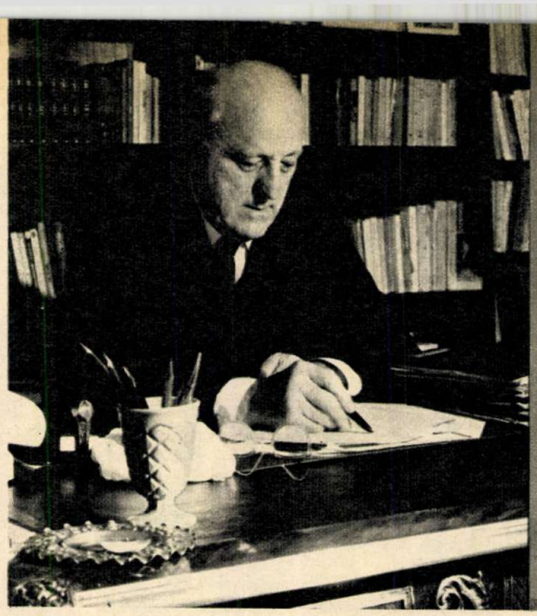

SCRIITORI DE AZI

DEMOSTENE BOTEZ

Demostene Botez

Poezii de DEMOSTENE BOTEZ

Floarea soarelui*

Mă-ntorc acum spre viitor cu fața.
Lumina lui îmi trece-adînc prin pleoape.
Și oamenii îmi sînt și mai aproape.
Și parcă m-a luat de mînă viața.

Eu secolului meu i-aud povața,
Spre el vin milioane să se-adape,
Strălucitor ca fața unei ape
Cînd soarele răsare, dimineața.

Ca peste șesuri aurii de grîne
Văd zarea largă-a zilelor de mîne
Și peisajul lumii viitoare.

Mai tare-mi bate inima în piept,
Spre viitor tot sufletu-mi îndrept,
Mereu, ca floarea-soarelui, spre soare.

Pămînt

În praful de pe drum din sat,
Pe cînd eram copil, acasă,
Și mai tîrziu, mergînd la coasă,
Cu-ai mei alături, te-am călcat.

În prafu-acela cald și moale,
Atîția oameni, din pruncie,
Atîtea veacuri, cu tălpi goale,
Și-au pus pecetea lor pe glie.

Plecat pe plugul cu doi boi,
Pe vremi, cu izbucniri de rob,
Am tras meridiane noi,
Cu brazde negre peste glob.

Și te-am arat, te-am semănat,
Și te-am prășit în veri cu soare,
Și-n țărîna ta mi-a curs sudoare,
Și te-am lucrat în lung și-n lat.

Iar tu-ai dat rod și ai hrănit
Și vite, și porumb, și pom.
Te binecuvîntez smerit,
Pămînt, plămada mea de om!

Apoi, pe lîngă clăi de snopi,
Vreo nu știu cîte săptămîni,
Eu te-am călcat cu arma-n mîini,
Iar tu mă-adăposteai în gropi.

Pe-un bulgăre-am pus tîmple grele
De-atîtea vuiete, de casă,
Și te-am cuprins la piept, sub mască,
Pămînt iubit al țării mele.

Primăvara nouă*

Trăiesc și văd o nouă primăvară.
A cîtea? Trist mi-i să le număr.
Îmi cad petale de cais pe umăr.
Mi-or cădea la anu-a doua oară?

Și data asta o speram ca-n vis.
Mă uit la ea, uimit, ca la un dar
Pe care timpu-o să mi-l fure iar.
Deja ning rar petale de cais.

Naivitatea asta minunată
Ce bine face mulților mei ani!
Năvalnic urcă seva în castani,
Și-o mai aud și eu încă o dată.

Stau și ascult la fiecare pom,
Cui aș putea să mulțumesc acum?
Mergînd, așa, printre livezi, pe drum,
Poate-ntîlnesc în calea mea un om

Să-i mulțumesc. De ce anume lui?...
Nu am nici un răspuns în astă seară,
Dar vreau ca pentru-această primăvară
Să mulțumesc, să mulțumesc oricui.